

ბ ა რ ბ ა რ ო ს ე ბ ი

სცენები სამაზრო ქალაქში

მ ო მ მ ე დ ი პ ი რ ნ ი:

ჩერკუნი ეგორ პეტროვიჩი — ინჟინერი, 32 წლისა.

ანა ფედოროვნა — მისი ცოლი, 23 წლისა.

ცივანოვი სერგეი ნიკოლაევიჩი — ინჟინერი, 45 წლისა.

ბოგაევსკაია ტატიანა ნიკოლაევნა — სახლის მფლობელი, აზნაური, 55 წლისა.

ლიდია პაელოვნა — მისი ძმისწული, 28 წლისა.

რედოზუბოვი ვასილი ივანოვიჩი — ქალაქისთავი, 60 წლისა.

გრიშა, 20 წლისა
კატია, 18 წლისა

} მისი შვილები.

პრიტიკინი არქიმ ფომიჩი — ვაჭარი, ტყისმრეწველი; დაახლოებით 35 წლისა.

პრიტიკინა პელაგია ივანოვნა — მისი ცოლი, 45 წლისა.

მონახოვი მავრიკი ოსიპოვიჩი — სააქციო ზედამხედველი, 40 წლისა.

მონახოვა ნადეჟდა პოლიკარპოვნა — მისი ცოლი, 28 წლისა;

გოლოვასტიკოვი პაეღინ საველევიჩი — მდაბიო, დაახლოებით 50 წლისა.

დრობიაზგინი — მსახურობს ხაზინაში, 25 წლისა.

მაკაროვი — ექიმი, 40 წლისა.

ვესიოლკინა — ფოსტმესტერის ქალიშვილი, 22 წლისა.

სამაზრო პოლიციის უფროსი — 45 წლისა.

ივაკინი — მებაღე და მეფუტკრე, 50 წლისა.

ლუკინი სტეპან — მისი ძმისწული, სტუდენტი 25 წლისა.

დუნკას ქმარი — გაურკვეველი პიროვნება. დაახლოებით 40 წლისა.

გოგინი მატვეი — სოფლილი ბიჭი, 23 წლისა.

სტეპანიდა — ჩერკუნის მოსამსახურე, 20 წლისა.

ფომი — ივაკინის მუშა, 40 წლისა.

პირველი მოქმედება

მდინარის დავალებული სანაპირო. ვალმა მოჩანს მწვანე ბალებით გულდაგულ გარშემორტყმული პატარა სამაზრო ქალაქი. მასურების წინ ბაღია — ვაშლის, ალუბლის, ცირცველის და ცაცხვის ხეებით, რამდენიმე სკა. მიწაში — ფეხით ჩარტობილი მრგვალი მაგიდა და გრძელი სკამები. ბაღს გარშემორტყმული აქვს დაშლილი ტყრუშული. მარგილებზე ჩამოცმულია ნაბდის ჩექმები, ჰკიდია ძველი ბიჯაკი, წითელი პერანგი. ტყრუშულის გვერდით გზა, რომელიც ბორნიდან საფოსტო სადგურამდე მიემართება. ბაღში მარჯვნივ ჩანს პატარა ძველი სახლის კუთხე, რომელსაც მიდგმული აქვს წამოხურული ფარდული, სადაც ვაჭრობენ პურით, ბლითებით, მზესუმზირათი და სასმელით. ტყრუშულის მარცხენა მხარეს — ჩალით დახურული რაღაც შენობა; ბაღი ამ შენობის იქით გრძელდება, ზაფხულია. ნაშუადღევია. ცხელა. საიდანღაც მოისმის ხალხის ხმა. სალამური სევდიანად სტვენს. ბაღში, ფანჯრის ძირას, მიწაყრილზე ზის ივაკინი, მელოტი, წვერგაპარსული, კეთილი, სასაცილო სახის კაცი. ბეჯითად უკრავს გიტარას. მის გვერდით ზის სუფთა, კოპწია მოხუცი პავლინი უსახელოებო ახალუხით და თბილი კარტუხით. ფანჯარაზე დგას წითელი ღოჭი თაფლუჭით, ირგვლივ ფინჯნები აწყვია.

ტყრუშულის ძირას მიწაზე ზის მატვეი გოგინი — ახალგაზრდა სოფელი ბიჭი და პურს ზანტად ღვჭავს. მარჯვნივ, სადგურის მხრიდან მოისმის ავადმყოფი ქალის გაბმული ძახილი:

— „ეფიმი!.. ირგვლივ სიჩუმეა. მარცხენა მხარეს გზაზე მოდის დუნკას ქმარი, გაურკვეველი ასაკის, მხდალი კაცი, დაფლეთილი ტანსაცმელით. ისევ გაისმის ძახილი: „ეფიმი!“

ივაკინი — ეფიმი, ეი!
ეფიმი — (მოდის ბაღში ტყრუშულის გასწვრივ). მესმის... (მატვეის). შენ აქ რასა იქ?
მატვეი — არაფერს... აი, ვზივარ... (მესამედ, უკვე მოუთმენლად ეძახიან: „ეფიმი!“)
ივაკინი — ეფიმი! რა მოგივიდა, ჩემო ძმაო?..
ეფიმი — ახლავე... (მატვეის) მოშორდი აქედან!.. (ტყრუშულიდან მოხსნის პერანგს. დუნკას ქმარი დაახველებს და მიესალმება). აა... გამოცხადდი? რა გინდა?

დუნკას ქმარი — მონასტრიდან მოვდივარ, ეფიმი მიტრის...
ეფიმი — გამოგადგეს? უ, მუქთახორები! ეშმაკები!
ივაკინი — (ეფიმი). შენ კი, ძმაო, წადი, როცა გეძახიან... (მატვეის). უყვარს მოხუცს ბრძანება...

პავლინი — ყველას აქვს ასეთი სურვილი...
ივაკინი — ადამიანები კი წინააღმდეგნი არიან... მათ არ სურთ რომ ტყუილუბრალოდ უყვიროდნენ ხოლმე... დიახ...

პავლინი — როგორც არ უნდა მოიქცე, ხალხი მაინც არ მოგიწონებს... სიმკაცრე კი ყველასათვის საჭიროა...

ივაკინი — ამავე ვალსის დაკვრა სხვანაირადაც შეიძლება. აი, ასე! (უკრავს).

დუნკას ქმარი — თი, ღმერთო ჩემო!.. ყველა ხილული თუ უხილავი გამოლანძლა... ნეტავი რისთვის?

მატვეი — ცხელა!

დუნკას ქმარი — მეც მცხელა, მაგრამ ვითმენ, გაჩუმებულ ვარ... ადამიანი, თუ ცოტა მაძლარია, თავი დიდკაცად მოაქვს... რას იღებები?

მატვეი — ჩემს პურსა ვჭამ...

დუნკას ქმარი — სოფლურია? კარგ პურს აცხოვენ სოფელში...

მატვეი — ფქვილი იყოს, თორემ... ისეთ პურს გამოაცხოვენ. რომ... აი, ეს კი ივაკინთან ვიყიდე...

დუნკას ქმარი — მითხარით!.. სუნი თუ მაინც სოფლური პურისა აქვს... მომეცით ერთი პატარა ნაჭერი... გემოთი მაინც ენახო...

მატვეი — ჩემთვისაც ცოტაა... (დუნკას ქმარი ამოიხრებს და ტუჩებს აცმაცუნებს).

ივაკინი — აი... კიდევ უფრო ნელა შეიძლება დაკვრა.

პავლინი — ერთი მითხარით, „გადარეული მღვდლის ვალსს“ ამას ეძახიან?

ივაკინი — სწორედ ამას...

პავლინი — რატომაა ასე? მე ამაში სასულიერო წოდებისადმი ერთგვარ მაცდურობას ვგრძნობ და თითქოს უპატივცემლობასაც.

ივაკინი — აბა, დაიწყე ეხლა სიბრძნის გადმოშლა! პავლინი, რა შარიანი კაცი ხარ!

პავლინი — ტყუილად მძრახავთ ასე, ყველასათვის ცნობილია, რომ ჩემი სულის არსი თვით მორჩილებაა... ეს არის, რომ ჰკუა მაქვს ცოტა მოუსვენარი...

ივაკინი — ვერ მოინადირებ ხალხის გულს, ჩემო ძმაო... აი, რაშია საქმე!..

პავლინი — რადგან შევიყვარე სიმართლე ყველაზე მეტად... განდევნაზე არა ვბუზღუნებ და რადგან ჩემს ზრახვებში ურყევი ვარ, ამიტომ სიმართლის მეტი არა მინდა რა.

ივაკინი — რაღა უნდა გინდოდეს! სახლი გაქვს, ფულები გაქვს... (მარცხნიდან მოსიშის ხმები, ივაკინი იხედება). აგერ ფოსტმეისტერის ქალიშვილი მოდის... ნეტაე საით?

პავლინი — ჩიტირეკიაა... მსუბუქი ყოფაქცევის ქალიშვილია... (შემოდის დრობიაზგინი და ვესიოლკინა).

ვესიოლკინა — გეუბნებით, რომ ის ინჟინერზე იყო-ქეთქი გათხოვილი.

დრობიაზგინი — მარია ივანოვნა! ფაქტებს ასე ურწმუნოდ რატომ ეპყრობით?

ვესიოლკინა — მე მჯერა მხოლოდ ის, რაც ვიცი!..

დრობიაზგინი — (თითქმის სასოწარკვეთილი). კი მაგრამ ეს პესიმოზში სრულიად არ ეთანხმება თქვენს გარეგნობას, დამიჯერეთ — ლიდია პავლოვნას ქმარი ტკბილეულობის ქარხნის დირექტორი იყო და მან კი არ მიატოვა ის, არამედ მოკვდა... თევზის ფხა გაეჩხირა ყელში...

ვესიოლკინა — ქალმა დატოვა-მეთქი!

დრობიაზგინი — მარია ივანოვნა! ჩვენთან, ხაზინაში, ყველაფერი ცნობილია...

ვესიოლკინა — ჩვენთან, ფოსტაში, თქვენზე მეტი იციან. ამ კაცმა ფული მოიპარა და ახლა სამართალშია მიცემული... ის ქალბატონიც ურევია ამ საქმეში, დიას!

დრობიაზგინი — ლიდია პავლოვნა?... მარია ივანოვნა! თვით ტატიანა ნიკოლაევნამ...

ვესიოლკინა — და რადგან მეკამათებით, ამიტომ კეთილინებეთ და დამალევინეთ თაფლუქი... (ივაკინი დგება და მიდის სახლის კუთხის უკან. პავლინი იღებს მის დატოვებულ გიტარას, შიგ იხედება და მერე უკრავს).

დრობიაზგინი — სიამოვნებით!.. მაგრამ ის ქალი მაინც ქვრივია!

ვესიოლკინა — ჰოო? კარგი... აი, ნახათ... (მიდის მარჯვნივ).

დუნკას ქმარი — (ჩუმად). შენ, ეი!.. პატარა პური მომიტეხე, ღვთის გულისათვის!

მატვეი — რა უცნაური ხარ, რატომ პირდაპირ არ მითხარი?

რალას მეუბნებოდი, ჭაშნიკი მაჩვენეო... განა პურს გემოთი სინჯავენ? (ბაღში გამოჩნდება ივაკინი, მაგიდაზე თაფლუქით სავსე ლოქა და ორ ჭიქას დგამს. შორს იქიჩრება).

დუნკას ქმარი — მომერიდა, შემრცხვა პირდაპირ მეთქვა... მადლობთ!

ივაკინი — პავლინი! ერთი ამ ქალაქს გახედე... რა ლამაზად მოჩანს! თითქოს ერბოკვერცხიო ტაფაზე... არა?...

პავლინი — რკინიგზას გაიყვანენ და... ყველაფერს გააფუჭებენ...

ივაკინი — რით გააფუჭებენ? რას დასჩხავი!

პავლინი — უცხო ხალხის შემოსევით... (ბაღში შემოდის ვესიოლკინა და დრობიაზგინი. მიუსხდებიან მაგიდას, სვამენ თაფლუქის და ჩუმად საუბრობენ. ივაკინი და პავლინი მიდის კუთხის იქით).

მატვეი — შენ ვინა ხარ?

დუნკას ქმარი — მდაბიო... ქალაქელი...

მატვეი — თქვენი მდაბიონი მდიდრები არიან... შენა?

დუნკას ქმარი — მე დავბეჩავდი. ცოლმა გამაკოტრა... ცოლმა, ძმაო, ცოლმა... თავდაპირველად არა უჭირდა რა... ტკბილად ვცხოვრობდით. ლამაზი, მარჯვე დედაკაცი იყო... შერე კი გამომიცხადა, შენთან მომეწყინაო. დაიწყო ღვინის სმა... მეც მას აყევიო...

მატვეი — შენც აპყევი?

დუნკას ქმარი — მეც აყევი... რას ვიზამდი?... გარყვნილებას მიპყო ხელი... ცემა დაფუწყე... დიას! და გამექცა... ერთი ქალიშვილი მყავდა... მეთხუთმეტე წელში რომ გადადგა, ისიც გამექცა... (გაჩუმდა, ჩაფიქრდა).

დრობიაზგინი — (ხმაბლად). მარია ივანოვნა, ეგ მართალი არ არის! ექიმი და ნადეჟდა პოლიკარპოვნა ორივე რომანტიული აღამიანები არიან...

ვესიოლკინა — ჩუ-ჩუ!.. ჩუმად!

მატვეი — ისიც გარყვნილია?

დუნკას ქმარი — ვინა?

მატვეი — შენი ქალიშვილი?

დუნკას ქმარი — არა... არ ვიცი. არც ის ვიცი, სად არის... აი, ხომ ხედავ, მთვრალ კაცს გულღვიძლი ვილაცამ ისევ ჩამიჩიქვია... ახლა ავად ვარ, მუშაობისათვის არ ვარგვიარ... და არც არაფრის თავი არა მაქვს...

მატვეი — ერთი ამას დამიხედეთ... მაშ ეს, როგორ?

დუნკას ქმარი — ისე... როგორც მომხვდება...

დრობიაზგინი — (წამოხტება). მარია ივანოვნა! საოცარი!
... საშინელიც! თქვენ არაფერი წმინდა არ გაგაჩნიათ.

ვესიოლკინა — ნუ ყვირით! მთლად შეიშალეთ.

დრობიაზგინი — არა! როგორ დავიჯერო, რომ ლიდო
აველოვნამ... რომ სამაზრო პოლიციის უფროსმა...

ვესიოლკინა — დაბრძანდით...

დუნკას ქმარი — დღეს ინჟინრები ჩამოვლენ...

მატვეი — გზის გასაყვანად?

დუნკას ქმარი — ჰო... გზები გაჰყავთ, მაგრამ კაცს მაინც
არსად წასასვლელი გზა არა აქვს...

მატვეი — მაშ, სამუშაო გაჩნდება არა? ოი, ნეტავ კი... მამუ-
შავა! (ბაღში გამოჩნდება პავლინი. მიუახლოვდება მაგიდას. ვესიოლკინა მსა-
ხედავს).

ვესიოლკინა — (ჩუხადა). გოლოვასტიკოვი მოდის...

დრობიაზგინი — აბა, ბრძენო! რას გვეტყვი?

პავლინი — ჯანმრთელობას გისურვებთ...

დრობიაზგინი — გმადლობთ...

პავლინი — ახლა მდინარეზე ქალაქის თავი გადმოვიდა, აქეთ
ჩოდის.

ვესიოლკინა — ალბათ ინჟინრებს უნდა შეხვდეს... ერთი
უყურეთ, რა ამაყი მოხუციან... (ივანი მოდის ქშენით).

დრობიაზგინი — დიახ.. რა?.. ივან ივანოვიჩ, გცხელათ?

ივაკინი — (იციკრება შორს მარცხნივ). ჰოო...

პავლინი — ეს თქვენი მოუთმენლობა გიმატებთ სიცხეს...
... მე არავის ველი და არც სიცხეს ვგრძნობ...

ივაკინი — მოდის ექიმი... აქციზის მოხელე...

ვესიოლკინა — ჩვენ ვილას ველით? ჩვენ არავის არ უნდა
ველოდეთ.

პავლინი — მე თქვენ შესახებ ვლაპარაკობ. აი ის თავის
მისწულს ელის...

დრობიაზგინი — სტუდენტს?

ივაკინი — ჰო... არქიმ პრიტიკინიც მათთანაა...

ვესიოლკინა — პირველი სტუდენტია ჩვენ ქალაქში. ეს
ჩაღზე საინტერესოა!

დრობიაზგინი — არა, მარია ივანოვნა! პირველი ის სტა-
უტიკოსი იყო თავი რომ მოიკლა...

ვესიოლკინა — მას სწავლა არ ჰქონდა დამთავრებული...

პავლინი — დიახ, პოლიტიკური საქციელისთვის იყო გამო-
რიცხული.

ივაკინი — (უხეზადა). თავი კი იმიტომ მოიკლა, რომ შენ
დაასმინე... რაში დაგჭირდა, — ეშმაკმა იცის შენი თავი! (მოდის).

პავლინი — (მიამხებლს). ზიანის მომტანს ყოველთვის
წინააღმდეგობას გაუუწევ... ივან ივანიჩი უხეში ხასიათის ადამიანია
და თან უსამართლო! მე მაქვს დაწერილებითი ცნობები იმის შესახებ,
რომ სტატისტიკოსმა ბატონმა რიბინმა ნადეჟდა პოლიკარპოვნას
უიმედო სიყვარულის გამო მოიკლა თავი...

დრობიაზგინი — ეს ყველაფერი თქვენთვის რატომ არის
ცნობილი?

პავლინი — იმიტომ, რომ მე ყურადღებიანი კაცი ვარ... (მარ-
ცხენა მხრიდან შემოდის ექიმი, მონახოვი და პრიტიკინი. დუნკას ქმარი შეუშ-
ნევლად გადის. მატვეი დგება, მიესალმება).

პრიტიკინი — არა, ექიმო! ბოდიშს კი ვიხდი, მაგრამ ერთი
ეს მითხარით, თევზაობაში რა სიამოვნებას გრძნობთ, ვერ გამიგია!

ექიმი — (კუშტადა). თევზი — ღუმს...

მონახოვი — თქვენ, გეთაყვა, საერთოდ, რა გესმით? ძალიან
კოტა... ზაფხულში ბანაობა, ზამთარში აბანოში ოფლის დენა, აი
მთელი თქვენი სულიერი სიტკბოება... (პავლინი მიდის მიწაყრილისაკენ
და ტყრუშულის ახლოს ჯდება).

პრიტიკინი — ადამიანის სხეულს სისუფთავე უყვარს...

დრობიაზგინი — (ყვირის). ჩვენ კი, უკვე აქა ვართ!..

ექიმი — (გაჩერდა ტყრუშულთან). დრობიაზგინ, მოითხოვეთ
თაფლუჭი...

დრობიაზგინი — (ყვირის). ივაკინ! მოგვიტანეთ თაფლუჭი,
რაც შეიძლება, ცივი და ბლომად!

პრიტიკინი — ბანქოს თამაშში კარგია ადამიანის გაცუ-
რება...

მონახოვი — არ გედავები...

პრიტიკინი — კვლავ მუსიკა... როდესაც ნალარას უკრავენ,
ჩემი თავი სამხედრო პირი მგონია...

ექიმი — (მონახოვს, მოლუშულად იღიმება). ამას თქვენ პირფერო-
ბით გეუბნებთ... (დრობიაზგინი უახლოვდება ტყრუშულს. დგას და უსმენს.
იტყობა, მუსიკაში მონაწილეობის მიღება უნდა, მაგრამ ვერ ასწრებს. ვესიოლ-
კინა მიდის ბაღის სიღრმეში, ვაცკერის ქალაქს და ღლინებს).

პრიტიკინი — აბა, მე ამაში რა სარგებლობა მაქვს? მავრიკ
ოსიპოვიჩმა კი მეხანძრეებს მუსიკა შეასწავლა და ამით მთელი ქა-
ლაქის წინაშე სამუდამო სახელი მოიხვეჭა. რა? განა ეს ასე არ
არის?

მონახოვი — დიახ! შემძლია ვთქვა, რომ ბევრი შრომა დამჭირდა! ეგენი, ხალხი კი არა, ნადირები არიან...

პრიტიკინი — მე ახლა, მავრიკ ოსიპოვიჩ, სამოვარს რომ დავინახავ, თქვენ მაგონდებით.

ექიმი — (ლიმლის გარეშე). განა ეს სამოვარსაც ჰგავს? (დრობიან ზინი იცინის).

პრიტიკინი — სრულიადაც არა! მე მინდა ვთქვა, რომ ყოველგვარი სპილენძი თქვენ თავს მაგონებს...

ექიმი — ქება-დიდებათ ეს თქვენ დიდად დავასახიჩრებთ...

პრიტიკინი — ესე იგი, თქვენი შრომების შესახებ მუსიკაში...

მონახოვი — რაშია საქმე, გეთაყვა? რა ტყბილად გალობთ, პა? (ივანე შემოიტანს თაფლუქს, მიუახლოვდება ტყრუშულს).

პრიტიკინი — თუნდაც ვგალობდე... მე ტოროლასავით უანგაროდ ვგალობ... ექიმი კი, რომ დაძვინის, ეს იმიტომ, რომ ბაიყუშია და მაგას თევზის მეტი არაფერი უყვარს.

მონახოვი — (განზე იყურება). როგორც ჩანს, ჩვენი მანდილოსნები დაიღალნენ. აგერ, ძლივს მიაბიჯებენ...

დრობიანოვი — ყველაზე უფრო ტატიანა ნიკოლაევისა უნდა უჭირდეს. მისი წლოვანება და სიმსუქნე რომ მივიღოთ მხედველობაში...

ივაკინი — მობრძანდით, თაფლუქი მიირთვით...

ექიმი — მე არ შემოვუვლი... (გადააბიჯებს პირდაპირ ტყრუშულს).

მონახოვი — ლიდია პავლოვნას კი ჩვენი საზოგადოება სულ არ აინტერესებს...

დრობიანოვი — მაღალი წრის ქალია... ამპარტაენულად ცხოვრობს...

პრიტიკინი — ცხენითაც მშვენივრად ჯირითობს...

მონახოვი — ჰმ, დიახ! ეს, გეთაყვა, მას კარგად შეუძლია...

პრიტიკინი — აი, სასიამოვნო თემებზე ვსაუბრობდით და მდებრობითი სქესი კი დავგავიწყდა... ამაზე სასიამოვნო კი რა უნდა იყოს? მე, რა თქმა უნდა, ჩემს მეუღლეზე არ ვლაპარაკობ...

მონახოვი — (სიცილით). წავიდეთ, ფომიჩ, თაფლუქი დავლიოთ... (მიღიან ტყრუშულს გასწვრივ).

პრიტიკინი — სხვათაშორის, უკვე კარგა ხანი ვასულა. დროა ფოსტა მოსულიყო... ენახოთ, რა ხალხია ეს მშენებლები...

მონახოვი — დიახ, საინტერესოა... ალბათ ბანქოს მოყვარულები არიან...

პრიტიკინი — სმაც ეყვარებათ, მე მაგონია... პა? (გაღიან. გა-მოჩნდება დუნკას ქმარი).

მატვეი — ესენი ინჟინრების დასახვედრად ემზადებიან?

დუნკას ქმარი — ბაზრობაზე იყვენენ სოფელში... სასეირნოდ. ეჰ, რაღა თქმა უნდა, ვისაც ფული აქვს, ყველას სჭირდება... (მარჯვენა მხრიდან გამოჩნდება ლიდია პავლოვნა საცხენოსნო კაბაში გამოწყობილი წკებლით ხელში).

ლიდია პავლოვნა — თქვენ, მანდ კეთილ ინებეთ და ერთი ჩემ ცხენს მოუხარეთ... ფულს მოგცემთ...

მატვეი — კარგი... მე შემძლია...

ლიდია პავლოვნა — ინებეთ... (გაღის მარჯვენა მხარეს).

მატვეი — უჰ... რა ქალია!

დუნკას ქმარი — (სურით და შეწუხებული). აი... შენ როჰ აქ არ ყოფილიყავი, მაშინ ცხენს მე ჩამაბარებდნენ... ეჰ, თუ ბევრი მოგცა, შაურისანი მაინც მომეცი, პა?

მატვეი — იქნებ, სულაც შაური მომცეს. (ორივენი მარჯვენა გაღიან. ბაღში ლაპარაკობენ ექიმი და ვესიოლინა).

ექიმი — (კუშტად). თხზავენ ხოლმე — ახალგაზრდობისას...

პავლინი — (დგება). ვბედავ მოგახსენოთ, რომ წმინდა მამები სიბერეშიც თხზავდნენ ხოლმე...

ექიმი — მერე?

პავლინი — მეტი არაფერი... (შემოღიან პრიტიკინა და ნადეჟდა. უკანასკნელი ძლიან ლამაზია. მაღალი ტანის. დიდი, უძრავი თვალები აქვს, მოპყვება ბოგავესკაია).

ნადეჟდა — აქ მან უთხრა ქალს: „აღისა! ჩემი სიყვარული ჩემზე აღრე არ მოკვდება და სანამ ცოცხალი ვარ — შენი ვარ!“

პრიტიკინა — ხედავ! ჩვენმა კაცებმა კი ასეთი სიტყვები არ იციან...

ნადეჟდა — (უნძულე ჩამოჯდება). ფრანგი მამაკაცი ერთგული არ არის. მაგრამ მისი სიყვარული ვენებიანი და კეთილშობილურია... ესპანელი თავის სიყვარულში სიგიჟემდეც კი მიდის, ხოლო შეყვარებული იტალიელი ღამღამობით აუცილებლად თავისი სატრფოს ფანჯარასთან გიტარას უკრავს ხოლმე.

ბოგავესკაია — ნადეჟდა, რა ტყუილუბრალოდ უსწავლებიათ შენთვის წერა-კითხვა!

ნადეჟდა — თქვენ, ტატიანა ნიკოლაევნა, ისეთ ასაკში ბრძანდებით, როდესაც აღამიანს ყოველივე ეს აღარ აინტერესებს. მე კი...

ბოგავესკაია — შენ კი, მხოლოდ ენას ატლიკინე...

ნადეჟდა — (სერიოზულად). დაიცადეთ...

პ რ ი ტ ი კ ი ნ ა — მე კი თქვენ შეგნატრით, ჩემო მშვენიერო. რამდენი სატრფიალო ამბები გცოდნიათ და მერე რა კარგი ვითარება ქალწულის სიზმრები! ჩემი არქივი სადღაა!

ბოგაევსკაია — აგერ ლიდოჩკას ცხენი დგას...

ნადეჟდა — გამაცანით...

ბოგაევსკაია — ვინ? ცხენი გაგაცნოთ?

ნადეჟდა — (სერიოზულად). არა, ლიდია პავლოვნა...

ბოგაევსკაია — გეთაყვა, შენ აგერ ათასი რომანები გაქვს წაკითხული და შეკითხვის სწორედ დასმა კი არ იცი... სასაცილო მდგომარეობაში აყენებ შენ თავს, დიას!

ნადეჟდა — (მშვილად). ეს არაფერია... ყველა თავისებურად ჰქვიანია...

ბოგაევსკაია — (გასძახებს და მიდის მარჯვნივ). ლიდუშა!

პ რ ი ტ ი კ ი ნ ა — (ჩუმად). რა უხეშად გექცევით... ოი, ოი, ოი!

ნადეჟდა — (მშვილად). აზნაურები ყოველთვის ასე ელაპარაკებიან უბრალო ხალხს. რომანებშიც კი, სადაც ყველაფერი სინამდვილეზე უკეთაა აღწერილი, აზნაურები უხეშნი არიან. შეხედეთ, რა ლამაზია. (შემოდის ბოგაევსკაია, უკან მოჰყვება ლიდია).

ბოგაევსკაია — აი, ლიდუშა... ნადეჟდა პოლიკარპოვნას შენი გაცნობა უნდა... (მონახოვა რევერანსს აკეთებს). უყურე, რევერანსის კეთებაც იცის... (მათ მიუახლოვდება ექიმია).

ნადეჟდა — მე თქვენ გიცნობთ... ყოველდღე ჩემი სახლის წინ ცხენს აქენებთ ხოლმე... მე კი გიყურებთ და ვტკბები, თითქოს გრაფის ცოლი ან მარკიზა იყოთ... ეს მშვენიერი სანახაურია...

ლიდია — მე კი თქვენს სახეს ხშირად ვხედავ ხოლმე ფანჯარაში და მეც ვტკბები მზერით...

ნადეჟდა — მადლობას მოგახსენებთ! თავისი თავის სილამაზის ქების მოსმენა და ისიც ქალისაგან, სასიამოვნოა...

ბოგაევსკაია — ამას ვერ უყურებთ!

ექ ი მ ი — (მოდუშულად). ქალისაგან უფრო სასიამოვნოა თუ მაჰაკაცისაგან?

ნადეჟდა — სილამაზის ნამდვილად დაფასება, რასაკვირველია, მხოლოდ მამაკაცს შეუძლია...

ლიდია — ეს რა... სრული დარწმუნებით სთქვით...

პ რ ი ტ ი კ ი ნ ი — (ყვირის). ბატონებო! მოდიან! ჩუ! (ყველა უფროსებს — ისმის ეფენების ჭდარუნი).

ნადეჟდა — (ლიდას). თქვენ გაინტერესებთ იცოდეთ, როგორები არიან ისინი?

ლიდია — ვინ ისინი? მამიდა, ჩვენი წასვლის დროა!

ნადეჟდა — ინჟინრები...

პ რ ი ტ ი კ ი ნ ი — (შემობრბის). ეხლავე ჩამოვლენ!

ლიდია — (მონახოვას). არა...

ბოგაევსკაია — ლიდუშა, დავიდალე... მოიცადე.

ნადეჟდა — მე კი მათ ისე ველი, როგორც დღეასწაულს.

პ რ ი ტ ი კ ი ნ ა — ბებრები რომ აღმოჩნდნენ...

ლიდია — (მაშიდას, ჩუმად). ეს სახეიმო შეხვედრას მაგონებს და შეცინება.

ბოგაევსკაია — ბაღში წამოდი... მე მხოლოდ რაიმეს დავლევ... წავიდეთ ბაღში! (ყველა მას მისდევს).

პ რ ი ტ ი კ ი ნ ი — ჩამობრძანდნენ... ჰა, ექიმო, საინტერესოა!

ექ ი მ ი — (მოდუშულად). რატომ? ფეხით რომ ჩამოსულიყვენ... მაშინ კიდევ ჰო!..

ნადეჟდა — რა სისულელეა?

ბოგაევსკაია — ამას უნდოდა ისინი ენახა ცხენებზე, აბჯარასხმულნი, წამოსასხამებში... (ყველა მარჯვენა მხარეს ვაღის; მათ ჩუმ საუბარს ზარების ჭდარუნი ახშობს. მარჯვენა მხრიდან ნელა შემოდის რედოზუბოვი, ხელები ზურგზე უწყვია. რედოზუბოვი — ჰალარა, შავი, აბურძგნულწარბებიანი მოღუშული მოხტვია. ჩერდება. უსმენს ხმაურს სადგურზე. გამოჩნდება პავლინი, შორიდანვე კარტუსს იხდის).

რედოზუბოვი — გამარჯობა... აბა?

პავლინი — რას ვაფიგონებ სასიამოვნოს, თქვენი ძვირფასი ჯანმრთელობის შესახებ?

რედოზუბოვი — ექიმს ჰკითხე. ჩამოვიდნენ? ისინი არიან?

პავლინი — ჰუმმარიტად — ინჟინრები, ყველანი რომ ელოდნენ; ერთი მათგანი ხანში შესულია. წვერაგაპარსული, ულვაშებიანი და თითქოს გადაკრულშიცაა... მეორე — უფრო ახალგაზრდა და საკმაოდ წითური... თან ახლავთ ახალგაზრდა ლამაზი მანდილოსანი. მოსამსახურეც აქვე ჰყავთ. ერთობ პრანჭია ქალიშვილი ჩანს. ორი ეტლით ჩამოვიდნენ, მესამეში კი ბარგი ეწყო და შიგ ივაკინის ძმისწული სტუდენტი იჯდა.

რედოზუბოვი — ის რა?... ისიც მათთან არის?

პავლინი — ალბათ სიღარიბის გაჭო სამადლოდ შეეკედლე-ბოდა...

რედოზუბოვი — ცხენი ბოგაევსკაიასია?

პავლინი — მისია. ფოკინოში იყო წასული სასეირნოდ... ეხლა კი დარია ივაკინასთანაა... და თავი წესრიგში მოჰყავს. დარია ხომ კარგახანს მათთან მოსამსახურედ იყო... დედამისი კი მეკუჭნავედ...

რედოზუბოვი — (კუშტად. ჩაცეხით). მისი ბებუის შესახებ არაფერი იცი?

პავლინი — ვერ მომიგონებია... (პრიტიკინი მოდის).

პრიტიკინი — ვასილი ივანოვიჩი, ჩემი სალამი!

რედოზუბოვი — (არ ათმევეს ხელს). გაგიმარჯოს...

პრიტიკინი — სტუმრებს შეხვედრა გასურთ?

რედოზუბოვი — რაში მჭირდება...

პრიტიკინი — საერთოდ. ქალაქისათვის სასარგებლო ხალხია...

რედოზუბოვი — (სადგურისაკენ მიდის). მაშ, ქალაქი შეხვედეს...

პრიტიკინი — (ჩუმად). ტყუის?

პავლინი — ტყუიანი, განძელის დამზადების იჯარას ნატრობენ...

პრიტიკინი — ხედავ ბებერ ეშმაკს! პავლინი, შენ მათი მოსამსახურე ვაიცანი და ეცადე მისგან ყველაფერი გაიგო... საერთოდ რა და როგორ... ვაიგე?

პავლინი — ვაიგე... (ორივენი სადგურისაკენ მიდიან. ბაღში გამოჩნდება გახარებული ივანინი და სტეპან ლუკინი).

სტეპანი — როგორა ხარ?

ივანინი — როგორც მხედავ — ჯანსაღად... აბა, სხვა რაღა მჭირდება. შენ კი — ყუთელი ფერი დაგკარავს... შე აგარავ... რატომ იჯექი ციხეში?

სტეპანი — უამისობა არ შეიძლება. ეს, ძმაო, ახლა საერთო მოვალეობის მოხდაა, სამხედრო ვალდებულების მსგავსად... მაგრამ ეს არაფერია... და შენც ამაზე ნულარაფერს მეტყვი, ძმაო, კარგი?

ივანინი — რა — ძმაო! მე შენი ძმა კი არა, ბიძა ვარ...

სტეპანი — კარგი ერთი! რომელი ბიძა? შენ უბრალოდ ჩემი ბავშვობის მეგობარი ხარ... აბა შემომხედე, ასე ვთქვათ, წვერულვაში მომერია და შენ კი ჯერ თმაც არ ამოგვლია...

ივანინი — ჰო, კარგი! დალიე თაფლუჭი... და უფროსების შატრისცემაც იცოდე... (შემორბის პრიტიკინი, მიიხედ-მოიხედავს). ვინ გინდათ, არქიზ ფომიჩ?

პრიტიკინი — აი, სწორედ... ეი, ყმაწვილო, აქ მო!

მატვეი — რაო?

პრიტიკინი — ხომ მიცნობ? ვაიქე ქალაქში, ჩვენსა და უთხარი, ცხენები, ეტლი, ბრიჩა და რამე ბარგის გადასაზიდვად საჩქაროდ გამომიგზავნონ. ვაიგე? აბა გავარდი! (მირბის სადგურისაკენ).

მატვეი — (გზიდან). ჩვენებურო! ცხენს ყური უგდე!..

ივანინი — დატრიალდა ქალაქი ვერხობოლი!

სტეპანი — თქვენ ხიდს რა მოუვიდა?

ივანინი — წვიმა მოვიდა. ჰა და, მოგლიჯა... ქალაქისთავი კი შეეკეთებას არ ჩქარობს. მდინარეზე გადასაზიდი მოწყობილობა მის ხელშია. და... შენ იცნობ ინჟინრებს?

სტეპანი — მე მათთან ვიშახურებ... ფუტკარი როგორა გყავს? როგორ არის შენი გიტარა? შენი ანკესები?

ივანინი — ყველაფერი რიგზეა... (შემოდიან ექიმი, მონახოვი, დრობიაზვინი, ვესიოლკინა, ივანინი და სტეპანი. ისინი ბალიდან გადიან. ნათ აღვიღებ მოდის პავლინი. ის ხან გამოჩნდება, ხან გაქრება და ცივანოვისა და ლუკას ქმრის ლაპარაკის დროს ისევ გამოჩნდება).

მონახოვი — (შურით). პრიტიკინი ხელად გაეცნო! ო, რა გაიძვერაა!

ვესიოლკინა — ექიმო, შეამჩნიეთ, როგორია ის ახალგაზრდა? ჩირაღდანსა ჰგავს.

ექიმი — აბა, ერთი ნეტავი სად გინახავთ ჩირაღდნები?

ვესიოლკინა — სადა და დასაფლავებაზე... გახსოვთ თავადიშვილ ბრიაშჩევატოვს რომ ასაფლავებდნენ?

დრობიაზვინი — რა თვალები აქვს! მავრიკი ოსიპოვიჩი, მიაქციეთ ყურადღება?

ვესიოლკინა — სისულელეა! თვალები სრულიად ჩვეულებრივი აქვს.

დრობიაზვინი — სრულებითაც არა, შესანიშნავი, პოეტური...

მონახოვი — ერთი ქალის თანდასწრებით, სხვა ქალის სილამაზეზე ლაპარაკი უზრდელბაა. გახსოვდეთ... გახსოვდეთ!

ექიმი — საძავლობა! დაესივნენ ყველა შემოდგომის ბუხე-ბივით...

პრიტიკინი — (ყვირის). ექიმო! აქეთკენ წამობრძანდით...

ექიმი — ეს რატომ?

პრიტიკინი — როგორც სპეციალისტი... საჭიროა...

ექიმი — (მიდის). იოლი საქმეა...

მონახოვი — (შურით). აი, გეთაყვა, თქვენც ვაიცნობთ... (ვესიოლკინა ექიმს კვალდაკვალ მიჰყვება, მას შეხედება ცივანოვი; ცივანოვი კობტაღ და ლამაზად ჩაცმული მებატონეა. ცოტა გდაკრულშია; ვესიოლკინა შეკრთება და რატომღაც მკვეთრად იბრუნებს მისგან პირს. ცივანოვი კითხვის ნიშნად წარბებს იწვეს. დრობიაზვინი მას თავს უკარავს).

ცივანოვი — (შლიაპასთან მიიტანს ხელს). გამარჯობათ... ვისთან მაქვს პატივი?

დრობიაზგინი — (დარცხვნით). პორფირი... ესე იგი, ხაზინის მოსამსახურე, პორფირი დრობიაზგინი... ჩინოვნიკი!

ციგანოვი — ჰო! ფრიად სასიამოვნოა... ერთი მითხარით, ამ ქალაქში არის სასტუმრო?

დრობიაზგინი — გახლავთ... ბილიარდიცაა! პროგინაზიაც არის... ქალთა პროგინაზია...

ციგანოვი — პროგინაზიაო? მადლობას მოგახსენებთ. ეს მე არც ისე მჭირდება... ეტლებიც ხომ მოიძებნება?

დრობიაზგინი — სამი!.. ეკლესიასთან დგანან ხოლმე.

ციგანოვი — (ქალაქს გაჰყურებს). რომ დაეუძახოთ, ვერ გაიგებენ?

დრობიაზგინი — (ღიმილით). როგორ, რას ბრძანებთ! იქამდე დიდი მანძილია...

დუნკას ქმარი — (მარცხენა მხრიდან). თქვენო კეთილშობილებავ! დამენმარეთ საცოდავ ავადმყოფს...

ციგანოვი — (იღებს ფულს). აჰა... ინებეთ!

დუნკას ქმარი — (სიხარულისაგან შეკრთება). ღმერთმა სიკეთე მოგცეთ... გადღეგრძელოთ... (სული შეუფუბდება და გადის).

ციგანოვი — მსმელია?

დრობიაზგინი — არა, მართლაც უბედურია... ავადმყოფია და... საერთოდ... ცოლი გაექცა...

მონახოვი — (მიუახლოვდება). მომიტევეთ, რომ ვბედავ და...

ციგანოვი — ბრძანეთ...

მონახოვი — მავრიკი ოსიპოვიჩი მონახოვი, სააქციზო ზედამხედველი...

ციგანოვი — ფრიად სასიამოვნოა... სერგეი ნიკოლაევიჩი ციგანოვი...

მონახოვი — სასტუმრო უსუფთაოა. ნებას ვაძლევ ჩემს თავს, მოგახსენოთ, რომ თანაც ბალნინჯოებიცაა საესე...

დრობიაზგინი — უდავოდ... და თანაც ბლომად!

მონახოვი — თქვენ ბოგაევსკაიას სახლი უნდა დაგეჭირავენ ბინათ. საუკეთესო სახლია მთელს ქალაქში... იცით, ისეთი მდიდრულია, რომ... აი, ბარემ თვითონაც, მგონი, აქ არის. ეხლავე ყველაფერს მოვაწყობ. (საჩქაროდ მიდის, მას შემოხვდებიან ანა ფედოროვნა და სტეპანიდა).

ციგანოვი — კი მაგრამ... ნება მიბოძეთ და თქვენი ასეთი თავაზიანობა... მომისმინეთ...

დრობიაზგინი — (მოსხლტება ადგილიდან). მე მას ახლავე დავაბრუნებ.

ციგანოვი — არა, არ არის საჭირო! უხერხული იქნება!.. უკვე გაიქცა.

ანა — რა მოხდა?

ციგანოვი — აქ ყველა ისეთი თავაზიანია... როგორც ნამდვილი ველური! მოგილოცავთ — ქალაქში არ ყოფილა სასტუმრო... ჟღერო სწორად, სასტუმრო კი არის, მაგრამ თურმე ბალნინჯოებით ყოფილა დაკავებული.

ანა — ამ ქალაქში მოხვედრაც ძნელია... ბორანს რაღაც დამართვია...

ციგანოვი — (თითო უძახის). ეი, თქვენ, აქეთ მოდით! (შემოდის ღუნკას ქმარი). ერთი მითხარით, ამ თქვენ ქალაქში არის რაიმე... შესანიშნავი?

დუნკას ქმარი — კიბოებია... ვეებერთელა კიბოები! (სტეპანიდა გულმოდგინედ უყურებს).

ციგანოვი — ეს არ არის ცუდი... რა თქმა უნდა, ხანდახან, მაგრამ, ისინი ალბათ მდინარეში ცხოვრობენ და არა ქალაქში?

დუნკას ქმარი — დიახ... მდინარეში. ცოცხლები. წყალში არიან.

სტეპანიდა — (ჩუმაღ). ანა ფედოროვნა... აი ეგ არის!

ანა — ვინა?

სტეპანიდა — მამაჩემი... ეხლა რა ვქნა?

ციგანოვი — მაშ, ქალაქში რაღაა?

დუნკას ქმარი — მეხანძრეები საყვირს უკრავენ... სპილენძის ლულებს... სააქციზო ზედამხედველმა ასწავლა დაკვრა.

ანა — გაჩუმდით... მე მომეფარეთ...

ციგანოვი — ხმამალა უკრავენ?

დუნკას ქმარი — რაც ძალი და ღონე აქვთ!

სტეპანიდა — მე იქ წავალ... სადგურზე... მას არ დაეუნახვიარ...

ციგანოვი — ეგ მაინც არ მამშვიდებს... არა! მაშ, გმადლობთ... აი, ეს გამომართვით.

დუნკას ქმარი — თქვენო მაღალკეთილშობილებავ... (ხელზე კოცნას უბოძებს).

ციგანოვი — (ზიზლით). ეს ზედმეტია, მეგობარო... წადით...

სტეპანიდა — (მამას თვალი გაადევნა). მათხოვარი. აკი გეუბნებოდით, რომ შევხვდები-მეთქი... რომ ჩემი აქ ჩამოსვლა არ შეიძლებოდა... აკი გეუბნებოდით!

ანა — დამშვიდდით! ყველაფერს ისე მოვაწყობ, რომ ხელი ვერ გახლოთ.

ს ტ ე პ ა ნ ი დ ა — მეშინია... დედაჩემი მაგან გატანჯა... მათხო-
ვარი!

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — რაშია საქმე, შეიძლება ვიკითხოთ?

ა ნ ა — ეგ ამის მამაა...

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — ი! ეს ორიგინალური ამბავია...

ა ნ ა — მეტი არაფერი? წადით სადგურზე, სტეპანიდა...

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — არავის თქვენს თავს არ დაეაჩაგვრინებთ...

ჩ ე რ კ უ ნ ი — (იძახის, არ მოჩანს). ანა! მოდი აქ... ანა!

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — (იყურება იქითკენ, საიდანაც ხმა ისმის). ვის ელაპა-
რაკება? მოიცათ... ეშმაკმა წამილოს! ეს შეუძლებელია...

ა ნ ა — (მიდის ძახილზე). რა მოგივიდათ?

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — (სიხარულით ხელებს შლის). ლილია პავლოვნა,
თქვენ? ეს თქვენა ხართ?

ლ ი დ ი ა — (მიდის შესახვედრად). ძია სერჟე.

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — თქვენ! აქ, ამ ცეცხლის მიწაზე ველურებთან!
აქ რა გინდათ? (ბაღში გამოჩნდება ვესიოლკინა. წინ და უკან დადის და სახეს
ყვავილებით ინიავებს. შემდეგ დრობიაზგინი შემოდის და ერთად დადიან, თან
ყურს უგდებენ ლაპარაკს).

ლ ი დ ი ა — მამიდაჩემთან ჩამოვედი... მოხარული ვარ თქვენი
ნახვის! თქვენ კი, როგორც ყოველთვის...

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — ასეთია ჩემი ბედი! პირველი, ვინც აქ გავიცა-
ნი, ეს იყო სააქციზო ზედამხედველი!

ლ ი დ ი ა — ის მანდილოსანი თქვენი ცოლია?

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — ჩემი? მე არასოდეს არ მქონია და არც მექნე-
ბა საკუთრება... თქვენი პატივცემული მეუღლე სადღა ბრძანდება?

ლ ი დ ი ა — არ ვიცი, დამიჯერეთ!.. ეს მე ყველაზე ნაკლებ
მინტერესებს...

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — როგორ გავიგო თქვენი პასუხი?.. მომილო-
ცავს! როგორც იქნა, გამორდით არა?

ვ ე ს ი ო ლ კ ი ნ ა — (გაიგონა ციგანოვის სიტყვები). მაშ, ვინ არის
მართალი? (დრობიაზგინი დარცხვენილი იბუზება).

ლ ი დ ი ა — ჩუმად...

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — თქვენ უკვე გაიცანით ჩემი ამხანაგი?.. ყორჟე,
მოდი აქ... ეს კაცი ინტენსიურად წითურია და თანაც ძალზე თავზე-
დი. ყორჟე, იცი, ვინ არის ეს ადამიანი? გახსოვს, სულ ერთ ქალზე
გელაპარაკებოდით...

ჩ ე რ კ უ ნ ი — (ხელს ართმევს). მახსოვს... მართლაც, ხშირად მე-
ლაპარაკებოდა თქვენს შესახებ...

ლ ი დ ი ა — ეს მე მალეღვებს...

ჩ ე რ კ უ ნ ი — მაგრამ არ მეგონა, რომ თქვენ ოდესმე შეგხვდე-
ბოდით... მით უმეტეს ამ მიყრუებულ ადგილას...

ლ ი დ ი ა — თქვენ ეს ქალაქი არ მოგწონთ?

ჩ ე რ კ უ ნ ი — მე არა ვარ პასტორალების მოყვარული.

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — ეს მხოლოდ აზნაურის მოყვარულია... (ბაღში გა-
მოჩნდება ნადეჟა. გაუნძრევლად, გაქვავებული სახით დგას, როგორც ქანდაკე-
ბა, და გაშტერებით უყურებს ჩერკუნს).

ჩ ე რ კ უ ნ ი — პატარა სახლები ისე არიან ხეებში ჩამალული,
როგორც ჩიტის ბუდეები... ეს იმდენად მშვიდია, რომ მოსაწყენია
და იმდენად მშვენიერი, რომ შეგზიზღდება... რა საშინლად მინდა
ამ იდილიის დარღვევა...

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — გააცანი შენი ცოლი.

ჩ ე რ კ უ ნ ი — ჰო, მართლა! ნებას მომცემთ?

ლ ი დ ი ა — სიამოვნებით... მაგრამ თქვენ... რა სასტიკად მოექე-
ციით ამ საცოდავ ქალს...

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — ეხლა კი, დარწმუნებული ვარ, რომ თქვენ
დაათასობთ ჩიმი სულის სინაზესა და სხვა ღირსებებსაც...

ჩ ე რ კ უ ნ ი — ყოველივე, რასაც დავინახავთ ხოლმე, უცებ ან
მომწონს ან არა...

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — არავითარი ღირსებები მას არა აქვს.

ლ ი დ ი ა — ადამიანი. რომელსაც ნაკლის გარდა არაფერი აქვს.
უკვე რაღაც განსაკუთრებულია...

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — (შეამჩნია ნადეჟა). ჰმ... ყორჟე, გააცანი შენი ცო-
ლი, რაღას უყურებ!

ჩ ე რ კ უ ნ ი — ანა! მას ალობათ მოსწონს ეს მშვენიერი სურა-
თი... სიმშვიდე, სიჩუმე... ოცნება უყვარს ჩემს ანას...

ლ ი დ ი ა — ბერი ამაში პოეზიას ხედავს...

ჩ ე რ კ უ ნ ი — მხდალები, ზარმაციები და დაქანკულები...

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — ვინ არის ის პატივცემული დედააკაცი, რომე-
ლიც შენ ცოლთან ირობო აქით მოდის?

ლ ი დ ი ა — ის ჩემი მამიდაა...

ჩ ე რ კ უ ნ ი — გაიცანი, ანა...

ბ ო გ ა ე გ ს კ ა ი ა — აი, ლილუშა, გაიცანი... მე ამათ ჩემი დიდი
სახლი მივაჭირავე...

ა ნ ა — თრიალ მოხარული ვარ... რომ ყოველივე ასე ჩქარა და
კარგად მოიწყოს...

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — სააქციზო ზედამხედველს გაუმარჯოს! ის არის
ამ ზეიმის მიზეზი...

ლ ი დ ი ა — ჩუმად, ბაღში მისი ცოლია...

ციგანოვი — ის ქალი მისი ცოლია? ჰმ... (ათვალიერებს ნადეჟას).

ანა — მე კი ისე საშინლად დავიღალე რომ... ნეტავი სადმე მალე მივდიოდეთ...

ბოგაევსკაია — ეხლავე ბორანს მოგართმევენ... (ნადეჟა წელა გაღის).

ჩერკუნი — მდინარის ნაპირას კი ცხენები უკვე გველოდება. აი იმ ვაჭრის ცხენები... რა გვარია ის ვაჭარი?

ბოგაევსკაია — პრიტიკინი... ლიდუშა, მე ნავით გავალ... განკარგულებას გავცემ, რომ... გაამზადონ ამათთვის...

ანა — ო, ნუ სწუხდებით...

ჩერკუნი — ჩვენ უმწურონი კი ნუ გგონივართ...

ლიდია — (მაშობს). მომიცადე! (ანას). ცხენზე ჯდომა შეგიძლიათ?

ანა — ო, არა!

ლიდია — სამწუხაროა. მე კი მინდოდა თქვენთვის ჩემი ცხენი შემომეთავაზებინა... აი, იქ მდინარის ზევითა წელში ფონია.

ანა — არა, გმადლობთ... ცხენების მეშინია... ერთხელ დავინახე, როგორ მოკლა ცხენმა პატარა ბიჭი... და მას აქეთ ასე მგონია, რომ ყველა ცხენს ადამიანის მოკვლა უნდა-მეთქი.

ლიდია — (ღიმილით). კი, მაგრამ ეტლით ხომ დადიხართ? არ გეშინიათ?

ანა — არა, ისე არა... იქ, ჩემ წინ, ყოველთვის მეეტლე ზის ხოლმე.

რედოზუბოვი — მე აქაური ქალაქისთავი ვარ... ვასილი ივანოვიჩ რედოზუბოვი... ქალაქისთავი...

ჩერკუნი — (ცოვად). მერე რა გნებავეთ?

რედოზუბოვი — უფროსის ნახვა მინდა. თქვენა ხართ უფროსი?

ციგანოვი — ჩვენ ორივე უფროსები ვართ. შეგიძლიათ ამის წარმოდგენა?

რედოზუბოვი — ეს სულერთია. განძელებისთვის ხე-ტყე ხომ არ დაგჭირდებოდათ?

ჩერკუნი — (მშრალად). გეთაყვა, საქმეებზე მხოლოდ ერთი კვირის შემდეგ მოგელაპარაკებით. ამაზე ადრე არა... (პაუზა).

რედოზუბოვი — (გაოცებულად). თქვენ... თქვენ ალბათ ის...

ჩერკუნი — რა?

რედოზუბოვი — მე ვთქვი... რომ აქაური ქალაქისთავი ვარ-მეთქი...

ჩერკუნი — ეს გავიგე... მერე?

რედოზუბოვი — (თავს იკავებს). მე სამოცდასამი წლის კაცო ვარ... ეკლესიის მნათე. მთელი ქალაქი მე მექვემდებარება...

ჩერკუნი — რატომ გგონიათ, რომ ყოველივე მაგის ცოდნა ჩემთვის ასე აუცილებელია...

ციგანოვი — პატივცემულო! როცა ჩვენ ცოტათი წესრიგში მოვიყვანთ ჩვენს თავს, მაშინ თქვენს იშვიათ ღირსებებს აუცილებლად მხედველობაში მივიღებთ...

ჩერკუნი — ეხლა კი დაგვანებეთ თავი. როცა საჭირო იქნება, დაგიძახებთ. (რედოზუბოვი მრისხანედ ახედ-დახედავს ჩერკუნს და გაჩუქებული გაღის).

ანა — რატომ მოეჭეცი ასე... ცუდად, ეგორ? ხომ ხედავ, რომ მოხუცია?!

ჩერკუნი — იქნებ ეს მეტისმეტად ამადლევებელია, ანა, მაგრამ ღმერთმანი... გონება მახვილური არ არის!

ანა — მე სრულებითაც არ ვცდილობ ვიყო გონება მახვილი...

ციგანოვი — (ლიდას). მაშ, მე კვლავ გხედავთ...

ჩერკუნი — ხანდახან საჭიროა სცადოს კაცმა... ხომ იცი!

ციგანოვი — ეს ხომ თითქმის სასწაულია, არა?

ლიდია — იქნებ ეს მხოლოდ იმის დამადასტურებელია, თუ რა პატარაა ეს ქვეყანა?

ბოგაევსკაია — (ანას). ერთი ნახეთ რა მორთულია ქალაქი... (მიპყავს გვერდით, უფრო ახლოს ტყრუშულთან).

ციგანოვი — თქვენ კიდევ უფრო გალამაზებულხართ... და თქვენს თვალბში რაღაც ახალი რამ გაჩენილა...

ლიდია — ალბათ მოწყენილობა...

ჩერკუნი — განა მოწყენილი ხართ?

ლიდია — ჩემის აზრით, ცხოვრება არც ისე სასიხარულოა. (შეშლის რედოზუბოვი სადგურის მხრიდან. მოუახლოვდება და გაჩერდება, ჩაახველებს. მას ვერაინ ამჩნევს. ხელს მიიტანს ქუდთან, მაგრამ სწრაფად ჩამოიღებს ისე, თითქოს შეეშინდა, ხომ არ შემამჩინეს ეს მოქმედებაო).

ჩერკუნი — არ მოველოდი, რომ თქვენ ამას იტყოდით...

ლიდია — რატომ?

ჩერკუნი — რა ვიცი... მაგრამ... მე მეგონა; რომ თქვენ სულ სხვანაირად უნდა უყურებდეთ ცხოვრებას...

ლიდია — რა არის ცხოვრება? ადამიანები? მე ბევრი ადამიანი მინახავს და ყველა ერთფეროვანია...

ჩერკუნი — თავხედი! კარგად ვიცნობ ასეთებს... ის ქალაქის-

თავი კი არა, დაღებულნი ხახაა, ტუტუცი და ხარბი ხახა... მე... ეს ვიცი...

ციგანოვი — (ლილიას). როგორ მოგწონთ ეს წითური ჩხუბის-თავი?

ლილია — (ცოვად). სიმართლე გითხრათ, არც ისე.

ბოგაევსკაია — ლილია, უნდა წავიდეთ.

ანა — ჩემი ქმარი ყოველთვის ცოტა მკვანება ხოლმე... მაგრამ არსებითად...

ჩერკუნი — გულჩვილი და კეთილი, ეს გინდოდა გეტქვა, არა? ნუ დაუჯერებთ ამას... სწორედ ისეთი ვარ, როგორიც ვჩანვარ...

ლილია — ნახვამდის... ოჰ, ამ კაცს თურმე არც კი სცოდნია ცხენის მოვლა. (საჩქაროდ გადის მარჯვენა მხარეს. მას მისდევს ბოგაევსკაია).

ბოგაევსკაია — მაშ, იცოდეთ, გელით...

ციგანოვი — მადლობას მოგახსენებთ, დიდხანს არ გაცდენინებთ...

ანა — სად არის ის სტუდენტი... ჩვენი სტუდენტი?

ჩერკუნი — (ქალაქს გაპყურებს). არ ვიცი.

ანა — როგორ გგონია? ხომ შეიძლება ვთხოვოთ მას, რომ ბარგს თვალყურით ადევნოს... სტუპანიდასთვის უიფროსულია...

ჩერკუნი — ის ლაქია კი არ არის!

ციგანოვი — ჯორჯ! შენ ისე გასცქერი ამ ქალაქს, როგორც ატილა გასცქეროდა რომს... ოჰ, როგორ დაწვრილმანდა ყველაფერი ამ ქვეყნად!

ჩერკუნი — საზიზღარი ქალაქია... ამ ქალს საყვარლები თუ ჰყავდა?

ციგანოვი — აი, ძმაო, კითხვაც ასეთი უნდა!

ანა — ეგორ, გრცხვენოდეს!

ჩერკუნი — რა? ითაკილე? განა არ იცი, რომ საყვარლები ბევრ ქალსა ჰყავს!

ანა — კი, მაგრამ, ამის შესახებ ასე არ ლაპარაკობენ...

ჩერკუნი — ისინი არ ლაპარაკობენ, მე ვლაპარაკობ. ეს რა, უზნეო საქციელია?

ანა — ეს უზრდელო და უხეირო საქციელია.

ჩერკუნი — მე მგონია, მხოლოდ უზნეო იყო. სერგეი, მიბასუხე, საყვარელი თუ ჰყავდა-მეთქი?

ციგანოვი — რა ვიცი, მეგობარო... არა მგონია... და ამის მსგავსი გინდაც რომ მითხრან, არ დავიჯერებ... (შემოდის პრიტიკინი და ლუნკას ქმარი)...

პრიტიკინი — მობრძანდით, ყველაფერი მზადაა! თქვენი ბარგი ბორანზეა გადატანილი, უმორჩილესად გთხოვთ!

ციგანოვი — გმადლობთ! ალბათ ძალიან გაგაწვალეთ, არა?

პრიტიკინი — რას ბრძანებთ? არაფერია, ბატონო... გარდა ამისა, სტუმარ-მასპინძლობაც მოითხოვს...

ციგანოვი — მშვენიერი აღამიანი ყოფილხართ, ნამდვილად! ერთი ეს მითხარით, თქვენში რა სასმელს სვამენ?

პრიტიკინი — ყველაფერს!

ციგანოვი — უპირატესობას მაინც რომელს აძლევენ?

პრიტიკინი — არაყს...

ციგანოვი — გემოვნება ტლანქი, მაგრამ ჯანსაღი ჰქონიათ... (გაღიან).

ჩერკუნი — (ანას). წავიდეთ...

ანა — (ხელს მკლავში გაუყრის). რატომ გახდი უცებ ასეთი მოღუშული? მითხარი!

ჩერკუნი — დავილაღე...

ანა — სტრუბო... შენ არასოდეს არ იღლები ხოლმე...

ჩერკუნი — მაშ, ალბათ შეყვარებული ვარ...

ანა — (ჩუმად). რატომ მელაპარაკები ასე უხეშად, ეგორ, რატომ?

ლუნკას ქმარი — (უახლოვდება მათ). თქვენო ბრწყინვალეებო...

ჩერკუნი — გასწი აქედან...

ანა — (აძლევს ფულს). გამომართვით... (მიღიან).

მატვეი — (გამორბის). რამდენი მოგცა?

ლუნკას ქმარი — აბაზიანი. სულ კი ექვსი აბაზი მერგო...

მატვეი — უჰ, შე... მე კი ორი შაური...

პრიტიკინი — (ყვირის). ეი, ბიჭო!

მატვეი — მოვრბივარ! (გაბზის). ტვრუშულზე გადმოდის პავლინი).

პავლინი — რა სთქვი? ექვსი აბაზიო?

ლუნკას ქმარი — (გაუბედავად). ექვსი აბაზი-მეთქი.

პავლინი — აბა, ერთი მიჩვენე. ჰო-ო, მართალია... მერე, რისთვის, ჰა?... უჰ, შე ქეციანო! მოშორდი... მოიცა! ერთ რაღაცას ნეტყოდი, მაგრამ... გითხრა?

ლუნკას ქმარი — შემობრალეთ, პავლინ საველიჩ... (შემოდის ჩელოზუბოვი).

პავლინი — (მკარად). წადი, წადი! აქ რას ტრიალებ?

ჩელოზუბოვი — წავიდნენ?

პავლინი — წავიდნენ...

ჩელოზუბოვი — იმათ მოახლეს რას ელაპარაკებოდი?

პ ა ვ ლ ი ნ ი — საერთოდ... მაგრამ ვერაფერს გავხდით... მანეთიანი ცკი მივეცი.

რ ე დ ო ზ უ ბ ო ვ ი — რატომ? მას ეხლა შეუძლია თქვას, რომ მისი მოქრთამვა გინდოდა...

პ ა ვ ლ ი ნ ი — არა, მე მხოლოდ დავაპირე ფულის მიცემა, ვასილ ივანოვიჩ... ვიფიქრე, რა იქნება, რომ მანეთიანი მივცე და გადავწყვიტე, მაინც არაფერი გამოვა-მეთქი! ერთი განებივრებული გოგოა... (რედოზუბოვი გაკუთრებს ქალაქს და არ უსმენს). ვასილი ივანოვიჩ! ეგ გოგო ხომ სახლიდან გამოქცეულია? თურმე დუნკას ქმრის ქალიშვილი ყოფილა... თვითონ გამოტყდა...

რ ე დ ო ზ უ ბ ო ვ ი — (უცებ და შკაცრად). თუ იცი, რომ მე ახლა თვითონ გუბერნატორი მართმევს ხელს?

პ ა ვ ლ ი ნ ი — (მოკრძალებით). როგორ არ ვიცი! ეს ყველამ იცის... (პაუზა. ფანჯრიდან მოისმის სტეპანის ხმა).

რ ე დ ო ზ უ ბ ო ვ ი — (ჩუმაღ.) ვინ ლაპარაკობს?

პ ა ვ ლ ი ნ ი — (ჩუმაღ). ივაკინის დისწულია... სტუდენტი...

რ ე დ ო ზ უ ბ ო ვ ი — (ისევე). გაჩუმდი... (უსმენენ. საღაც საცოდავად ღმუის ძალი. მოისმის ღაღის ძახილი).

ს ტ ე პ ა ნ ი — აი, გამოვიყვანთ ახალ გზას და თქვენს ძველ ცხოვრებას დავანგრევთ... (იციინს).

რ ე დ ო ზ უ ბ ო ვ ი — (ჩუმაღ). გაიგე?

პ ა ვ ლ ი ნ ი — (დარწმუნებით). ტყუის...

რ ე დ ო ზ უ ბ ო ვ ი — დაიმახსოვრე! (გაღის. პავლინი უკან მისდევს).

ფ ა რ დ ა

მეორე მოქმედება

ბოგავესკაიას ბაღი. ხეებზე გაჭიმულია ტილო. მის ქვეშ დგას უბრალო, შეუღლებავი ძალიან დიდი მაგიდა. მაგიდასთან, რომელზედაც მოზღვავებულია აუარბელი ქალღლები, რუკები და ნახაზები, ზის ჩ ე რ კ უ ნ ი. სახლი — მარცხენა მხარესაა, რომლისკენაც განიერი ბილიკი მიიმართება. ბაღის სიღრმეში ღობეა. მარცხნივ, ხეების ქვეშ, დაწულ საეარქელში ზის ანა წიგნით ხელში.

ა ნ ა — (იზმორება). გცხელა?

ჩ ე რ კ უ ნ ი — რასაკვირველია.

ა ნ ა — სერგეი ნიკოლაევიჩი კი ჯერ კიდევ არ სჩანს... შენ ყოველთვის იმაზე მეტს მუშაობ და მაინც მუდამ ერთადა ხართ ხოლმე. როგორ ხდება ეს?

ჩ ე რ კ უ ნ ი — (თავს არ იღებს მაღლა). მას აქვს ის, რაც მე არა მაქვს: გამოცდილება, ცოდნა...

ა ნ ა — კი მაგრამ... ის თავაშვებულია.

ჩ ე რ კ უ ნ ი — ცოდნას ზნეობაზე მეტი ფასი აქვს... (პაუზა).

ა ნ ა — აქ რა ცნობისმოყვარე ყოფილა ყველა. თვალყურს გვაღვენებენ... გვითვალთვალევენ, რა მიაშიტი ხალხია...

ჩ ე რ კ უ ნ ი — უფრო მარტივად რომ ვთქვათ, იდიოტები არიან...

ა ნ ა — აი, ესლაც მეზობელ ბაღში ღობის გასწვრივ ვიღაც დაღის და ჭუჭრუტანებში იცქირება. აი, მისი თვალების ბრწყინვასაც ეხედავ.

ჩ ე რ კ უ ნ ი — ჯანდაბას, იბრწყინოს...

ს ტ ე პ ა ნ ი — (მოღის). აი, მატვეი გოგინიც უკვე დავიჭირავე. ესეც მისი პასპორტი...

ა ნ ა — მომეციო...

ჩ ე რ კ უ ნ ი — არ მისცეთ, თორემ სადმე შეჩურთავს და მერე მე დამიწყებს კითხვას, სად შევინახეო. მე კი ეს მაინცდამაინც არ შეხალისება.

ს ტ ე პ ა ნ ი — ეს რა ხალხია აქ! ნამდვილი ნადირები! უყურებ
და ეჭვი გეპარება რუსეთის მომავალზე... როგორც კი გავიფიქრებ,
რამდენი ათასი სოფელი და ქალაქია დასახლებული ასეთი ხალხით,
ჩემ სულს მთელი ასი ცხენის ძალის პესიმიზმი შეიპყრობს ხოლმე...

ჩ ე რ კ უ ნ ი — მუშაკაცისათვის პესიმიზმი სრულიად ზედმეტია,
ისევე, როგორც თეთრი ხელათმანები, რა კაცია ეგ მატვეი?

ს ტ ე პ ა ნ ი — მგონი, რომ ძალზე სულელი არ უნდა იყოს... აგერ,
თვითონაც მოდის. მე ხომ არ გჭირდებათ? (მატვეი მიუახლოვდა. ის უფ-
რო სუფთად არის ჩაცმული, ვიდრე იყო პირველ მოქმედებაში).

ჩ ე რ კ უ ნ ი — არა. (მატვეის). აბა, რას იტყვი?

მა ტ ვ ე ი — მინდა მადლობა მოგახსენოთ, ბატონო, ქირაზე და-
მაყენეთ...

ჩ ე რ კ უ ნ ი — მე/ეგორ პეტროვი მქვია. მეც თქვენსავით გლე-
ხი ვარ და არა მებატონე. ჩვენ ერთმანეთის სამადლობელი არაფერი
გვაქვს. თქვენ იმუშავეთ, მე კი ფულს გადავიხდით. მაგრამ, თუ
თაღლითობა შეგატყუთ, გაგაგდებთ და სასამართლოსაც გადაგ-
ცემთ... გასაგებია?

მა ტ ვ ე ი — გავიგე. ვეცდები თქვენთვის...

ჩ ე რ კ უ ნ ი — ვნახოთ... წადით...

მა ტ ვ ე ი — (ჩაფიქრდა, შეიმუშა). დიდ მადლობას მოგახსენ-
ებთ...

ჩ ე რ კ უ ნ ი — (შეხედავს მას). მაინც?

მა ტ ვ ე ი — რა ბრძანეთ?

ჩ ე რ კ უ ნ ი — არაფერი!.. (პაუზა).

ა ნ ა — რა დიდი მოთხოვნილებებით ეპყრობი ხალხს, ეგორ...

ჩ ე რ კ უ ნ ი — მეც ასე მეპყრობოდნენ... (პაუზა).

ა ნ ა — ტატიანა ნიკოლაევნა თუ მოგწონს?

ჩ ე რ კ უ ნ ი — მისი ძმისწული უფრო მეტად.

ა ნ ა — რათ მაგულისებთ?

ჩ ე რ კ უ ნ ი — რატომ მაძლევ ნებას? გამომიცხადე პროტეს-
ტი... (დობრე გამოჩნდება გრიშა რედოზუბოვის თავი).

ა ნ ა — (შეშინებული). შეხედე, ეგორ! შეხედე...

ჩ ე რ კ უ ნ ი — (გაოცებული). თქვენ, რა გნებავთ?

გ რ ი შ ა — (ღიმილით). არაფერი. მე ისე... მხოლოდ ცნობის-
მოყვარეობის გამო...

ჩ ე რ კ უ ნ ი — თქვენ ვინ ბრძანდებით?

გ რ ი შ ა — რედოზუბოვი... თქვენი მეზობელი...

ა ნ ა — რა კეთილად იღიმება! შესთავაზე, რომ შემოვიდეს...

ჩ ე რ კ უ ნ ი — აბა, მობრძანდით. გავეცნოთ ერთმანეთს... არ
გინდათ?

გ რ ი შ ა — ვერ ვადმოვიძვრები... სქელი ვარ...

ა ნ ა — (სიცილით). მაშ, ჭიშკრიდან შემოდით...

გ რ ი შ ა — ჰმ... მაშასადამე, ქუჩიდან, კეთილი... (გაქრება, მოდის
ციგანოვი).

ა ნ ა — რა სასაცილოა!

ჩ ე რ კ უ ნ ი — აი, ესეც შენი გასართობი...

ცი გ ა ნ ო ვ ი — ძილი მიწოდდა და ვერ შეეძლო, დასწყევლოს
ღმერთმა. მაზრის ბუხები აქეთ-იქით დაფრინავენ. ბზზ, ბზზ! და
გაქანებულები ფანჯრების მინას ეჯახებიან. ჯახ და ზედ ცვირზე
გაჯდებიან, გილიტინებენ...

ჩ ე რ კ უ ნ ი — თანაც ალბათ თავი გტკივა გუშინდელს შემდეგ...

ცი გ ა ნ ო ვ ი — ჰო, სხვათაშორის, ინჟინრების გულთბილ შეხ-
ველრას სამაზრო ქალაქში ჩემთვის მთლად მშვიდობიანად არ ჩაუე-
ლია... ნეტა, აქ რას სვამენ?

ჩ ე რ კ უ ნ ი — პრიტიკინი ამ სასმელს ნადირთმელეტს უწო-
დებს...

ცი გ ა ნ ო ვ ი — მაღალი წნევის რამეა... იცი, ყორყ... რა უც-
ნაურობაა! მგონი, ბოყინი მეწყება... დღეს ერთბაშად გამახსენდა...
ის შავგვრემანი ქალი... რა ერქვა? ოპერეტის გუნდის მომღერალი...
მერე მოიკაში თავი რომ დაიხრჩო... არ იცნობდი?

ჩ ე რ კ უ ნ ი — არა...

ცი გ ა ნ ო ვ ი — (ჩაფიქრებული). ტანმორჩილი... თვალმშვენიე-
რი... აი, ახლა, ერთმა ბუხმა, რომელსაც პაპიროსით ფრთები შე-
ვუტრუსე, რატომღაც ის გოგონა მომაგონა... რა ერქვა?

ა ნ ა — (სახლისკენ იყურება). ეს რა არის? ოი... შეხედეთ!

ცი გ ა ნ ო ვ ი — მოჩვენებაა?

ჩ ე რ კ უ ნ ი — უჰ, შე ბრიყვო!

გ რ ი შ ა — (ბეწვის დიდი ქურჭი აცვია). აი, მეც აქ ვარ... უჰ! გა-
მიჭირდა!

ჩ ე რ კ უ ნ ი — თქვენ, ეი... პიროვნება! ასე რათ გამოწყობილ-
ხართ?

გ რ ი შ ა — (ღიმილით). ქურჭში? ეს მამაჩემი მზარშავს ამაში...
რომ გავხდე. შემოდგომაზე ჯარში უნდა გამიწვიონ... ჰოდა, ქო-
ნებს მაყრევიწებს.

ცი გ ა ნ ო ვ ი — გონებამახვილურია...

ჩ ე რ კ უ ნ ი — მერე და, რათ აძლევთ ნებას, რომ ასე დაგცი-
ნონ?

გ რ ი შ ა — რას იზამ? მასთან დიდი კამათი არ შეიძლება... სულ ჩხუბზეა. მართლაც და, იქნებ გავხდეთ და ჯარში აღარ წამიყვანონ

ჩ ე რ კ უ ნ ი — იცით, რას გეტყვით, ქურქი გაიხადეთ. სადაგელი სანახავი ხართ. როგორ არა გრცხვენიათ? ქალიშვილები ალბათ დაგცინიან! აბა, დაფიქრდით, რა სიმახინჯეა! უნდა უთხრათ თქვენს მამას, რომ ამიერიდან აღარ გინდათ ქურქის ტარება ამ სიცხეში. გესმით?

გ რ ი შ ა — როგორ არა! აბა, ერთი უთხარი... აბა, გაბედე!

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — ყური დაძვრეთ, ახალგაზრდავ! მამათქვენი ერთბაშად ზურგზე რომ წამოგაჯდეთ და გითხრათ, დღესასწაულის დღეს ქუჩა-ქუჩა მატარეო. მაშინ რას იზამთ?

გ რ ი შ ა — არა, მამაჩემო თავს არ შეირცხვენს. ამაყი კაცია!

ჩ ე რ კ უ ნ ი — (დაიხეზბით). გაიხადეთ ქურქი!..

გ რ ი შ ა — (იხდის). კეთილი... ოღონდ მამაჩემმა არ დამინახოს!

ა ნ ა — მამა გიყვართ. ხომ?

გ რ ი შ ა — (ცოტა ხნის შემდეგ). მოხუცია... ალბათ მალე სულსაც განუტევენ... მაშინ კი, თვითონ ვიქნები ჩემი თავის ბატონ-პატრონი!

ჩ ე რ კ უ ნ ი — წადით შინ და მამათქვენი აქ გამომიგზავნეთ.

გ რ ი შ ა — (განცვიფრებული). ვინა, მამაჩემი?... აქ გამოვიგზავნოთ?

ჩ ე რ კ უ ნ ი — ჰო, მამათქვენი... ხომ შინ არის?

გ რ ი შ ა — (იზნევა). კი, მაგამ... როგორ ვუთხრა? ერთი უყურეთ! გამომიგზავნეთ... როგორ არა! როგორ შეიძლება? მამაჩემი პირველი კაცია...

ჩ ე რ კ უ ნ ი — (წამობტება). დასწყევლოს ღმერთმა! (მიდის ლობის-ფენ).

გ რ ი შ ა — (შეშინებული). რაშია საქმე? რას შვრება? ქალბატონო... მე წავალ... ჯანდაბას თქვენი თავი! რა შარიანი ვინმე ყოფილა.

ჩ ე რ კ უ ნ ი — სერგეი! აო გაუშვა... (გადასძახებს ლობის იქით). ვი, ვინ არის მანდ? ეი!

ა ნ ა — (იციინს). ეგორ! ეს მართლაც ზედმეტია...

გ რ ი შ ა — ქალბატონო! ეს ხომ უტიფრობაა! ჯერ შემო-მიტყუეთ და ახლა... წავალ... რაშია საქმე?

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — ახალგაზრდავ, გამოიჩინეთ გმირობა! ამიტომ საჭიროა, მშვიდად იცადოთ... დაბრძანდით!

ჩ ე რ კ უ ნ ი — (ღობის იქით). ა, ეს თქვენა ხართ? აქეთ მობრძანდით... რაო? დიახ, ახლა!

რ ე დ ო ზ უ ბ ო ვ ი — (ღობის იქით). გრიგორი? გრიშკა!

გ რ ი შ ა — (შეშინებული). ვაიმე, მეძახის... აუ-უ, მამაჩემო!

ჩ ე რ კ უ ნ ი — აქ არის, ჩემთანაა!..

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — აგერ მოგოგავს ადგილობრივი ფაუნის კიდევ ერთი ნიმუში...

გ რ ი შ ა — (შეშით). ეს პელაგეია პრიტიკინაა... აბა!

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — იცით რა, გამბედაობა რომ მოიკრიფოთ უნდა გადაჰკრათ... საქმეს ეს შევლის!

გ რ ი შ ა — მომეცით... ჩქარა! ეჰ... აბა რა...

ა ნ ა — (ხარხარებს). კარგი, გეყოფათ... ოი, როგორი ხართ... უცაური! სტეპანიდა!

პ რ ი ტ ი კ ი ნ ა — გამარჯობათ!

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — (თავს უკრავს). რაო, რა გნებაეთ?

პ რ ი ტ ი კ ი ნ ა — ტატიანა ნიკოლაევნა შინ ბრძანდება?

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — სამწუხაროდ, ეს ჩემთვის არ არის ცნობილი... (სტეპანიდა მოდის).

პ რ ი ტ ი კ ი ნ ა — ო, გრიშა! გამარჯობა.

გ რ ი შ ა — (ბუტბუტებს). აი, კიდევ... უკვე დაიწყო...

ჩ ე რ კ უ ნ ი — მანდილოსანი მოგესალმებათ და თქვენ კი ზო-ზოხართ...

ა ნ ა — (სტეპანიდას). პორტვეინი და ლიქიორი მოიტანეთ...

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — კონიაკიც და არაყიც...

გ რ ი შ ა — ვიცნობ...

პ რ ი ტ ი კ ი ნ ა — როგორ არა, ვიცნობთ ერთმანეთს! ეს? თქვენი მეუღლეა? უჰ, რა ლამაზი ცოლი გყოლიათ...

ჩ ე რ კ უ ნ ი — არც მაგან იცის, სად არის ტატიანა ნიკოლაე-... (სტეპანიდას შემოაქვს სინთ ბოთლები).

პ რ ი ტ ი კ ი ნ ა — ეს არც თუ ისე მაინტერესებს. სიმართლე რომ გითხრათ, მასთან კი არა, თქვენთან მოვედი... ტატიანა ნიკოლაევნას ნახვას ყოველთვის შევძლებ, თქვენი გაცნობა კი ჩემთვის ჰეტად სასიამოვნოა...

ჩ ე რ კ უ ნ ი — ანა!.. მგონი, შენთან არის... მოსული...

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — (ანას). დარწმუნებული ვარ, რომ თქვენთან მო-ვიდა... აბა, ჭბუტკო, რომელი შემოგთავაზოთ?

გ რ ი შ ა — რომელიც უფრო მაგარია.

პ რ ი ტ ი კ ი ნ ა — არა, მე ყველასთან გეაბელით. თქვენი მეუღ-ლე, რასაკვირველია, საინტერესოა ტუალეტების მხრივ, და თქვენც, ჩემო ბატონებო, ძალიან საინტერესონი ბრძანდებით...

გ რ ი შ ა — (დალა). უჰ! რა ტკბილია და... ზორბა!..

ციგანოვი — (თავს უკრავს პრიტიკინას). ფრიად სასიამოვნოა...
ჭაბუკო, დაიმახსოვრეთ. ამ სიტხეს უწოდებენ შარტრეზს.

ანა — (პრიტიკინას). გთხოვთ დაბრძანდეთ...

პრიტიკინა — მერსი! დიდი ხანია ვეუბნები... არხიზს, ესე
იგი, ჩემს ქმარს. შე შეჩვენებულლო, გამაცანი-მეთქი ინკინრები. ის
კი მაშინებს. ისინი მკაცრი არიანო. სულაც არ ხართ მკაცრი. განათ-
ლებულები ხართ და ამიტომ, რა თქმა უნდა, ამაყნიც... აბა, მაშ რა?
სიამაყის სურვილი ყველას აქვს. აი, მაგალითად, ჩვენ ფულით ვამა-
ყობთ, თქვენ კი — მეცნიერებით... ვისაც არაფერი არ აბადია, ის
რას წარმოადგენს?.. უსუსურ ბავშვს, რომელმაც ერთი წელი
იცხოვრა და სული გავარდა. მის შესახებ ხომ არაფრის თქმა არ
შეიძლება!

ანა — (საჩქაროდ დგება). იქნებ გამოიაროთ აქეთ, ვერანდაზე?

პრიტიკინა — სიამოვნებით, ჩემო ძვირფასო, წამოვალ! რა
გულთბილი ხართ, რა მშვენიერი... მე ისე მიხარია თქვენი ჩამოსე-
ლა, ისე, რომ! ჩვენი ქალაქი კარგი და ლამაზია... ქალაქის ირგვლივ
არის ყოველნაირი მიდამოები... ტყეცა გვაქვს, მინდვრებიც, ჭაობე-
ბიც... მერე აუარებელი შტოშიც ხარობს უპ, აუარებელი!

ციგანოვი — (ქალბს თვალი გააყოლა). საინტერესოა! ქორე,
მართლაც... საინტერესო ქალია!

გრიშა — (უცებ გაიცინა). ტუტუცია!

ჩერკუნი — რაო?

გრიშა — ტუტუცია-მეთქი ეგ ქალი. ბებერია და ახალგაზრდას
კი გაჰყვა ცოლად... ქალი მდიდარია... მისი სიმდიდრე ქმარმა ჩაიგ-
დო ხელში და ახლა აქეთ-იქით დაეხეტება... ძალიან მოხერხებული
კაცი. ვაიმე... მამაჩემი მოდის! მომეფარეთ და ერთს კიდევ გადაუ-
კრავ... (ციგანოვი ეფარება გრიშას. გრიშა ისხამს დიდ ჭიქაში ლიქიორს, საჩქაროდ
ყლურწავს და საშინლად ატყუებს თვალებს. მოდის რედოზუბოვი და ბღვერით
უტყუარს ჩერკუნს. შემდეგ შემოდის პავლინი, რომელსაც ილღის ქვეშ სქელო
რვეული ამოუჩრია).

რედოზუბოვი — (სალამს არ აძლევს). გრიშა! აქ რას აკეთებ?

გრიშა — (ჩაიცინებს). ისე... არაფერს...

ჩერკუნი — მე დაეპატიყე...

რედოზუბოვი — რატომ?

ჩერკუნი — მჭირდება.

რედოზუბოვი — მერე, ჩემგან აიღო ნებართვა, რომ აქ
მოსულიყო?

ჩერკუნი — რატომ? (ჩუმად უყურებენ ერთმანეთს).

რედოზუბოვი — მე მამა ვარ!..

ჩერკუნი — აი რა, დიდხანს სალაპარაკოდ მე არ მცალია...
თქვენმა ვაჟიშვილმა უნდა გაიხადოს ეს სულელური ქურქი. ეს, რა
სიტუტუცია!

რედოზუბოვი — (გაოცებული). მომიტმინე... რაო, რა თქვი?
(პავლინი ფრთხილად მოსცილდება რედოზუბოვს).

ჩერკუნი — თუ თქვენი ვაჟიშვილი კვლავ ატარებს მაგ
ქურქს, მე მივწერ სამხედრო უფროსს, რომ აიძულებთ თქვენ შვილს
თავი აარიდოს სამხედრო სამსახურს... გაიგეთ?

გრიშა — (უფრო). მამაჩემო! მე ჯარისკაცობა მინდა... ღმერ-
თმანი მინდა!

ჩერკუნი — ხომ გაიგეთ? ეს სისხლის სამართლის დანაშაუ-
ლია...

რედოზუბოვი — (დაბნული). მოიცა! ეგ რა უფლების ძა-
ლით? პავლინი, მოწმე იყავი... გრიშა, შინ წადი...

გრიშა — მამაჩემო! არ შემიძლია გახდომა... არ შემიძლია
მეთქი! (მარცხნივ, ხეებს უკან დგას პრიტიკინი).

რედოზუბოვი — (უფრო დაწყინებით). შენ, ბატონო, თუ
გზების გასაყვანად ჩამოხვედი... გაიყვანე! მე არ გიშლი... ამიტომ
ხურც შენ ერევი სხვის საქმეში, დიხს! და, თუ შეიძლება, ნუ მატყუებ
თვალბს, მაგ მწვანე თვალბს ნუ მატყუებ მეთქი... გრიგორი, შინს-
კენი მე კი გიჩივლებ... თვით გუბერნატორთან წავალ...

ციგანოვი — (ალერსიანი ღიმილით). წახვალთ და თავს საბრალ-
მდებულო სკამზე ამოჰყოფთ... სამოცი წლის კაცს სწორედ ეგლა გაქ-
ლიათ! კაცი ქალაქის თავი ხართ, ეკლესიის მნათე, მეხანძრის ნათლი-
მამა და სხვა და სხვა... ასეთი ბრწყინვალე კარიერა და ასეთი სამწუ-
ხარო დასასრული? აბა ერთი წარმოიდგინეთ...

რედოზუბოვი — გრიგორი, შე ძაღლო. შინ წაეთრიე! ამათ
ნუ უსმენ... ამათ ნუ უყურებ!

გრიშა — (მთვრალია, ტირის). ესენი შენ... ციხეში... და მეც...
ციხეში!

რედოზუბოვი — (ხელს სტაცებს). წადი, შე ძაღლო... (საჩქა-
რად გადის).

ჩერკუნი — (შიაძახებს, მშვიდად). პატივცემულო, თუ თქვენ
ვაჟიშვილს სცემთ, იცოდეთ, ძვირად დაგიჯდებათ... (მისდევს მათ).

პრიტიკინი — (გაყვირებულია). შეშინდა! ვასილ ივანოვიჩ, რე-
დოზუბოვს შეეშინდა!

ციგანოვი — უყვარს, პატივს რომ სცემენ, არა?

პრიტიკინი — უპ, არაჩვეულებრივად. მაგან რომ დაინახოს
მიცვალებული, რომელსაც პატივისცემით მიახვეწებენ, მის მიმარ-

თაც შურის გრძობა დაებადება და, შესაძლებელი რომ იყოს, სიამოვნებით თვითონ ჩაწება კუბოში. მისი სახლის წინ ქვის სვეტები გინახავთ? ქუჩა გადაღობა იმ სვეტებით. უნდოდა საპარადო შესასვლელი აეშენებინა... აი, ისეთი, როგორც თავად ხრიაშჩევატოვს აქვს... მაგრამ ქუჩის გაფუჭების ნება არ მისცეს. მეშვიდე წელიწადია, რაც დაეობს და მაინც არა თმობს... და არც არასოდეს არავისთვის არაფერი არ დაუთმია...

პ ა ვ ლ ი ნ ი — (წინ გამოდის და ამბობს, თითებზე ჩამოთვლით). ნებ, მომეცით მოგახსენოთ. ეს კაცი ძალიან უღმობელია. ერთი ცოლდასამარა, მეორე მონასტერში გაექცა, მისი ერთი ვაჟიშვილი გამოთავყვანებული დაიარება, მეორე კი უგზო-უკვლოდ დაიკარგა...

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — მოითმინეთ, ჩემო კარგო! თქვენ ვინა ხართ?

პ ა ვ ლ ი ნ ი — მე?.. მე აქ ყველა მიცნობს... (შემოდის სტუპანიდა აგროვებს მავიდიდან ბოთლებს და ვაქვს).

პ რ ი ტ ი კ ი ნ ი — რედოზუბოვის მეგობარია... ეგეც არის რაღა!..

პ ა ვ ლ ი ნ ი — მე მინდა ყველასთან მეგობრულად ვიცხოვრო...

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — ჩემგან რაიმე გნებაეთ?

პ ა ვ ლ ი ნ ი — ჭეშმარიტად. აი, შრომა დავწერე... და თქვენ, როგორც ნასწავლმა კაცმა, მინდა თქვენი აზრი მითხრათ... ამას გულით ვთხოვთ. ამ შრომას ეწოდება: „ზოგიერთი მსჯელობა სიტყვების შესახებ, შედგენილი ჭეშმარიტების უანგაროდ მოყვარულის მიერ სიცრუის გამოსამყლავნებლად“... ცხრა წელიწადი მოგუნდო ამის წერას...

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — (ართმევს რვეულს). რის შესახებ მსჯელობთ ამ შრომაში?

პ ა ვ ლ ი ნ ი — მე ახალი სიტყვების წინააღმდეგი ვარ... ადამიანის მოქმედებანი უძველესი დროიდან დღემდე უცვლელი დარჩა და ამ მოქმედებებს კი ახლა სხვა სახელები დაარქვეს. აი, სწორედ ამის წინააღმდეგი ვარ... საერთოდ, ახალი სიტყვების წინააღმდეგი ვარ.

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — რას ნიშნავს ახალი სიტყვები?

პ ა ვ ლ ი ნ ი — მაგალითად, უწინ ამბობდნენ, ცილისწამება, ახლა კი ამბობენ, კორესპონდენცია...

პ რ ი ტ ი კ ი ნ ი — პავლინს მხედველობაში აქვს ის, რომ ერთხელ მასწავლებლის დაბეზლებისათვის გაზეთში გამოჰიმეს... ქალაქის თავს რედოზუბოვს ხომ არ შესდავებხარ არაფერში...

პ ა ვ ლ ი ნ ი — ბუჩქი ხეს ვერასოდეს ვერ დაჩრდილავს, არქიფომიჩ! რედოზუბოვი თავისი მნიშვნელობით ჩემზე მაღლა დგას ქალაქში... მიუწვდომელია, მიუღწეველი!

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — (სახლისკენ მიდის). კარგი, მე თქვენს ხელნაწერს გადავთვალეირებ...

პ ა ვ ლ ი ნ ი — უღრმეს მადლობას მოგახსენებთ...

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — გამოიარეთ როგორმე...

პ ა ვ ლ ი ნ ი — თავს მოვალედ ჩავთვლი... (სამივენი გადიან. რედოზუბოვის ღობეზე გამოჩნდება კატია. ყურადღებით ათვალეირებს ბაღს. ისმის ჩერკუნის ხმა, კატია ღობიდან ჩადის. შემოდის ჩერკუნი და ანა).

ა ნ ა — ხალხის ასე დაცივნა, მხოლოდ იმიტომ, რომ ისინი სულელები არიან, არ არის კარგი!

ჩ ე რ კ უ ნ ი — ისინი ბოროტები არიან...

ა ნ ა — სულერთია, სისულელისაგან არიან ბოროტნი.

ჩ ე რ კ უ ნ ი — კარგი, ვიცი, რასაც იტყვი.

ა ნ ა — როგორ მიმძიმს შენთან, ეკორ!

ჩ ე რ კ უ ნ ი — გიმძიმს? მე კი ჯერჯერობით მხოლოდ მოწყენილი ვარ... (მავიღის მიუჯდება). შენ იქ გელოდებიან, ისინი... სტუმრები...

ა ნ ა — მიედივარ. შენ... არ გინდა მაკოცო?

ჩ ე რ კ უ ნ ი — არა!.. (ანა საჩქაროდ მიტრიალდება და გადის. ჩერკუნი ჭუშაობს, ღობეზე კვლავ კატია გამოჩნდება. ესკრის ჩერკუნს ჯერ ქვას, შემდეგ კი ჯოხს და უმაღლე ღობიდან ჩადის).

ჩ ე რ კ უ ნ ი — (ღობისკენ მიახედავს). ეი თქვენ, მხეცო! ვერ ვიტან ასეთ ხუმრობას!

კ ა ტ ი ა — (ღობის იქით). ყურებზე ხახვი არ დამაჭრათ!

ჩ ე რ კ უ ნ ი — (დგება). თქვენ ქალი ხართ?

კ ა ტ ი ა — რა თქვენი საქმეა... წითლო ტურავ!

ჩ ე რ კ უ ნ ი — (ფეხზე დგება). თუნდ ქალიც იყოთ... მაინც არ გეპატიებათ ქვების სროლა. ეს უხეშობა და ტუტუტობაა.

კ ა ტ ი ა — განა თქვენ კი გეპატიებათ ხალხის წყენინება?

ჩ ე რ კ უ ნ ი — ვინ ხალხის?

კ ა ტ ი ა — ვინ ხალხისაო?.. ვინა და... მამაჩემის და ჩემი ძმის...

ჩ ე რ კ უ ნ ი — აი, თურმე რაში ყოფილა საქმე! მაგრამ მოფარებულ კუთხიდან ქვის სროლა მაინც უპატიოსნობაა... გამოჩენილიყავით, დამნახვებოლით... (მოდის სტუპანი და გაკვირებული უყურებს ჩერკუნს).

კ ა ტ ი ა — გგონიათ, რომ თქვენი მეშინია?

ჩ ე რ კ უ ნ ი — შემიძლია ესეც ვიფიქრო, მაგრამ... მე უფრო იმას ვფიქრობ, რომ თქვენ ძალიან უღამაზო უნდა იყოთ.

ს ტ ე პ ა ნ ი — ვისთან ბაასობთ, უფროსო?

ჩ ე რ კ უ ნ ი — მანდილოსანთან.

ს ტ ე პ ა ნ ი — (იყურება გარშემო). მერე... სად არის?
ჩ ე რ კ უ ნ ი — იქ არის...
ს ტ ე პ ა ნ ი — ვერაფერი გამიგია! სამაზრო პოლიციის უფროსს
თქვენი ნახვა სურს.
ჩ ე რ კ უ ნ ი — ვითომ რაო?
ს ტ ე პ ა ნ ი — არ ვიცი. წავალ, ერთი იმ მანდილოსანს შევხე-
დავ.
კ ა ტ ი ა — აბა, ერთი სცადეთ!
ჩ ე რ კ უ ნ ი — (მიღის). ცოტა ფრთხილად იყავით... ეგ მანდი-
ლოსანი კაცებს ჯობებით უმასპინძლდება.
კ ა ტ ი ა — მე მხოლოდ წითურ კაცებს ვესერი ხოლმე...
ს ტ ე პ ა ნ ი — მაშ, თქვენი ჯოხი მე არ მომხვდება?
კ ა ტ ი ა — ამოფოფხდით და... ნახავთ!
ს ტ ე პ ა ნ ი — ჰმ, მეშინია... მაგრამ მაინც ამოვცოცდები!
კ ა ტ ი ა — (ღობზეუ გამოჩნდება). ნუ, ნუ ამოხვალთ... მამაჩემმა
რომ დაგინახოთ, შავ ღღეს დაგაყენებთ. აქ რა გინდათ?
ს ტ ე პ ა ნ ი — არაფერი. თქვენ?
კ ა ტ ი ა — როცა ის წითელი ტურა მოვა, ქვას პირდაპირ
ცხვირში ვესერი...
ს ტ ე პ ა ნ ი — ოჰო! რატომ?
კ ა ტ ი ა — ის მე ვიცი! ერთი მითხარით, ის ლამაზი ქალი იმ წი-
თელი ტურის კანონიერი ცოლია?
ს ტ ე პ ა ნ ი — რისთვის გჭირდებათ ასეთი ცნობები?
კ ა ტ ი ა — საჭიროა ვიციოდე. როგორ გგონიათ, მას უყვარს თა-
ვისი ცოლი?
ს ტ ე პ ა ნ ი — თვითონ მას ჰკითხეთ... ანდა მის ცოლს...
კ ა ტ ი ა — ვითომ თქვენ არ იცით?
ს ტ ე პ ა ნ ი — მე ასეთ საქმეებში გამოუცდელი ვარ...
კ ა ტ ი ა — როგორ არა... თავს ნუ იკატუნებთ! ყველა სტუდენ-
ტი თავაშვებულია. ღმერთი არა სწამთ და თანაც აკრძალულ წიგნებს
კითხულობენ... მე ხომ ვიცი! თქვენც კითხულობთ აკრძალულ წიგ-
ნებს?..
ს ტ ე პ ა ნ ი — ეგ დანაშაული მეც მიმიძღვის... (მოდის ციგანოვი.
შეჩერდება და ღიმილით უსმენს).
კ ა ტ ი ა — უი, უსირცხვილოვ! მერედა რათ სჩადით ამას?
ს ტ ე პ ა ნ ი — ისე... ჩვეულებაა!
კ ა ტ ი ა — (ჩუმად). მომეცით მეც ერთი... მხოლოდ ყველაზე
უფრო საინტერესო... კარგი? წიგნის კითხვა ძალიან მიყვარს... ვაი-
მე... (გაქრება. სტეპანი მიხედ-მოიხედავს).

ციგანოვი — ყოჩაღ, ჭაბუკო!
ს ტ ე პ ა ნ ი — (შერცხვა). აბა... ვინძლო თქვენ ახლა... სრულიად
არაფერი მომხდარა... მან მხოლოდ წიგნი მთხოვა... და ისიც ხომ
დაინახეთ, ღობიდან... რა მოხდა ისეთი?
ციგანოვი — მერე, მე ხომ არაფერს ვამბობ!
ს ტ ე პ ა ნ ი — მაგრამ... რატომღაც იცინით...
ციგანოვი — მჭევრმეტყველება გაკლიათ, რაც იმის ნიშანია,
რომ ჯერ არა ხართ შეყვარებული...
ს ტ ე პ ა ნ ი — იჰ... სიყვარული! ვის რად სჭირდება?
ციგანოვი — მეც ხშირად ვეკითხებოდი ჩემს თავს, ვის რად
სჭირდება-მეთქი? მაგრამ ვერ მიშველა, ჭაბუკო. და... მაინც ხში-
რად ვყოფილვარ შეყვარებული... იცით, ის გოგონა მშვენიერია... ის
ისეთი გაწეწილი კულრაჭა... გისურვებ წარმატებას... (ბრუნდება, მაგი-
დიდან აღებულ დახვეულ რუკებით ხელში. სტეპანი ღობისაკენ იყურება, შემ-
დეგ ცდილობს ღობზეუ აცოცხდეს. მოდიან ბოგაეცკაია და მონახოვა).
ბოგაეცკაია — ყმაწვილო, რატომ აღიხართ კედელზე?
ს ტ ე პ ა ნ ი — მე... ქუდი... ქუდი ჩამოვკიდე აქ და... იქით გა-
დამივარდა.
ბოგაეცკაია — ქუდი ხომ თავზე განხრავთ?
ს ტ ე პ ა ნ ი — ეს ის არ არის... ის სხვა... იყო...
ბოგაეცკაია — მე ისე ვატყობ, ქუდი კი არა, თავი დაგი-
კარგავთ... ნადეჟდა პოლიკარპოვნა, გაიცანი. ეს განლავეთ სტეპან
დანილოვიჩ ლუკინი...
ნადეჟდა — (ყურადღებით ათვალიერებს). ერთობ ახალგაზრდაა...
ბოგაეცკაია — (პაპირისს უკიდებს). დაე იბობლოს ღობეებ-
ზე... აგერ, ყველანი აქეთ მოდიან... ეჰ, ნადეჟდა, ეცადე ნაკლებ
ილაპარაკო, ეგებ მაშინ ხალხს უფრო ჰკვიანად მოეჩვენო... (შემოდის
სტეპანიდა, შემოაქვს კალათი ჭურჭლით, ლიმონათის ბოთლებით და ლიქიო-
რით. მაგიდიდან ქაღალდებს ალაგებს და სუფრას აფარებს. ცოტა ხნის შემდეგ
შემოდინ: ექიმი, ციგანოვი და ანა).
ნადეჟდა — (მშვიდად). მე ჭკუა ბლომად მაზადია...
ბოგაეცკაია — ნუ ცრუობ! აბა დაფიქრდი. სიყვარულის
გარდა... სხვა ხომ არაფერზე არ შეგიძლია ლაპარაკი!..
ნადეჟდა — არაფერზე არ შემძლია...
ციგანოვი — (ექიმს). ექიმო, დავლევთ არა? ხომ ასეა?
ექიმი — შემდეგაც დავლევთ.
ციგანოვი — რა თქმა უნდა, შემდეგაც... აბა სტეპანიდა...
წხად არის? აი ეს... (ბოთლს აწვალავს. ექიმი ამღვრეული, გაატარებული
თვლით უყურებს მონახოვას. ანა უახლოვდება და მის გვერდით ჯდება).

ანა — ალბათ აქ ძალიან მოსაწყენად ცხოვრობთ?
ნადეჟდა — ზოგიერთი მართლაც უჩივის ამას... მე კი არა მთელი დღე წიგნებს ვკითხულობ, ან ვზივარ და ვფიქრობ...
ანა — რას კითხულობთ? რომანებს?
ნადეჟდა — მაშ, სხვას რას? აქ ერობაში ერთი კაცი მსახურობდა... შემდეგ თავი მოიკლა...
ანა — თავი მოიკლა? რატომ?
ნადეჟდა — არ ვიცი...
ექიმი — (მოღუშულად და ბრაზმორეული). ამ ქალის სიყვარულის გამო...
ბოგავესკაია — (საყვილურით). ეჰ, ერთი, თქვენც დაიწყებთ რაღა...
ნადეჟდა — (წყნარად). ის რაღაც სხვა წიგნებს მძღვედა, რომანებს კი არა... მაგრამ მოსაწყენი იყო და არ ვკითხულობდი...
ციგანოვი — აქ, ამ ქალაქში, რომანები თუ ხდება ხოლმე?
ნადეჟდა — უმაგისოდ როგორ შეიძლება? სიყვარული აქაც იციან...
ანა — ალბათ რა უბადრუკია ეს... ადგილობრივი სიყვარული...
ნადეჟდა — სიყვარული ყველგან ერთია, თუკი ის ნამდვილია...
ციგანოვი — საერთოდ რა არის სიყვარული?
ნადეჟდა — ეს არის ის, რაც გრძელდება მთელ სიცოცხლეს...
ციგანოვი — ჰმ... დიან! თქვენ მართლაც ბევრი რომანები წაგიკითხავთ... თქვენ ალბათ ხშირადაც გიხსნიან სიყვარულს...
ნადეჟდა — არა, არც ისე ხშირად... აი, ის სამსახურის კაცი, რომელმაც თავი მოიკლა, წერილებს მწერდა. მანამდე კი ერობის უფროსი მეუბნებოდა... (ექიმი წელს დააგება). მაგრამ მერე სანადიროდ წავიდა, სიმთვრალეში გაცივდა და სამი დღის შემდეგ გარდაიცვალა...
ანა — (შეკრთება). გარდაიცვალა?
ნადეჟდა — დიან. მე ის არ მომწონდა. ბევრს სვამდა, ცხვირს სულ ასრუტუნებდა და სახეც წითელი ჰქონდა. ახლა კი, აგერ ექიმსი მეუბნება, რომ მიყვარხარო...
ბოგავესკაია — (საყვილურით). ღმერთო ჩემო! ნეტავი გაჩუმდებოდეს! (დგება და სახლისკენ მიდის. ხეებთან დგას ექიმი და გაშტერებული უცქერს მონახოვის).

ციგანოვი — (სერიოზულად). თქვენ... თქვენ მას როგორ ექცევით?
ნადეჟდა — არც როგორ. ის ჩემს ქმარსა ჰგავს...
ციგანოვი — რასა ბრძანებთ! მე მგონია, რომ მათ სრულიად არაფერი არა აქვთ საერთო!
ნადეჟდა — არა, ჰგავს. სახით არა, მაგრამ ხასიათი მთლად ერთნაირი აქვთ. ორივეს თევზაობა უყვარს და, ვინც თევზის ჭერი-თაა გატაცებული, ის ნახევრად მკვდარია. დაჯდება თავისთვის წყლის პირას, თითქოს სიყვდილს ელოდებოდეს...
ციგანოვი — (ანას). ამ სიტყვებში რაღაც სიმართლეა...
ანა — ეს ეგორს მოეწონებოდა...
ნადეჟდა — რა მიმზიდველი თვალები აქვს თქვენს მეუღლეს, მისი თმებიც ცეცხლსა ჰგავს და, საერთოდ, შესანიშნავი მამაკაცი... ერთხელ რომ შეხედო, არასოდეს არ დაგავიწყდება! აქაურ მამაკაცებს კი ყველას ერთნაირი თვალები აქვთ და თითქოს... არც კი აქვთ თვალები...
ანა — (ჩუმად). რა... უცნაური ქალი ხართ!
ციგანოვი — (წელს). დიან... უფრო სწორედ რომ ვთქვათ. საშიში...
ნადეჟდა — (პირველად იღიმება). სერიოზულად ამბობთ?
ციგანოვი — სინდისს გეფიცებით!
ნადეჟდა — აი, ექიმიც ამბობს...
ანა — (ჩუმად). საცოდავი ექიმი... (ისმის მონახოვის სიცლი. შემოდინან ჩერკუნი, სამაზრო პოლიციის უფროსი, მონახოვი, ლილია და ბოგავესკაია).
ჩერკუნი — არა, იაკობ ალექსევიჩი წასვლას აპირებს... (ლილიასთან ერთად განზე დგას).
ანა — არ ინებებთ, ცოტახანს კიდევ დარჩეთ?
სამაზრო პოლიციის უფროსი — მადლობას მოგახსენებთ! პირველი სტუმრობისათვის საკმარისია. იცით, სერგეი ნიკოლაევიჩი, რა მომივიდა? ისე, ჩემდა უნებლიეთ მთელი ხერხეკამოცვალე. მართლაც, ჯოჯოხეთური ღვინო ყოფილა!
ციგანოვი — (დაბნულად). მოიცადეთ. მალე ამის მსგავს რასე მივიღებ და მაშინ...
სამაზრო პოლიციის უფროსი — ვიცდი! მოუთქენლად ვიცდი! (ხარხარებს).
მონახოვი — (უახლოვდება ექიმს). რაო, ძმობილო? რა მოგაკიდა?
ექიმი — არაფერი... აი, ვფიქრობ, რა კარგი იქნებოდა ახლად ლუდის დაღვევა-მეთქი...

მონახოვი — დალიე! სევდა გადავივლის...

სამაზრო პოლიციის უფროსი — მაშ, ხვალ ნავე-
ბით სერნობას ვაწყობთ, არა? საღამოს 5 საათზე სახანძრო ცხენებს
გამოვიგზავნი... მუსიკა ხომ არ გნებავთ?

ბოგაევსკაია — ეს კი თავიდან აგვაცილებთ, გეთაყვა... აბა,
რა სიამოვნებას მივიღებთ; თუკი ყურებს გამოგვიყრუებენ მეხან-
ძრეები. ისინი ქალაქშიც საჭირო იქნებიან.

სამაზრო პოლიციის უფროსი — ღმერთმა დამიფა-
როს! ჭირივით მეჯავრება ხანძრები და საერთოდ სიცხე! (ხარხარებს).
ნახვამდის, ბატონებო! ძალიან მოხარული ვარ, რომ ჩემს ქალაქში
ასეთი პატივცემული ხალხი ცხოვრობს... და რა ვიცი კიდევ რა... არ
მეხერხება ხოლმე სიტყვების წარმოთქმა...

ნადეჟდა — თქვენ ცხენებითა ხართ?

სამაზრო პოლიციის უფროსი — რასაკვირველია.
შემიძლია შინ წაგიყვანოთ. გთხოვთ!

ციგანოვი — ნადეჟდა პოლიკარბონა, საით მიგეჩქარებათ,
დარჩით კიდევ...

ნადეჟდა — არა, უკვე დროა... ნახვამდის... მავრიკი, შინ
მივდივარ... ნახვამდის, ანა ფედოროვნა!

მონახოვი — შინ მიდიხარ? კეთილი, ჩემო ნადია...

ანა — მე ყოველთვის მოხარული ვიქნები ჩვენსას განახოთ
ხოლმე....

ციგანოვი — მეც აგრეთვე...

სამაზრო პოლიციის უფროსი — განა არა! ნადეჟ-
და პოლიკარბონას ნახვა ყველასათვის სასურველია... მიზომით
თქვენნი ხელი, მადამ! ანა ფედოროვნა, კარგად განახეთ. სერგეი ნი-
კოლაევიჩი, მაშ ველი... ზოგიერთ რამეს! ღამე მშვიდობისა, პატივცე-
მულო ტატიანა ნიკოლაევნა!..

ბოგაევსკაია — აღრე მისურვებთ მშვიდობის ღამეს, გე-
თაყვა. ძალზე ხელგამწილი ყოფილხართ!

სამაზრო პოლიციის უფროსი — თქვენთვის არა-
ფერს დავიშურებ... სხვათაშორის, მე დავალბული ვარ ქალაქის თა-
ვისაგან, თუმცა, მართალია, ცოტა ტუტუცი კია. მას რომ არ ეჩივლა
თქვენზე, ვერ გაგიცნობდით! განახეთ კარგად! (მონახოვისთან ერთად გა-
ღის).

ანა — (უახლოვდება ექიმს). ექიმო, ხომ არ გნებავთ ბაღში გავლა.

ექიმი — წავიდეთ...

ანა — ნეტავი გეთქვათ, სიამოვნებითო...

ექიმი — მე უკვე გადამავეიწყდა ადამიანური ენით ლაპარაკი...

(მილიან საუბრით, ლაპარაკით. ჩერკუნი და ლიდია სერიოზულად, ჩუმად ლაპარა-
კობენ და უახლოვდებიან მაგიდას. ციგანოვი, რომელმაც ვაყოლა თვალი მონა-
ხოვს, ისხამს რაღაც სასმელს ლინის დიდ ჭიქაში და სვამს. მონახოვი დგას მაგი-
დასთან და მოწონების ნიშნად ენას აწლავს).

ჩერკუნი — სერგეი, შენ მაგ სასმელში თავს ამოიხრჩობ!

ციგანოვი — კარგი იქნებოდა, რომ სამაზრო პოლიციის უფ-
როსისაგან თავაზიანობა გესწავლა, ჩემო კარგო...

ჩერკუნი — (ლიდიას). ბოდიშს ვიხდი... სერგეი, ერთი წუთით
აქეთ მოდი. იცი, ის ტუტუცი დედაკაცი, სააქციზოს უფროსის ცოლი
ისეთი ხარბი თვალებით მიყურებს, რომ...

ციგანოვი — შენ მთლად გამოთაყვანებული ხარ, ყორჟ... ეს
მე ძალიან მსიამოვნებს!

ჩერკუნი — მართლა, მართლა გეუბნები... მე უხერხულად
ვგრძნობ თავს.

ციგანოვი — წადი, შენ იქ გელოდებიან... (ჩერკუნი მხრებს
აჩიჩავს და მიდის ლიდასკენ). მავრიკი ოსიპოვიჩი! ლიქიორს მიირთ-
მევთ?

მონახოვი — ასეთ სიამოვნებაზე სიკვდილის ქამსაც კი არ
ვიტყოდი უარს...

ციგანოვი — სწორია. აი სიგარაც... ბანქოს ხომ თამაშობთ?

მონახოვი — მაშ, რისთვის მოუცია ბუნებას ჩემთვის ხე-
ლები?!

ციგანოვი — თურმე ენამახვილიც ბრძანებულხართ... ასეთი
მშვენიერი ქალის პატრონი... (მონახოვი იცინის). სასიამოვნო მოსაუბ-
რეა...

მონახოვი — (უცებ). გინდათ სანაძლეო დავდოთ?

ციგანოვი — რა სანაძლეო?

მონახოვი — ას მანეთში ხტო თუმანს ჩამოვდივარ, რომ ჩე-
მი ცოლი შეგიყვარდებოთ. თანახმა ხართ?

ციგანოვი — (უხრადღებით უყურებს მას, თავხედურად მედიდური
გამომეტყველებით). მერე და თქვენ არაფერი გაქვთ ამის საწინააღმდე-
გო?

მონახოვი — (პაერში თითო მოხაზავს ნოლს). ნოლი! კურთხეულ
იყავით!

ციგანოვი — (ხმას აუწევს). და თუ — წარმოიდგენთ ასეთ
კახუსს, რომ მას შეეუყვარდი?

მონახოვი — ეგ რომ არ მოხდება, ას მანეთში ხტოთას ვიხდი.

ციგანოვი — (იცინის). რა საუცხოვო ადამიანი ხართ... მაგრამ
ჩერკუნიანობით ამას თავი დავანებოთ, კარგი სჯობია ისევე ბანქო

ქითამაშოთ... დაუძახეთ ექიმს. პრიტიკინი იქ ჩვენ სტუდენტთან ერთად ანგარიშებს ამოწმებს... აი ისიც მოვიპატიუოთ, ჩვენს მოტყუებას მერეც მოასწრებს, განა არა? (შედის სახლში. იქ ანა პიანინოზე უკრავს რაღაც სევდიან მელოდიას).

მონახოვი — რა თქმა უნდა!

ციგანოვი — ხალხი თანდათან წვრილმანდება, გაიძვერები კი მსხვილმანდებიან... (მონახოვი ხარხარებს. ხეებს იქიდან გამოჩნდებიან ზერკუნი და ლილია. ნელა ახლოვდებიან, გაჩერდებიან მაგიდასთან და ლაპარაკობენ).

ჩერკუნი — დიდხანს აპირებთ აქ ცხოვრებას?

ლილია — არ ვიცი. ალბათ ერთი თვე...

ჩერკუნი — მე კი თითქმის ჩაზამთრებამდე... გვიან შემოდგოვამდე მაინც...

ლილია — არ მიყვარს პატარა ქალაქები. ასეთ ქალაქებში მუშაობა უმნიშვნელო ხალხი ცხოვრობს... როცა მათთან ერთად ვარ, კოველთვის ვეკითხები ჩემს თავს, რატომ ჰქვიათ ამათ ადამიანები ქეთქი.

ჩერკუნი — დიახ, დიახ! მათთან ენერგია გეკარგება. დიდ ქალაქებში კი ის დღე და ღამე ჩქეფს. იქ მტრულად განწყობილ ძალთა დაუღალავი ბრძოლაა, შეუწყვეტელი ბრძოლა არსებობისათვის. ელკარებს შუქი... უკრავს მუსიკა... იქ არის ყოველივე ის, რაც ცხოვრებას ასე ამშვენებს.

ლილია — დიდი ქალაქი, ეს სიმფონიაა, ჯადოქრის ზღაპრული სამეფოა, სადაც ყველაფერია, რაც სულსა და გულს უნდა. აი, აქ გაქვს წყურვილი სიცოცხლისა.

ჩერკუნი — დიახ, წყურვილი სიცოცხლისა! მინდა ვიცოცხლო დიდხანს და ხარბად... მე მინახავს, განმიცდია ყოველგვარი სიამაღლე და სიბეჩავე. იყო დრო, მამკირებდნენ მხოლოდ იმიტომ, რომ მშვიოდა. თქვენ კი, ალბათ, არც იცით, რარივ ზმცირებენ ადამიანს იმისათვის, რომ მას ჭუჭყიანი საცვლები აცვია ანდა ფრჩხილები დასაჭრელი აქვს?

ლილია — მე მესმის, რა მძიმე ცხოვრება გაგივლიათ...

ჩერკუნი — დიახ! და სწორედ ამიტომ ჩემი წარსულისათვის შე აღამიანებთან დიდი ანგარიში მაქვს გასასწორებელი, ძალიან დიდი! ჩემთვის არ არსებობს სინანული, არ არსებობს დათმობა იმ ბარბ და გონებაჩლუნგ პირუტყვ ადამიანების მიმართ, რომლებიც ბრძანებლობენ ამ ცხოვრებაში... და ცეცხლს მიკიდებს მათი უსუსურობა, როცა მას ემორჩილებიან...

ლილია — ახლაც უკმაყოფილო ხართ ცხოვრებით?

ჩერკუნი — ახლა?... დიახ... ახლაც!..

ლილია — (ხელით ანიშნებს). თქვენ ეს კი არ გინდათ, თქვენ გინდათ ბრძოლის ფართო ველი. მე მგონია, რომ თქვენ გაქვთ უნარი შექმნათ დიდი რამ... ძალიან დიდი... თქვენ ისეთი... პირდაპირი ხარო... მაგრამ შეგიძლიათ კი თქვენი თავის დაფასება? თავისი თავის ვადამეტებით შეფასება არ არის შეცდომა, შეიძლება, აიწიო, ახტე. მაგრამ შენი ფასი ძირს რომ დასწიო, ეს იქნება ნიშანი იმისა, რომ დაღუნო თავი და ყველა ზედ გადაგატყეს.

ჩერკუნი — ჩემთვის ეგ გასაგებია...

ლილია — მე მგონია, არ არის საჭირო ადამიანს ჰქონდეს ბევრი რამ, მაგრამ ის, რაც მას აბადია, ჩინებული უნდა იყოს! კაცი არ უნდა იყოს ხარბი... არ არის საჭირო დაიტვირთო სული წვრილმანით და იაფით... ცხოვრება მაშინ გახდება ლამაზი, როდესაც ხალხს ექნება მისწრაფება საგანგებო სურვილებსაკენ.

ჩერკუნი — რა რომანტიული ქალი ხართ...

ლილია — და განა ეგ ცუდია, თუ კი ეს ასეა? ის ვინ არის? (შოდის ღუნკას ქმარი; პირველ მოქმედებასთან შედარებით მას ტანსაცმელი უფრო შემოფლეთილი აქვს. მთვრალია და თამამად აბიჯობს).

ჩერკუნი — რა გნებავთ?

ღუნკას ქმარი — (გრძნობით). ნება მიბოძეთ, მოგახსენოთ, მე მამა ვარ!

ჩერკუნი — ვისი მამა?

ღუნკას ქმარი — აი იმისი... მოსამსახურე რომ გყავთ... სტეპანიდა... ის. გამომექცა... მე... მე მოვითხოვ... იმიტომ, რომ მე მამა ვარ! რას იზამთ, ნება მაქვს მოვითხოვო...

ჩერკუნი — (ლილიას). აი თითქმის ასეთივე იყო მამაჩემიც...

ლილია — გააგდეთ აქედან... საზიზღარია...

ჩერკუნი — თქვენ რა გინდათ?

ღუნკას ქმარი — ჯამაგირი... შვილი ვისია? ჩემია! მამა ჯამაგირიც მე მერგება, სწორედ ამიტომაც მოვითხოვ... თორემ აი, წაიყვან... ჩემს ქალიშვილს... პავლინი ამბობს, არავის ნება არა აქვს სხვისი შვილი შეიფაროს, თუკი ის გაქცეულიაო... მამას კი შეუძლია ჯამაგირი მოითხოვოსო... პავლინი ამბობს...

ჩერკუნი — თქვენ არა ხართ მამა. შვილის გაჩენა კიდევ არ ნიშნავს იმას, რომ თქვენ მამა ხართ... მამა აღამიანია, და თქვენ გააა აღამიანი ხართ?

ლილია — (ჩაიცინებს). რა გამოუცდელი ახალგაზრდა ხართ! ეგ ყველა გაიგებს რას ეუბნებით.

ჩერკუნი — ჰო, ვერ გაიგებს... აბა, თქვენ, ეი! გასწით აქე-

დუნკას ქმარი — (უკან-უკან მიდის). ჯამაგირი? (მოდის ანა შეჩერდება, იყურება).

ჩერკუნი — გასწით-მეთქი აქედან!

დუნკას ქმარი — (შეეშინდება. ცოტათი გამოფხიზლდა). კარგი, არაფერია... წავალ... ოღონდ ათი შაური მაინც მომეცით...

ლიდია — (ფულს გადაუგდებს). წადით...

ჩერკუნი — ჩქარა, აბა! (დუნკას ქმარი გადის ისე, რომ არც კი მოახედავს, ბუჩქებიდან ანა იყურება).

ლიდია — (ლიპილით). რა ადვილად გასცვალა თავისი ქალიშვილი ერთი პატარა ვერცხლის ნატეხზე! ჩვენ კი, უნდათ გვიძულონ, რომ შევებრალეთ და გვიყვარდეს კიდევ ასეთი ადამიანები... ეს როგორ მოგწონთ? განა მათ სიბრალოე იხსნის? ანდა, განა შესაძლებელია მაგათი სიყვარული?... ჰა... ანა ფედოროვნა! სტუმრებმა დაგლალათ?

ანა — (ცოვად). არა, არაფერია. ისინი ბანქოს თამაშობენ და სანახავად გამოვდი...

ჩერკუნი — (იპვიით). რის სანახავად?

ანა — მე დავინახე, როგორ შემოვიდა ბაღში ეს საბრალო კაცი...

ლიდია — აბა, მე შინ მივდივარ... არ გეთხოვებით, რადგან საღამოთი ისევ შეეხვდებით...

ჩერკუნი — დიახ... შეგხვდებით... (ლიდია მიდის. ჩერკუნი თვალს აყოლებს. ანა თვალს ადევნებს ქმარს და თან ტუჩებს იკვნეტს. მას მივარდება სტუპანია).

სტუპანია — ის ჩემ წასაყვანად მოვიდა?... ჩემ წასაყვანად?

ანა — არა, სტუპანია... ეს ისე... ნუ გეშინია, დამშვიდდი!

სტუპანია — ღვთის გულისათვის... ნუ დაანებებთ ჩემ თავს...

ანა — არა-მეთქი! დამშვიდდი... შინ შედი...

სტუპანია — მონასტერში წავალ! მაგას იქ არ მოუშვებენ... ხომ არ მოუშვებენ?

ჩერკუნი — წადით, სტუპანია! ყველაფერს მოვაგვარებთ... ნუ გეშინიათ, თქვენთან ვერას გახდება.

ანა — შენს თავს არ დავანებებთ...

სტუპანია — (მიდის). ოჰ, ღმერთო...

ანა — მე მგონია, ეგორ, ეს კაცი როგორმე უნდა...

ჩერკუნი — (შაკარად). როგორმე, არაფრის გაკეთება არ ვარგა.

ანა — (ალერსიანად). შენ გაღიზიანებული ხარ...

ჩერკუნი — არა. მაგრამ მინდა გითხრა, რომ ძალზე ხაზს უსვამ შენს არამეგობრულ დამოკიდებულებას ლიდია პავლოვნასთან...

ანა — მოიცა, ეს საიდან მოჩმახე?

ჩერკუნი — სიცრუე ყველგან მეტია და მით უმეტეს ჩვენს შორის, ანა... მე ლიდია პავლოვნა მომწონს, მასთან ყოფნა საინტერესოა, შენ ამას ამჩნევ და გეშინია...

ანა — (შეწუხებული). რისი გეშინია? მე... არ მეშინია, არა!

ჩერკუნი — მე ხომ ვხედავ, ანა...

ანა — რას? რას ხედავ, თქვი! მითხარი ჩქარა... არა, ნუ იტყვი... გთხოვ, არ არის საჭირო!

ჩერკუნი — (მოლუშული). ჩუმად, ანა...

ანა — გაჩუმდი! გთხოვ... მომეცი საშუალება შევეგუო აზრს, რომ...

ჩერკუნი — შენ ეს აზრი კარგა ხანია, რაც თანა გდევს და აქამდე კი ვერ შესჩვევიახარ...

ანა — თუკი არ შემიძლია! ხომ იცი, რომ მიყვარხარ! მიყვარხარ! ყველაფერს გაპატიებ...

ჩერკუნი — პატიება მე არ მჭირდება...

ანა — მე მოსაწყენი, ჩვეულებრივი ადამიანი ვარ... მე ვიცი ეს, ვიცი! მაგრამ მიყვარხარ... და უშენობა არ შემიძლია... არ შემიძლია... განა ამისათვის შეიძლება ადამიანის შექმლება?... განა შეიძლება... ასე სასტიკად...

ჩერკუნი — მე არ მძულხარ... ეს ტყუილია... მაგრამ უკვე აღარ მიყვარხარ. აი სიმართლე...

ანა — უწინ ხომ გიყვარდი? არა... მოიცა! შენ სცდები...

ჩერკუნი — გული რა ხანია გამიცივდა. სიყვარულის გარეშე კი ცოლთან ცხოვრება მხოლოდ გარყვნილებს... ან მატყუარებს შეუძლიათ...

ანა — ოო, მოიცა, მოიცა... ცოტა დამაცადე... მე ვეცდები, იქნებ შევძლო და... გამოვიცვალო! იქნებ შევძლო და საინტერესო ადამიანად ვიქცე...

ჩერკუნი — ეჰ! ანა! არა გრცხვენიათ! როგორ შეიძლება თავის თავის ასე უარყოფა?

ანა — ჩემო ძვირფასო! ჩემო საყვარელო... არ შემიძლია უშენოდ სიცოცხლე...

ჩერკუნი — (მტკიცად). მე კი შენთან არ შემიძლია... (მიდის სახლისკენ. ანა მწუხარედ ნელა ჯდება მაგიდასთან. ისმის ხმაური. თითქოს ვიღაც ღობეზე გადმოდის, მაგრამ ანას არ ესმის. ხეყას იქიდან შემორბის კატია).

კატია — (ეხვევა ანას). ჩემო კეთილო, მშვენიერო! ნუ ტირით, ნუ... ის არამზადაა...

ანა — (უბალ ფეხზე წაშოდგება). მომცილდით! ვინა ხართ?

კატია — ის ტუტუცია! ასე როგორ შეიძლება ლაპარაკი?! განა შეიძლება თქვენ ვისმეს არ უყვარდეთ?!

ანა — ვინა ხართ? თქვენ როგორ...

კატია — მე კატია ვარ, რედოზუბოვა! გაანებეთ თავი იმას... თქვენ ახალგაზრდა ხართ. კიდევ შეგიყვარდებათ ვინმე. ვინმე კარგი, კეთილი კაცი... მას კი... სიამოვნებით სიღვებით ლოყებს ავუწითლებდი...

ანა — ო, ღმერთო ჩემო, რატომ გვიგდებდით ყურს?

კატია — მე ყველაფერი ვიცი, რაცა გჭირთ... მთელი დღეები ჭურჭრუტანიდან გითვალთვალვებთ... და იცით... ისე მიყვარხართ, ისე მიყვარხართ!

ანა — (ოდნავ გონს მოდის). იცით, ფარულად ყურის გდება... არ არის კარგი...

კატია — რატომ არ არის კარგი? ყველაფრის ცოდნაა საჭირო! ეს საინტერესოა! აი, მე რომ არ მოვსულიყავი, მარტოდმარტო იქნებოდით და ტირილს დაიწყებდით... ეხლა კი, მე დაგამშვიდებთ... (შეზოდის სტეპანს).

ანა — იყურეთ... ჩუმად! არაფერი თქვენ არ იცით, არაფერი არ გაგიგიათ. გემულდარებით!

კატია — (თავმოწონედ). მესმის! უპ, ეს... ის არის!

სტეპანი — (იხდის ქულს და თავს უკრავს). სწორედ ის... ღობეზე იწებეთ გადმობრძანება?

კატია — რა თქვენი საქმეა თქვენ გგონიათ, რაკი ღობეზე გადმოვედი, სულელი ვარ? თქვენზე სულელი ნუ გგონივართ... გაეთრიეთ აქედან!

სტეპანი — რა გაწყენინეთ?..

კატია — (ფეხს დააბრაზუნებს). გაჩუმდით! თქვენ არავინ არ გელაპარაკებათ... წავიდეთ! (ანას ხელს მკლავში გაუყრის).

ანა — კი, მაგრამ... მომიტევეთ... მე არ მცალია...

კატია — მესმის... მე თქვენთან ვიქნები... წავიდეთ! (მიჰყავს ანას ბაღის სიღრმეში, სტეპანი დაბნეულია. მოდიან რედოზუბოვი და პავლინი, რედოზუბოვი თმაგაწეწილი და აღევფებულია).

რედოზუბოვი — აი, პავლინი, შენ მოწმე იყავი... წელან ხომ ჩემი ვაჟიშვილი შემოიტყუეს და დაათვრეს... ეხლა კიდევ ქალიშვილი... (სტეპანს). შენ ვინა ხარ? სამსახურის კაცი ხარ? ბატონებს დაუძახე... უყურე, პავლინი...

სტეპანი — თქვენ სცდებით, პატივცემულო...

რედოზუბოვი — ეს ჩემთვის სულერთია! აქ ყაჩაღების ბუნავია! დიას! უ, თქვე ფარმაზონებო, დაუძახეთ იმათ!

სტეპანი — არ მინდა...

რედოზუბოვი — რაო? მე შენ გეუბნები, შენ კი... (მოდის ჩერკუნი).

პავლინი — ეგ სტუდენტია...

რედოზუბოვი — ჰო, მამ ეგეც იმავე ყაჩაღების ბრბოდან იქნება...

ჩერკუნი — (დამშვიდებული). რა მოხდა? რაშია საქმე?

რედოზუბოვი — სად არის ჩემი ქალიშვილი?

ჩერკუნი — არ ვიცი...

რედოზუბოვი — სტყუი! შე ფარმაზონო!

ჩერკუნი — (სტეპანს). რას ნიშნავს ფარმაზონი?

სტეპანი — პირველად მესმის...

რედოზუბოვი — ნუ მეხუმრები, ბატონო! სად არის ჩემი ქალიშვილი?

პავლინი — მეცნიერულ ენაზე ფრანკ-მასონს უწოდებენ.

ჩერკუნი — ყური დამიგდეთ, მოხუცო... თქვენი ქალიშვილი ქვებს მესროდა. ამის მეტი მის შესახებ არაფერი ვიცი... ხომ გეყურებთ? (მორბის კატია).

რედოზუბოვი — მამ ეს ვინ არის? კატერინა... ვინ გითხრა, რომ...

კატია — ნუ ხმაურობ... აქეთ წამოდი! მოდი, მოდი... ნუ გეშინია, ის არ გამოგყვება...

რედოზუბოვი — შეილო! აქ საშენო ადგილი არ არის...

კატია — (ჩერკუნს). თქვენ ნუ მოგვდევთ! გესმით!.. ეი, მახინჯო! (მოდის და თან მამა მიჰყავს. სტეპანი იცინის. ჩერკუნი ღიმილით უყურებს. სავლინი მოპრუწული ტუჩებით თვალყურს ადევნებს).

ჩერკუნი — უაზრობაა... მაგრამ მეტად საამოა, ღმერთმანი! რა მშვენიერი გოგონაა... მოვიდა, განკარგულელები გასცა... ჰჰ...

სტეპანი — (იცინის). ეპ, ეშმაკმაც წაიღოს! მართლა მოხერხებულია, ბატონო, არა?

ჩერკუნი — მოხუცს უნდა მოველაპარაკო... (ღობეზე ვრიშას თავი გამოჩნდება. მას შეშინებული სახე აქვს).

პავლინი — ნება მომეცით მოგახსენოთ, რომ თქვენ ის ძირ-ყესვიანად შეარყიეთ და დააბნიეთ...

ჩერკუნი — (სტეპანს). ეს ვილაა?

ს ტ ე პ ა ნ ი — (ჩაიცინებს). ადგილობრივი ბრძენი... და, გარდა ამისა, ყველაფერია, რაც დასჭირდება.

გ რ ი შ ა — ეი, ბატონო!

ჩ ე რ კ უ ნ ი — რაო?

გ რ ი შ ა — მას არ ვუცემივარ... ღმერთმანი!

კ ა ტ ი ა — (გარბის). ყური დამიგდეთ... თქვენ! მოდით აქ... მამა ჩემი გეძახით... რაო, რას იღრიჭებით? მე თქვენს შესახებ ყველაფერი ვიცი... უ, წითელო ტურავ! (ენას გამოყოფს და გარბის. სტეპანს ხარხარი აუტყდება. პავლინა არ იცის როგორ მოიქცეს. ჩერკუნი იღიმება და კატიას ძახილზე გადის. გრიშა, შეშინებული, თვალყურს ადევნებს).

ფ ა რ ღ ა

მესამე მოქმედება

იგივე ბაღი. საღამოა. მზე ჩადის. ხეებზე სხვადასხვა ფერის ფარნები ჰკილია. მაგიდაზე დგას ღვინო და სხვადასხვა საქმელები. მაგიდის გარშემო უწესრიგოდ დგას სხვადასხვანაირი სკამები. ს ტ ე პ ა ნ ი და მაგიდასთან ფუსფუსებს; მ ა ტ ვ ე ი გ ო გ ი ნ ი, ძალიან სუფთად ჩაცმული, ხეების ქვეშ ხსნის ლუდის ბოთლებს. ბაღის სიღრმეში, ღობესთან, დგას პ რ ი ტ ი კ ი ნ ი. მის გვერდით მ ო ნ ა ხ ო ვ ი კ ლ ა რ ნ ე ტ ზ ე ჩუმად უკრავს. სახლში ხმაურია, ვიღაც ცდილობს ერთი თითით პიანინოზე დაუკრას „ჩიფიკ-პიფიკ“, მაგრამ სულ ერთავად ეშლება. სამაზრო პოლიციის უფროსის ხარხარი ისმის.

მ ა ტ ვ ე ი — უკვე სამასამდე დავაგროვე...

ს ტ ე პ ა ნ ი და — მერე, მე რაში მეკითხება?

მ ა ტ ვ ე ი — მაშ, სულელი არ ვყოფილვარ...

ს ტ ე პ ა ნ ი და — მე არ მითქვამს, რომ თქვენ სულელი ხართ. მაგრამ ხარბი კი ხართ... სულ ერთავად ფულზე ლაპარაკობთ... როგორც საერთოდ, ყველა გლეხკაცი...

მ ა ტ ვ ე ი — გლეხკაცი? (ჩერკუნი მიდის მაგიდისკენ, მას მოსდევს ნადეჟდა).

ჩ ე რ კ უ ნ ი — სტეპანიდა, სელტერის წყალი მომაწოდეთ! (ნადეჟდას). თქვენც მოისურვეთ გაგრილება? იქ ჰაერი დახუთებულია, არა?

ნ ა დ ე ე დ ა — არა... რა უშავს...

ჩ ე რ კ უ ნ ი — რატომ მიყურებთ ასე... უცნაურად?

ნ ა დ ე ე დ ა — (ჩუმად). რა არის აქ უცნაური?

ჩ ე რ კ უ ნ ი — (ჩაიცინებს). ცივი წყალი ხომ არ გნებავთ... სელტერის წყალი, ჰა?...

ნ ა დ ე ე დ ა — არა, არ მინდა...

ჩ ე რ კ უ ნ ი — (უკან ბრუნდება). აბა, მე წავალ... თამაშს დავამთავრებ. (ნადეჟდა ნელა მიჰყვება მას).

მ ა ტ ვ ე ი — (ჯიუტად). გლეხი რომ ვარ, ეს არაფერს ნიშნავს! სტეპან დანილიჩი — სტუდენტი, მან ყველაფერი იცის... ის ამბობს,

უწინ ყველა გლეხი იყო, შემდეგ კი ვისაც ჭკუა ჰქონდა, ბატონი გახდა... აი, როგორ ყოფილა!

ს ტ ე პ ა ნ ი დ ა — თავი დამანებეთ... არ მიყვარს ამისთანები...

მ ა ტ ვ ე ი — როცა დაქორწინდებით, შემოიყვარებთ... მე ჯანინი ბიჭი ვარ...

ს ტ ე პ ა ნ ი დ ა — (თითქოს თავისთვის). უმალ მონასტერში წავალ. (მოდინ სამაზრო პოლიციის უფროსი და ციგანოვი. ორივენი გადაკრულნი არიან).

მ ა ტ ვ ე ი — (ციინის). აბა, აქ კი ტყუით... ჰმ, მონასტერშიო!

ს ა მ ა ზ რ ო პ ო ლ ი ც ი ი ს უ ფ რ ო ს ი — (მაგიდასთან). აქ, ირგვლივ ყველაფერი მშვენიერია, მაგრამ საქმელ-სასმელი შორსაა.

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — (ღვინოს ასხამს). ის ეპიკური ქალია...

ს ა მ ა ზ რ ო პ ო ლ ი ც ი ი ს უ ფ რ ო ს ი — თქვენ ისევ იმ ქალზე ლაპარაკობთ. მართლაც... ნადირია აი, ორი წელია, რაც იმ ქალს ვეარშიყები... როგორც ხედავთ, მახინჯი არა ვარ, თანაც სამხედრო წოდება მაქვს და სხვა... თქვენ ამბობთ, რომ გმირი არა ვარ... ვითომ, რატომ არა ვარ გმირი? არ ვიცი. და ბოლოს, რა არის გმირობა? სად სამაზრო ქალაქი და სად გმირობა! სასაცილოა... (მონახოვი და პრიტიკინი მაგიდას უახლოვდებიან).

ბ ო გ ა ე ვ ს კ ა ი ა — (ყვირის). იაკობ ალექსევიჩი, ჩამოარიგეთ თქვენი ჯერია!..

ს ა მ ა ზ რ ო პ ო ლ ი ც ი ი ს უ ფ რ ო ს ი — (მოდის, ხელში პურის ნაჭერი უჭირავს). აი, მოვიჩქარო...

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — (მონახოვს). აი, ჩვენ კი სულ თქვენ მეუღლეზე ვლაპარაკობთ...

მ ო ნ ა ხ ო ვ ი — სასიამოვნოა ამის მოსმენა... სახელდობრ, რას ლაპარაკობთ, თუ ეს საიდუმლოება არ არის?

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — გვინდა გავიგოთ, რა ქალია? და ვერ გაგვიგია...

პ რ ი ტ ი კ ი ნ ი — ქალის გაგება ძალიან ძნელია...

მ ო ნ ა ხ ო ვ ი — მარია ივანოვნაზე ამბობ?

პ რ ი ტ ი კ ი ნ ი — (ჩამოსწევს სახელზე). არა, საერთოდ... იშვიათად, თუ ვინმე გაიგებს ქალს...

მ ო ნ ა ხ ო ვ ი — მე რაც მჭირდებოდა, გეთაყვა, უკვე გავიგე... და რაც არ მჭირდება, იმის გაგება არც არის საჭირო...

პ რ ი ტ ი კ ი ნ ი — რა თქმა უნდა, ასე სჯობია, მაგრამ მაინც ყველაფერს ვერასოდეს ვერ გაიგებ...

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — მეგობარო, სად იბოვებ ასეთი ქალი, ჰა?

მ ო ნ ა ხ ო ვ ი — ეპარქიულ სასწავლებელში, წირვის დროს ვნახე...

პ რ ი ტ ი კ ი ნ ი — აგერ, ისიც მოდის... მის გვერდით ექიმი... (ციინის. მონახოვი ჩუმად მას აპყვება. ციგანოვი უყურებს მათ და უღვაშები ხიზლით აუთამაშდება).

მ ო ნ ა ხ ო ვ ი — (ციგანოვს). ჩემი ცოლი თქვენს მოპასუნს იწუნებს! ამბობს ძალიან მოსაწყენად და მოკლედ სწერსო. სამაგიეროდ, მე ძალიან მომწონს! ზოგიერთი ისეთი რამე აქვს, რომ... უფ, გენაცვა!

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — ნადეჟდა პოლიკარპოვნა, შამპანურს ხომ არ ინებებთ კიდევ?

ნ ა დ ე ჟ დ ა — სიამოვნებით... ძალიან მომეწონა...

მ ო ნ ა ხ ო ვ ი — ფრთხილად, ნადეჟდა, დათვრები...

ნ ა დ ე ჟ დ ა — რა უხეშად ლაპარაკობ! ხალს შეიძლება ეგონოს, რომ ოდესმე დავმთვრალვარ. ამ ჯოხით რად დადიხარ?

მ ო ნ ა ხ ო ვ ი — მალე თამაშს დავიწყებ.

პ რ ი ტ ი კ ი ნ ი — (ხელს გაუყვებებს მონახოვს), წავიდეთ, ვნახოთ, სამაზრო პოლიციის უფროსი ბანქოს როგორ თამაშობს. (მილიან, მონახოვი უხალისოდ მიპყვება).

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — (ნადეჟდას აწვდის ღვინოს ჭიქას). კლარნეტი არ მოგწონთ?

ნ ა დ ე ჟ დ ა — მე გიტარა მიყვარს. გიტარაზე დიდი გრძნობით შეიძლება დაკვრა. კლარნეტს კი ისეთი ხმა აქვს, თითქოს სურდო შეპყრიო... თქვენ ძალიან ბევრს სვამთ, ექიმი...

ე ქ ი მ ი — მე პაველ ივანოვიჩს მეძახიან...

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — წარმოიდგინეთ! პირველად მესმის თქვენი სახელი... საოცარია, არა?

ე ქ ი მ ი — რა სახელი? სახელი კი არა, აქ სულაც ვერ მამჩნევინ...

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — ყოველთვის მოწყენილი რაღა ხართ, ჩემო ძვირფასო პაველ ივანოვიჩი?..

ე ქ ი მ ი — ყველას არ ძალუძს ცხედრებთან სიცილი...

ჩ ე რ კ უ ნ ი — (ძახის). სერგეი, ლილია პავლოვნა გეძახის...

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — მომიტევეთ... მივდივარ...

ე ქ ი მ ი — (ბოლოთ უყურებს მონახოვას). თქვენ ის მოგწონთ, არა?

ნ ა დ ე ჟ დ ა — სასიამოვნო კაცია... საინტერესოდ ლაპარაკობს და ყოველთვის სუფთად აცვია.

ე ქ ი მ ი — (ჩუმად, ყრულ). რამზადაა. თქვენი გარყვნა სურს... და მიალწევს კიდევ ამას... არამზადა!

ნ ა დ ე ქ დ ა — (წყნარად). თქვენ ყოველთვის ყველას აგინებთ და ამასობაში კი ჭიანჭამი კბილები გიჩანთ...

ე ქ ი მ ი — (ცნობიანად და სევდიანად). ნადეჟდა! მე არ შემიძლია გხედავდე მათ შორის... ეს მე ბოლოს მომიღებს! სულით და გულით გემუდარები — წადი აქედან! ესენი გაუმაძღრები არიან... მათთვის არ არსებობს არაფერი ძვირფასი... მათ შეუძლიათ ყველაფერი შთანთქან...

ნ ა დ ე ქ დ ა — (დგება). შენობით რატომ მელაპარაკებით? ეს ხომ უზრდელობაა...

ე ქ ი მ ი — ნუ მიდიხარ! ყური დამივდე... შენ, როგორც დედა-მიწა, მდიდარი ხარ შემოქმედებითი ძალით... შენ აღსავსე ხარ უაღრესი სიყვარულით... მაშ, მომეცი მისი ერთი პატარა ნაწილი! მე მთლად დამსხვრეული ვარ, ვნებით გასრესილი... შენ მე ცეცხლივით მეყვარები, მთელ ჩემს სიცოცხლეში!

ნ ა დ ე ქ დ ა — ო, ღმერთო ჩემო... თუკი მე სრულებით არ მომწონხართ... ერთი თქვენ თავს შეხედეთ. აბა, რომელი მიჯნური მყევხართ? პირდაპირ სასაცილოა...

ე ქ ი მ ი — მაშ, გახსოვდეს! შენ გზას შევეწირები — აი, ნახავ! ერთი ხომ უკვე დაასამარე... მე მეორე ვიქნები... როგორც კი გავიგებ, რომ ამ არამზადამ ხელში ჩაგივდო...

ნ ა დ ე ქ დ ა — (ოღნავ ნაწუნო). თქვენ მართლა ტუტუცი კაცი ყოფილხართ! როგორ შეიძლება ვინმემ ხელში ჩამიგდოს, თუკი მე არ მენდომება? და, გარდა ამისა, ეს ყოველივე თქვენ არ გეხებათ... თქ, რა მოსაბეზრებელი ხართ... პირდაპირ აუტანელი!

ვ ე ს ი ო ლ კ ი ნ ა — (მორბის). წარმოიდგინეთ, რა მოულოდნელი ამბავი მოხდა! უეცრად ანა ფედოროვნა ჩამოვიდა... ვერაფერი ვერ გამოვიდა, ღმერთმანი! მაშასადამე, ისინი არ გაყრილან? ანდა — ისევ შერიგებულან? მაშ, ლიდია პავლოვნა? ეგორ პეტროვიჩი ხომ შეყვარებულია... (ექიმი განცალკევდება მაგიდისაკენ და იქიდან გაბრაზებულ უყურებს ნადეჟდას).

ნ ა დ ე ქ დ ა — (ნელა). რა საინტერესოა... მაგრამ რატომღაც არა მგონია, რომ მას ლიდია პავლოვნა უყვარდეს...

ვ ე ს ი ო ლ კ ი ნ ა — ოჰ, რას ბრძანებთ!.. ეს ხომ მთელმა ქალქმა იცის...

ნ ა დ ე ქ დ ა — ჩემო კარგო, ამისი ცოდნა შეუძლებელია... იმიტომ, რომ ეს გულშია...

ვ ე ს ი ო ლ კ ი ნ ა — თვალუბშიც, ხმაშიც...

ნ ა დ ე ქ დ ა — (ჩაფქვრდება). ნეტავი რატომ ჩამოვიდა... მისი ცოლი? რატომ? თუმცა ის სახიფათო მეტოქე არ არის...

ე ქ ი მ ი — ვისთვის?

ნ ა დ ე ქ დ ა — (ცოტა ხნის შემდეგ, ნელა). ეს რა თქვენი საქმეა?

ვ ე ს ი ო ლ კ ი ნ ა — (ექიმი). ავად ხომ არა ხართ? თქვენი სახე თითქოს...

ე ქ ი მ ი — (ჩუმად, როგორც გამოძახილი). რა თქვენი საქმეა?

ვ ე ს ი ო ლ კ ი ნ ა — ფუ, რა უზრდელობა! წავიდეთ, ძვირფასო, ვნახოთ, ყოველივე ეს როგორ მოეწყობა!.. (მიღიან, ხეებს იქიდან გამოდის მონახოვი, მიუახლოვდება ექიმს. დაცინვით).

მ ო ნ ა ხ ო ვ ი — რაო, გეთაყვა, ჰა?

ე ქ ი მ ი — უკვე მეასედ მესმის ეგ ჭკვიანური შეკითხვა... რის გაგება გინდათ? აბა?

მ ო ნ ა ხ ო ვ ი — სს! ერთი თქვენც... მე არაფერი არ მინდა ვიცოდე... მე ვიცი ყველაფერი, რაც საჭიროა...

ე ქ ი მ ი — (ბოროტად). თქვენ იცით, რომ... მე... თქვენი ცოლი მიყვარს?

მ ო ნ ა ხ ო ვ ი — (ჩაიცინებს. ჩუმად). ეს ვინ არ იცის, გეთაყვა?

ე ქ ი მ ი — (წასვლას აპირებს). მაშ... ეშმაკსაც წაუღია თქვენი თავი.

მ ო ნ ა ხ ო ვ ი — (სახელოზე სტაცებს ხელს). სს! გინება რა საჭიროა? ჩვენ ვართ შობილნი არა მღელვარებისათვის — ასე სთქვა პოეტმა... და საერთოდ არ მიყვარს არაფერი დრამატული...

ე ქ ი მ ი — (უხეშად, ჩუმად). რა გნებავთ?

მ ო ნ ა ხ ო ვ ი — (საიდუმლოდ). ის, რომ ნადეჟდამ უბედურება განიცადოს... რომ თავზარი დაეცეს... მაგრამ, ჩემგან კი არა! არც თქვენგან, გეთაყვა... თქვენ მეცოდებით... მე ხომ კეთილი კაცი ვარ... ვხედავ... ყველაფერს ვხედავ. ამის შემდეგ შეიძლება ცოტა მოლბეს... უბედურება მოალობს. ხომ მიხვდით, გეთაყვა?..

ე ქ ი მ ი — თქვენ მთვრალი ხართ?.. თუ?..

მ ო ნ ა ხ ო ვ ი — (დაცინვით). დავლივ... ყველამ დავლივთ! განა ეს არ არის სასიამოვნო? ეს ძალიან სასიამოვნოა...

ე ქ ი მ ი — (გაბრაზებით). თქვენ საზიზღარი ხართ... (საჩქაროდ მოშორდება. მონახოვი მაგიდას უახლოვდება. სახეზე საცოდავი და თან უცნაური ღიმილი დასთამაშებს. ღვიწხის ისხამს. ბუტბუტებს).

მ ო ნ ა ხ ო ვ ი — ეჰ, ძმაო, შენ გული გტკივა? როგორა გგონია, მე... მე არა გტკივა?

პ რ ი ტ ი კ ი ნ ა — (შემოდის, მას მოჰყვებიან ღრობიზგინი და ვესიოლკინა). მავრიკი ოსიპოვიჩი, გაიგეთ?

მ ო ნ ა ხ ო ვ ი — რა?

ვ ე ს ი ო ლ კ ი ნ ა — ჩერკუნს ცოლი დაუბრუნდა...

მონახოვი — (ჩვეულებისამებრ). უკვე დაუბრუნდა? ჰმ, დიახ... მერედა, ეს საქციელი როგორ უნდა შევაფასოთ?

პრიტიკინა — განა არ იცი?

ვესიოლკინა — ჩერკუნს ხომ ლიდია პავლოვნა უყვარდა...

დრობიაზგინი — (აჩქარებით). ჩემის აზრით, ისინი ერთმანეთს ძალიან კარგად შეეფერებიან...

მონახოვი — მაშ, ყველაფერი რიგზე ყოფილა!

პრიტიკინა — რაღა რიგზე? (დრობიაზგინმა მიიხედა, შეუმჩნევლად აიღო მაგიდიდან მსხალი და შეეპყევა).

მონახოვი — ყველაფერი... ისიც, რომ ისინი შეეფერებიან... და ისიც, რომ ჩერკუნის ცოლი დაბრუნდა... თქვენც ყველა ძალიან კარგი ხალხი ხართ და მეც კარგი კაცი ვარ... მთავარია, რომ ჩვენ ერთმანეთს ხელს არ ვუშლიდეთ... (იციინს და გადის).

პრიტიკინა — მართალია, კარგი კაცია... ოღონდ ცხოვრების ცოტა რამ გაეგება...

ვესიოლკინა — რამის გასაგებად არა სცალია... ცოლს თვალყურის დევნება უნდა...

დრობიაზგინი — ნადეჟდა პოლიკარპოვნა თავდაპირილი ქალია...

ვესიოლკინა — თქვენ ყოველთვის ყველაფერი იცით! სულ იმის ფიქრშია, რომ ვინმე შეიყვაროს...

დრობიაზგინი — ამის სურვილი ყველას აქვს... ქათმებ-საც კი...

პრიტიკინა — (ამოიხვრით). ეს კი მართალია... ყველას უნდა...

ვესიოლკინა — პელაგია ივანოვნა, თქვენ არქივ ფომიჩი გიყვართ?

პრიტიკინა — მე ძალიან მიყვარს, მას კი — არც ისე... მაგრამ რა გაეწყობა? ჩემივე ბრალია! ორმოცი წლის ქალი ოცი წლის კაცს არ უნდა გავყოლოდი... აგერ, ქალაქის თავი მოდის... და თვით მელდებოც მასთან ერთად... ძალიან სათნო ქალია! (შემოდიან ბოგავესკაია, რედოზუბოვი თავისი ვაჟიშვილით, პავლინი; დრობიაზგინი ქამარს მაგრად შემოიჭერს და მიიღებს მოკრძალებულ გამომეტყველებას; გრიშა მას მეგობრულად ეღრბება, ვესიოლკინა ყოველივე ამას ხედავს და იციინს).

პავლინი — მე ვეუბნები: ქალო, მონასტერში წასვლას ყოველთვის მოასწრებ-მეთქი. თუ ქალი ხარ, შენი საძაგელი მშობელი შეიკედლე, ეს შენი მოვალეობაა-მეთქი...

რედოზუბოვი — გეყურება, გრიშკა?

გრიშა — მეყურება... მერედა, მე ხომ მონასტერში არ მიინდა წასვლა? მე რას მეუბნები?

რედოზუბოვი — ე... ტუტუცო!

პრიტიკინა — ტატიანა ნიკოლაევნა, რა კარგია თქვენთან... აქ ყველაფერი ბლომადაა და ყველაფერი იშვიათია... ოჰ, ჩემო ძვირფასო, რა სასიამოვნოა!

ბოგავესკაია — მოხარული ვარ, თუკი თქვენი გული მოვიგე... ცხელა კი ძალიან...

პრიტიკინა — მირთვით ლიმონათი კონიაკით... სერგეი ნიკოლაევიჩმა მასწავლა ლიმონათის კონიაკით დაღვევა... კაცს გულს უგრილებს.

რედოზუბოვი — (მოწყენილი). ტატიანა ნიკოლაევნა! რისთვის დამიძახე? ვმჯღადარიყავი შინ... აი, პავლინი ამბობს, რომ ეს ბალტაზარის წვეულებაა...

ბოგავესკაია — ბავშვები დატოვე და თვითონ მიბრძანდი. თუ არ მოგწონს. პავლინი კი, მართალია, მოხუცია, მაგრამ სისულელეებს ლაპარაკობს...

რედოზუბოვი — (ჩაფიქრდება). მშთანთქა იმ კაცმა... რასაც უნდა, იმას მაკეთებინებს... ნუთუ ეს მე ვარ?

ბოგავესკაია — სამაგიეროდ სისულელეებს ნაკლებად სჩადინხარ... თურმე ადრე ყოფილა საჭირო, გეთაყვა, შენი შეზღუდვა...

რედოზუბოვი — სვეტები დავანგრიე... შვიდი წელი ვღაობდი და ვინ მოთვლის, რამდენი ფული ჩავყარე სასამართლოში...

პავლინი — სვეტები მენანება, ქუჩას ძალიან ამშვენებდნენ.

ბოგავესკაია — მაგას კი ტყუილს ამბობ...

პრიტიკინა — მიმოსვლას ხელს უშლიდა... ისე კი — არა უჭირს! მაინც ყველა გამვლელ-გამომვლელი დაინახავს, იკითხავს. ეისია ეს სვეტებიო? და ეცოდინება, რომ, აი, ვერხობოლიეში ქალაქის თავი — რედოზუბოვი...

რედოზუბოვი — გრიშკა! რას აცეცებ თვალებს ბოთლებზე?

გრიშა — ეს ისე, მამაჩემო... ძალიან ბევრია...

ბოგავესკაია — რას უყვირი? ეგ ბიჭი შენ თვითონ გამოასულელე და ახლა შენვე უჯავრდები?..

რედოზუბოვი — გგონია, ვერ ვხედავ, რა ხდება! ეს ფარმაზონები... ბარბაროსებუ არიან... ესენი წესრიგის დამრღვევები არიან! ესენი ყველაფერს ყირაზე აყენებენ, ყველაფერს ანგრევენ...

ბოგავესკაია — (ამოქნარებს). ალბათ ცუდად იყო აშენებული...

რედოზუბოვი — შენ, ქალბატონო... არაფერი არ გენანება... თქვენ, ბატონები, მუდამ სხვისი ხელებით აშენებდით და იმიტომაც რომ არაფერი არ გენანებათ... ჩვენ კი საკუთარი ზურგით, დიახ...

ბოგავესკაია — დიახ, ჩვენ არ ვიხარებთ... და რაც კარგად გავაკეთეთ, გეთაყვა, დარჩა... შენ კი მოკვდები და იმ ადგილას, სადაც ცხოვრობდი, დარჩება მხოლოდ მიწა გაფუჭებული... მიწა გაძარცვული.

რედოზუბოვი — (მრისხანედ). გრიშკა! გასწი აქედან... სად არის კატერინა? (მოდინ სამაზრო პოლიციის უფროსი და პრიტიკინი). შინ წაიყვანე... გასწი აგერ, არქიპიც მოდის... ნეტავი ვიცოდე რითი ჭკობია? გვერდში კი მიყენებენ... (განზე გადის. მას მისდევს პავლინი).

ბოგავესკაია — მგონი, ტყუილუბრალოდ გავლანძღე მოხუცი... არა? რა ტუტუცი ვარ...

პრიტიკინა — არა, ჩემო კარგო, განა თვითონ ნაკლები ილაპარაკა?

სამაზრო პოლიციის უფროსი — თქვენი სახლი ედემია, ტატიანა ნიკოლაევი, და თვითონ თქვენ კი — ქალღმერთი...

ბოგავესკაია — ჰო, ძალიან ვგვეარ...

სამაზრო პოლიციის უფროსი — და ამიტომ ვისურვებთ, რომ დაბადების დღე ორმოცდაათჯერ კიდევ გეუქმებინოთ!

ბოგავესკაია — ბევრი ხომ არ იქნება?

პრიტიკინი — მართლა, ტატიანა ნიკოლაევი... სხვაგან რომ ყოფილიყავი, რედოზუბოვი ძალიან მომეარდებოდა... თქვენ სახლში კი არ შეუძლია, რადგან თქვენ ყველა პატივს გცემთ... დევრავენი ვერაფერს ვერ გაბედავს...

ბოგავესკაია — (წყნარად). იციან, რომ კინწისკერით გავაგდებ და იმიტომ...

სამაზრო პოლიციის უფროსი — ვაშა!

პრიტიკინი — (აღტაცებულ). იციან!

პრიტიკინა — (ამოიხარებს). კარგია, როდესაც ადამიანი გრძნობს, რომ მისი გავდება ვინმეს შეუძლია...

პრიტიკინი — (ცოლს, მნიშვნელოვნად და გამომწვევად). ამას თქვენ... ვისზე ბრძანებთ?

პრიტიკინა — საერთოდ! რა? გეგონა, შენზე ვთქვი?

პრიტიკინი — განა არა!

სამაზრო პოლიციის უფროსი — სმენა! დავლიეთ, წავისაუზმეთ და ახლა?

პრიტიკინი — ბანქო ვითამაშოთ!

პრიტიკინა — ბანქოს მეც ვითამაშებ...

სამაზრო პოლიციის უფროსი — ბოდიშს ვიხდი...

ბოგავესკაია — წადით, გეთაყვა, წადით... (ყველანი გადიან. ბოგავესკაია სავარძელში ზის და ცხვირსახოცით ინიავეს. მარჯვენა მხრიდან მოისმის სტეპანის ხმა. მატყვი აქა-იქ ფარნებს ჰკიდებს. სტეპანი და კატია შემოდის. სტეპანი, როგორც ყოველთვის, მკვეთრად და თითქოს დაცინვით ლაპარაკობს).

სტეპანი — იქ გონების დიადი ჩირაღდანი ანათებს და ყველა პატიოსანი, ჭკვიანი ადამიანი მის სინათლეზე ხედავს, რა ბინძურად არის მოწყობილი ჩვენი ცხოვრება...

კატია — (ჩუმად). იქ ბევრია პატიოსანი და ჭკვიანი ადამიანი?

სტეპანი — (ჩაიცინებს). ისე... არც ძალიან... (ბოგავესკაია ჩუმად იცინის). იმიტომაც არის, რომ გეუბნებით, იქ წადით-მეთქი! შესწირეთ თქვენი სიჭაბუკის ორი-სამი წელი მაინც ახალ ცხოვრებაზე ოცნებას და მისთვის ბრძოლას. გაიმეტეთ თქვენი გულის პატარა ნაწილი მაინც სიცრუისა და სიბინძურის დასაწვევად დანთებული კოცონისათვის...

კატია — (უბრალოდ). მე წავალ...

სტეპანი — შეიძლება, შეგეშინდეთ და კვლავ დაუბრუნდეთ ამ ჭაობს... მაგრამ მაინც გექნებათ რაღაც, რაც მოგაგონებთ სიჭაბუკეს... ეს კი მშვენიერი ჯილდოა იმისთვის, რის გაღებაც თქვენ შეგიძლიათ...

კატია — მე არ დავბრუნდები...

სტეპანი — აქ, ამ ეშმაკის კუნჭულამდე არ აღწევს არც ერთი ბგერა იმ ცხოვრებისა... შეხედეთ, რა ბრმა, ყრუ და სულელია ყველა აქ მყოფი...

კატია — (შებტება). მონახოვი და ექიმი ბაყაყებს ჰგვანან...

სტეპანი — აბა, აქ რა უნდა აკეთოთ? ვთქვით ცილად გაყვით ვინმე ვაჭრუკანას, თქვენი ძმის მსგავსს... (დაინახავს ბოგავესკაიას, ცოტა დაიბნევა და ქუდს ისწორებს).

ბოგავესკაია — (ღიმილით). რა მოხდა, გენაცვალე? რატომ შეგცხვიათ? კატიუშა, ეგ კარგად გელაპარაკება... პატიოსნად ლაპარაკობს... არაფერს არ გპირდება და ეს კარგია... მაგრამ თუ დაპირება დაიწყოს, არ დაუჯერო...

სტეპანი — (უხეშად და ძალიან გულწრფელად). იცით... თქვენ კარგი ხართ... სინიდის გეფიცებით!

ბოგაევსკაია — კარგი კარგი... წადით! წადით... იცხოვრეთ... (სტეპანი და კატია გადიან). ეჰ... ჩემო კარგო აღამიანებო... (შემოდის ლილია; რაღაც ბარათს კითხულობს, წარბებს ნერვიულად ათამაშებს). ლილია!

ლილია — ა, თქვენ აქა ხართ? ამ ხალხმა თავი მოგაბეზრათ, არა?

ბოგაევსკაია — ჩემს ასაკში ეგ არც არის გასაკვირველი... ყური დამიგდე, რაღაც მინდა ვითხრა... ჩამოჯექი!.. ხომ იცი, რომ მე ცამეტი წელიწადია აქ ფეხმოუცვლელად ვცხოვრობ... გავველურდი და ესლა ბევრი რამ არ გამეგება... ჰოდა, მაპატიე, თუ რაიმეს ისე არ ვიტყვი, როგორც...

ლილია — (მხარზე ხელს დაადებს). ნუ, ნუ ილაპარაკებთ... თქვენ აღბათ... ჩემი და ჩერკუნის ურთიერთობა გაქვთ მხედველობაში?

ბოგაევსკაია — მართალია... რაღაცეებს ყბედობენ... ერთ-ჰანეთს თვალთ ანიშნებენ...

ლილია — მერედა, რაში გვეკითხება ისინი?

ბოგაევსკაია — მაშ... სათქმელიც არაფერი გვაქვს.

ლილია — (ჩაფიქრებული). აი... თუ გნებავთ... მისმა ცოლმა ბართი გამომიგზავნა. მატყობინებს, რომ არავითარი სამტრო ჩემთან არა აქვს... და რაღაც ამის მსგავსი. რა საბრალო ხალხია, არა?

ბოგაევსკაია — ხალხი? ჰო... ანა ფედოროვნა მეცოდება...

ლილია — (ღიმილით). იმედი მაქვს, არ გგონიათ, რომ მათხოვარს ერთადერთ ლუკმას წავართმევ!

ბოგაევსკაია — აბა, რას ამბობ, ლიდოჩკა! უპირველეს ყოვლისა, შენ ბოგაევსკაია ხარ, ეს კი საკმარისია იმისათვის, რომ შენი თავის ფასი იცოდე... აი, დავისვენე და კვლავ მათთან წავალ... ერთი მითხარი, ის მოგწონს?

ლილია — არც ისე... მაგრამ სხვებთან შედარებით...

ბოგაევსკაია — უხეშია... უქმენი... ღმერთმა ბედნიერება გადირსოს...

ლილია — ო, მამიდა... თუკი მოვინდომე, მე თვითონ ვიღირსებ...

ბოგაევსკაია — (ჩუმად). აგერ, მოდიან...

ლილია — (მხრებს აიჩეჩავს). მერე რა საჭიროა ჩურჩული? (შემოდის ანა, ნადეჟდა და ჩერკუნი).

ბოგაევსკაია — გამარჯობათ, ანა ფედოროვნა... რომ იცოდეთ, რარიგ მასიამოვნეთ, ჩემი დაბადების დღეს რომ მეწვიეთ...

ანა — (აღვზნებული). მოგილოცავთ... გამარჯობათ, ლილია პავლოვნა. (ლილია ხელს ართმევს და ჩუმად იცინის). გაოცებული ვარ, მთე-

ლი ეს დრო თითქმის მარტო ვცხოვრობდი მიყრუებულ სოფელში, სიჩუმეში... ესლა კი, პირდაპირ ამ ყრიაშულში მოვექეცი... თავბრუს კი მესხმის!..

ჩერკუნი — (მოღუშული). რომ დაგესვენა...

ანა — მერე დავისვენებ... კატია სადღაა?

ნადეჟდა — (ლილიას). ერთი შეხედეთ ანა ფედოროვნას, როგორ დამშვენდა!

ლილია — ანა ფედოროვნა ყოველთვის ასე ლამაზი იყო... მე მგონია...

კატია — (მორბის). ჩამოსულა! ო, რა კარგია... როგორ მიხარია... ძვირფასო... ჩამოსულხართ! როგორ გამხდარხართ... თვალები კი ისეთი გაქვთ... (ეხვევიან ერთმანეთს. ჩერკუნი წარბებს შეიკრავს... ნადეჟდა თვალყურს ადევნებს ჩერკუნს და ლილიას. ბუჩქებში არიან ვესიოლინა და მონახოვი).

ანა — როგორი?

კატია — სერიოზული... მოუსვენარი...

ანა — როგორ ცხოვრობ, მითხარი?

კატია — კარგად ვარ... საინტერესოდ! სულ ლუკინთან ერთად დავისვირნობ... მამაჩემი ამისთვის მჭამს და იცი როგორ! ლუკინი კი ძალიან ჭკვიანი კაცია... მაგრამ ისე შელაპარაკება ხოლმე, თითქოს პატარა გოგო ვიყო... გლეხებს კი გაცილებით უკეთ ელაპარაკება... წაივით, გავისვირნოთ?..

ანა — (მიღის). ის ხომ თვითონ უბრალო ხალხიდანაა... (მოდის კოვანოვი. ჩერკუნი ცოლს თვალს გააყოლებს, ხეებს იქიდან მას მონახოვი უღიშის. ექიმი მოშორებით დგას. ლილია მსხალს თლის და თან ლილინებს).

ჩერკუნი — შენ, სტუმრები რათ მიატოვე?

ციგანოვი — ნადეჟდა პოლიკარპოვნა წაივია და უამისოდაც თავს კარგად ვგრძნობ...

ნადეჟდა — რა კარგად ამბობს ქათინაურებს... კაცი უცებ ეერც კი მიხვდება...

ციგანოვი — ქათინაურისათვის მადლობას მოგახსენებთ...

ნადეჟდა — აი, ეგორ პეტროვიჩი კი არასოდეს არ ამბობს თავაზიან სიტყვებს... (ლილია სახლისკენ მიდის).

ციგანოვი — ეს კაცი ველურია და უზრდელი...

ნადეჟდა — მაგრიკი! რა იპოვე მანდ?

მონახოვი — ობობა...

ნადეჟდა — რა საზიზღრობაა!

მონახოვი — ძალიან მიყვარს, როცა რამეს ვაკვირდები... ეს ჭკუის სასწავლებელი რამ არის...

ციგანოვი — აბა, რა ჭკუა უნდა გასწავლოთ ობობამ, ჰა?
მონახოვი — აი, ობობამ მუშლი დაიჭირა, მაგრამ ვერც კი
ერევა, რადგან თვითონაც პატარაა... იტრიალა მის გარშემო, იტრია-
ლა და მერე მეზობელს მიაშურა, მოდი შეჭმამი მომეხმარეო...

ექიმი — (შორიდან ყრულ და უხეშად). ეგ ობობა სწორედ თქვენ-
სავით მოქმედობს, მონახოვი, სწორედ ისე, როგორც თქვენ. (გადის).

ციგანოვი — რაო?

ნადეჟდა — ო, ღმერთო ჩემო... როგორ შემაშინა.

მონახოვი — გადაკრულშია! სიმთერალის დროს ბევრს
ფილოსოფოსობს ხოლმე. (მიდის იქითკენ, საითაც ექიმი წავიდა).

ჩერკუნი — საშინელი უხეში ცხოველია, ეს ექიმი!

ციგანოვი — გესმით, როგორ ლაპარაკობს ეს წითური ვაჟ-
ბატონი, ჰა?

ნადეჟდა — სიმატლეს ამბობს... და ეს ძალიან კარგია...
საერთოდ, ეგორ პეტროვიჩი ჩინებულად ლაპარაკობს...

ციგანოვი — ჟორჟ, მე ვატყობ, რომ ორთაბრძოლას
ვერ ავცდებით!.. ჩემო ღვთაებავ, წავიდეთ, მოვშორდეთ... ის ჩემ
ნერვებზე ძალიან ცუდად მოქმედობს... წავიდეთ, ბაღში გავიაროთ
და სიყვარულზე ვისაუბროთ...

ნადეჟდა — (მიდის). აი, ეგორ პეტროვიჩი კი არასოდეს არ
ლაპარაკობს სიყვარულზე...

ციგანოვი — ეგ უგრძნობი პიროვნებაა...

ნადეჟდა — მაგის კი რა მოგახსენოთ!.. რა კარგად ეძახით
მას ჟორჟ! (გადიან. შეუხებელი ჩერკუნი თითს აკაჟუნებს მაგიდაზე და რაღაც
ჰანგს მკვეთრად სტვენს. მოდიან ანა, კატია, სტეპანი. სახლიდან მოისმის პრიტი-
კინის სახეიშო ხმა. როდესაც ანა ბავშვების შესახებ იწყებს ლაპარაკს, მაგიდასთან
გამოჩნდებიან სამაზრო პოლიციის უფროსი და პრიტიკინი. გრიშა, ტუჩების ცმა-
ცუნით, დაკვირვებით კითხულობს ბოთლების ეტიკეტებს).

პრიტიკინი — ო, რა სიტყვები ვუთხარი იმ ბებერ ეშმაკს,
რედოზუბოვს! არასოდეს დავავიწყდები! აქ, ჩემი წყენინების ეშინია.
აქ ხომ შინაური კაცი ვარ! (ხარხარებს).

ანა — ორმა თვემ განვლო და, სიმატლემ გითხრა, თითქოს
წლების განმავლობაში მიცხოვრია აქ! რა საშინელებაა ყოველი-
ვე ეს...

სტეპანი — დიახ... ცხოვრება მეტად სერიოზული რამ არის...

ანა — იცი, კატია, არსებობენ ისეთი მამაკაცები, რომლებიც
ქალებს სიამოვნებით სცემენ... მუშტებს თვალებში ურტყამენ... სახე-
ში სცემენ, ფეხებით სცემენ, სცემენ მანამ, სანამ არ დაასისხლიანე-
ბენ... გესმის?

კატია — (ჩუმაღ, ცოტა ხნის შემდეგ). ვიცი... მამაჩემიც სცემდა
დედაჩემს... გრიშასაც სცემს...

ანა — (მოწყენილი). ო, ღმერთო... ჩემო კეთილო პაწია!

ჩერკუნი — დაჯექ... ნუ ღელავ!

სტეპანი — ვერთობი, რომ გიყურებთ... თითქოს გუშინ გაა-
ხილეთ თვალები.

ანა — რა საშინელი ბავშვებია იქ! დაავადებულები... რაღაც
სენით... თვალები სამგლოვიარო სანთლებივით შეშფოთებული და
სევდიანი აქვთ... დედები კი სცემენ და წყევლიან მათ მხოლოდ იმი-
ტომ, რომ ავადმყოფები დაიბადნენ... ოპ, ნეტავი ყველამ იცოდეს,
რაზე არის აგებული მათი ცხოვრება!

პრიტიკინი — ჩვენ ვიცით! ეს თქვენაა, რომ გეხამუშე-
ბათ, თორემ ჩვენ ძალიან კარგადაც ვიცით! ხალხი — მხეცია... და
თანდათან უარესდება... დედაკაცები მაინც მშვიდნი არიან; კაცები
კი, ყველანი ტუსაღებივით გამოიყურებიან.

მონახოვი — არც დედაკაცები ჩამოუვარდებიან. არყით ფა-
რულად აბა, ვინ ვაჭრობს?

სამაზრო პოლიციის უფროსი — რაღა თქმა უნდა!
იცი, თუ არა თქვენ, როგორ სწამლავენ ისინი თავიანთ ქმრებს?...
გამოაცხობენ ხოლმე კომბოსტოს გულიან ნამცხვარს, შიგ დარიშხანს
ჩაურევენ და ისე მიართმევენ, დიახ.

კატია — (ცხარედ). აბა, მაშ რა ჰქნან, თუკი ქმრები სცემენ?
ასე მოუხდებათ!

პრიტიკინა — (შეშინებული). ოპ, გენაცვალე, ამას რას ამბობ!

სამაზრო პოლიციის უფროსი — (ხუმრობით). აი,
ასეთი ლაპარაკისათვის, ქალბატონო, მე თქვენ...

კატია — ნუ მასუნთქავთ... ფ-ფუ!

ანა — (დაბნული). ბატონებო, თუკი ყოველივე ეს იცი...
ჩერკუნი — ნუ ხარ გულუბრყვილო, ანა...

სტეპანი — (ჩაიცინებს). ვინ ვინდათ, რომ გააკვიროთ?

კატია — რომ იცოდეთ, როგორ არ მიყვარს თქვენი ღიმილი...
ნეტავი რა გაცინებთ ასე ერთავად?

სტეპანი — ცხოვრება იმდენი დანაშაულებითაა სავსე, რომ
მათ სახელსაც ვერ მოუძებნი... და ბოროტმოქმედი არ ისჯებიან...
ყველა ისინი ცხოვრებას მბრძანებლობენ, თქვენ კი — მხოლოდ
ობრავეთ... (სამაზრო პოლიციის უფროსი მკლავს გაუყრის პრიტიკინს და გადის
მასთან ერთად).

კატია — მაშ, რა უნდა ვქნათ?

ანა — რა უნდა გავაკეთოთ? (გრიშა მიიხედ-მოიხედავს, აიღებს შავილიდან ბოთლს და გადის).

სტეპანი — უსინათლოდ დაბადებულ ბავშვებს თვალები აუხილეთ, ამის მეტი თქვენ არაფერი არ შეგიძლიათ... არაფერი!

ჩერკუნი — უნდა გავიყვანოთ ახალი გზები... რკინიგზები... რკინა ძალაა, რომელიც ბოლოს მოუღებს სულელურ, გახევებულ ცხოვრებას...

სტეპანი — თვით ხალხიც ისეთივე უნდა იყოს, როგორც რკინა, თუკი ცხოვრების გარდაქმნა უნდა... ჩვენ ამას ვერ გავაკეთებთ, ჩვენ დრომოჭმულის დანგრევაც არ შეგვიძლია. ძალა არ შეგვწევს, რომ მკვდრებს გახრწნაში დავეხმაროთ. ჩვენთვის ისინი ისე ახლობელნი და ძვირფასნი არიან... როგორც სჩანს, ჩვენ ვერ შევექმნით ახალს, არა, ვერ შევექმნით! ეს უნდა შევიგნოთ... თვითვე ჩვენგანს ყოველივე ეს ერთბაშად დააყენებს თავის ადგილზე...

მონახოვი — (სათიას). თქვენმა ძამიკომ კი ამასობაში ერთი ბოთლი შარტრეზი იგდო ხელთ და უყურეთ, სვამს!..

კატია — (გარბის). ოჰ! ის არამზადა!

მონახოვი — ეგ სასმელი მაგარია...

გრიშა — (არ ჩანს). მერე შენ რა? შენი ხომ არ არის... მომშორდი... არ მოგცემ-მეთქი!

სტეპანი — (გადის ხმაურზე). იქნებ გაარტყას კიდევც...

ანა — სერგეი ნიკოლაევიჩი კვლავ განაგრძობს გრიშას აღზრდას? ეს შეიძლება ცუდად დამთავრდეს...

ჩერკუნი — არა მგონია, რომ სერგეის ესწავლებინოს ბოთლების პარვა...

ანა — ღვინის სმა? (აქეთ-იქით იყურება. ლაპარაკობს ჩქარა და ნერვიულად). ყველაფერი რომ ერთბაშად გასაგები იყოს, ეგორ, იცოდე შენთან ჩამოვედი...

ჩერკუნი — ეს ლაპარაკი სხვა დროისთვის გადავდოთ...

ანა — არა, მოიცა! მე უკვე შეგუფრიგდი იმ აზრს, რომ ჩვენ ერთმანეთისთვის უცხონი ვართ... რომ მე უცხო ვარ შენთვის...

ჩერკუნი — (ჩუმად ჩაიცინებს). უცხო? მაშ ჩვენ მხოლოდ კოცნა გვაკავშირებდა? კოცნა?

ანა — (ნაღვლიანად). არა... არ ვიცი! ერთს მაინც ვეტყვი, მიმიძიხს უშენოდ. მე ისეთი სულელი ვარ... უსუსური! არაფერი არ გამეგება და არც არაფერი შემიძლია...

ჩერკუნი — ყური დამიგდე... ერთბაშად მითხარი, რა გინდა ჩემგან?

ანა — ნუ მტანჯავ! მოწყალეებისთვის ხომ არ მოვსულვარ... მე

შენ მიყვარხარ, დიახ... ძალიან მიყვარხარ, ეგორ... მაგრამ ვიცი, თუ გადასწყვიტე... მაშინ ყველაფერი ამაოა. თუკი გადასწყვიტე...

ჩერკუნი — (ყრულ). რა საჭიროა ერთიმეორის ნერვების აშლა, ანა?

ანა — ჩემი სიყვარული პატარაა, მაგრამ მაწვალებს... ნუ, ნუ წახვალ! მე მრცხვენია, რომ ჩემი სიყვარული ასეთია... ჯერ მწყინდა, გული მტკიოდა... სიკვდილზე ვფიქრობდი, როდესაც აქედან წავიდი...

ჩერკუნი — (მოღუშული). აბა რა უნდა გითხრა? ვერაფერი შენი ვერ გამოვიდა...

ანა — (შიშით და მუდარით). მე ისეთი უსუსური ვარ... ისეთი იარაობა ვარ... და ყველაფერი ისე მაშინებს... როდესაც მარტო ვრჩები... ასე საბრალო შეიძლება იყოს მხოლოდ ავადმყოფი ანდა ნაცემი ბავშვი, რომელსაც ტირილისაც კი ეშინია...

ჩერკუნი — (მტკიანად). ანა, მინდა ვიცოდე, რა გინდა ჩემგან!

ანა — ო... მე მინდა შენს გვერდით დავრჩე კიდევ ცოტა ხანს... კიდევ ცოტა ხანს! ხელს არ შეგიშლი... იცხოვრე, როგორც მოგესურვოს! ჩემთვის კი ეს აუცილებელია...

ჩერკუნი — (მოღუშული). შენთვის ეს აუტანელი იქნება, იცოდე! (შემოდის კატია).

ანა — (მკრთალი ღიმილით). მაშინ მე წავალ... წავალ! იცი რა? არაფერი არ მესმის. აქამდე სერიოზულად არაფერზე არ მიფიქრია... შენ უნდა მასწავლო...

კატია — ვერ გამოვიდა რაზე ლაპარაკობ?

ანა — ცხოვრების შესახებ, ჩემო გოგონა! (ქმარს). შენ უნდა მომცე... რაიმე იმის საფასური, რაც წამართვი!..

ჩერკუნი — არ ვიცი... როგორ შეეძლება... არ ვიცი, ანა! მე ისე მეუხერხულემა...

კატია — (ბუზღუნით). აჰა, მაშ გეუხერხულემა! განა არა! (ფეხს აბრაზუნებს). უჰ... როგორ მძულს მამაკაცები! ერთხელაც იქნება, იმ ლუკიანს კარგად გავეჯორავ!

ანა — (ღიმილით). მეც მეუხერხულემა... და მწყინს, რომ ასეთი ვარ... რა ვქნა, სად წავიდე, არ ვიცი... ჩემს ოჯახში ყველაფერი ძველებურადაა. თავს ყველა უფლებამოსილად გრძნობს და ჩხუბობენ, ყველას რაღაცა გულს აკლია. ძველი ავეჯი და წიგნები, ძველი გემოვნება... ცივი და მკვდარია ყოველივე! ხანდახან შეშინდებიან, იფუსფუსდებიან და შემოფოთდებიან, რომ ცხოვრება წამხდარია და ლაპარაკობენ ამის შესახებ ბრაზით და შიშით... და გაბრუებულები კვლავ განაგრძობენ მოგონებებით ცხოვრებას. (მაგიდას უახლოვდ-

ბიან ციგანოვი და ნადეჟდა. ციგანოვი ღვინოს ისხამს). მე მათ გადავეჩვიე და ჩემთვის ისინი გაუგებარნი არიან.

ციგანოვი — თქვენთან ყოფნა, ჩემო ძვირფასო, მიხარია და ამავდროს ისეთ შიშსაც მგვრის, თითქოს უფსკრულის პირას ვიდბე...

ნადეჟდა — ო, რა ბევრს სვამთ!

კატია — თქვენ შერიგდით?

ჩერკუნი — ნუ ეტყვი, ანა! სულიც გავარდნია ცნობისმოყვარეობისაგან...

კატია — მე ხომ ვხედავ... ეჰ, თქვენ, რომ ჩემი ქმარი ყოფილიყავით... აი, ასე მეჭირებოდით ხელში! (მაგრად უპერს მუშტს).

ჩერკუნი — კარგი, ნუ მაშინებთ...

ანა — ჩემო კარგო... (ხეებს იქიდან მონახოვი გამოდის).

ციგანოვი — ო, როგორ მამბრაზებს, რომ შხამი, რომლის შეშხამუნება თქვენთვის მინდოდა, არ მოქმედობს... როგორ ვწუხვარ!

ანა — (ჩქარა). კატია, წავიდეთ აქედან... (ხელს ჩაავლებს და მიჰყავს).

კატია — ოღონდ სახლში ნუ შევალთ! ფანჩატურში წავიდეთ...

ჩერკუნი — (ჩაიცინებს და სახლისკენ მიდის). შენ ძალიან დაუფრავად მოქმედობ, სერგეი...

ციგანოვი — მსოფლიოს შეუძლია მათ მიმართ აღტაცება გამოთქვას, თუკი უნდა...

ნადეჟდა — (ჩაფიქრებული). ყორჟ... მშვენიერი სახელია! მავრიკი, მანდ რას აკეთებ?

მონახოვი — (გამოჩნდება, თავის გაქნევით მაგიდას უჩვენებს) აი... აქ!

ნადეჟდა — რა ცუდია ეს — თვალწინ ტრიალი...

მონახოვი — (მშვიდად). რას ბუტბუტებ? ისევ მუცელი გტყავა, თუ კოყჩი?

ნადეჟდა — (ციგანოვს). იცით, ასეთ უწმინდურსა და საზიზღარ რამეებს ეს იმიტომ ლაპარაკობს, რომ მამაკაცებმა ჩემზე გული აიკრუონ.

ციგანოვი — მართლა? ხერხი... საინტერესოა...

ნადეჟდა — (გულწრფელად და უბრალოდ). ო, რომ იცოდეთ, რა საზიზღარი ადამიანია! ხანდახან იმასაც მეუბნება პირიდან სუნი ამოგდისო...

მონახოვი — (შეწუხებული). აბა, რას ამბობ, ნადია! ვის ვუთხარი ასეთი რამ?..

ნადეჟდა — (უახლოვდება). მოგაგონო? მოგაგონებ...

მონახოვი — (უკან იხევს). კარგი ერთი, ნადია... მერე რა? ვიხტომრე. (გავლენ ხეებს იქით, ციგანოვი დაქანცულად დაეშვება სავარძელზე, სახე მოწყენილი აქვს. მაგიდას უახლოვდებიან დრობიაზინი და გრიშა).

დრობიაზინი — სერგეი ნიკოლაევიჩ! ნება მომეცით შეგეკითხოთ, რა არის ფარული მანკი?

ციგანოვი — ამას ვერ გეტყვით, ჩემო მეგობარო... მირჩენია გხედავდეთ აშკარა მანკიერს... ეს უფრო მნიშვნელოვანია და ლამაზიც...

დრობიაზინი — ფარული სათნოება თუ არსებობს?

ციგანოვი — სათნოება ყოველთვის ფარული უნდა იყოს... მე არ მინახავს აშკარა სათნოება...

გრიშა — რა ჰქვია აი იმას?.. მწვანე რომ იყო? პირველად რომ დამალევენით?.. გახსოვთ?

ციგანოვი — შარტრეზი, ახალგაზრდავ... (გრიშა ჩუმად იმეორებს და იღიმება. ბაღში მატყვი ფარნებს ანთებს).

დრობიაზინი — სერგეი ნიკოლაევიჩ! ერთი ესეც მითხარით, ვინ არის ქვეყანაზე ბრძენთა ბრძენი?

ციგანოვი — ამის შესახებ ფილოსოფიის ისტორიაში შემდეგია თქმული: სამი ბრძენი იყო. ერთი მათგანი ამტკიცებდა, რომ მსოფლიო—აზრია, მეორე საწინააღმდეგოს ამტკიცებდა... სახელდობრ რას, სიმართლე გითხრათ, არ მახსოვს. ის კი დანამდვილებით ვიცი, რომ მესამემ პირველი ბრძენის ცოლი შეაცდინა, მეორეს ხელნაწერი მოჰპარა, დაბუქდა, როგორც თავისი, და ამითი დიდება მოიხვეჭა.

გრიშა — (აღტაცებით). ყოჩაღ!

დრობიაზინი — (ურწუნოდ). ჰმ, დიახ... მართლაც... როგორ უხიმანკლია!

ციგანოვი — და გაუბრიყვებია კიდევ... ახლა კი დავლიოთ. მაშ, გაუმარჯოს სიჭაბუკეს! საუბედუროდ, კაცი გვიან გაიგებს ხოლმე, რა მშვენიერია სიჭაბუკე! (ლილია ღვას ყვავილით ხელში და ზიზღით უყურებს, როგორ სვამენ კაცები ღვინოს).

დრობიაზინი — (ჩაფიქრებული). მე მგონია, სერგეი ნიკოლაევიჩ, რომ ქურდობა ყოველთვის იქნება.

ციგანოვი — უსათუოდ, მეგობარო.. იმ დრომდე მაინც, სანამ ყველაფერს არ მოიპარავს ვინმე... გესმით, ყველაფერს! მაშინ

არ დარჩება არაფერი მოსაპარავი და ძალაუნებურად ყველა ადამიანი პატიოსანი იქნება...

გ რ ი შ ა — (ხარხარებს). ყველა ტიტველი იქნება... ემელკა პუგაჩოვმა ყველაფრის მოპარვა განიზრახა და ამისთვის ცოცხლად მოხარშეს... ერთი ქვაბი ვერცხლი დაადნეს და გოგრა შიგ ჩააყოფინეს... იქვე ჩაძალღდა! (ხარხარებს).

ლ ი დ ი ა — ძია სერჟ!

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — რას მიბრძანებთ, ჩემო ძვირფასო? (დრობიაზვიანი და გრიზა მოწიწებით მოვრიდებიან და გადიან).

ლ ი დ ი ა — თქვენ ისინი ასე... რატომ?

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — სასიამოვნოა. იცით, ეს ორი გოჭი ცოტა კიდევ რომ გავრყვნათ... იქნებ ადამიანს დაემსგავსონ... ჰა?

ლ ი დ ი ა — სერჟ ციგანოვი, ეს დარდმანი და ბანოვანთა კერპი, არც თუ ისე დიდი ხნის წინათ მოღების კანონმდებელი იყო და ახლა ლოთობს. მერე იცით... ვისთან ერთად?

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — სააქციზო ზედამხედველის ცოლი უყვარს... მართლაც დედამიწა ცუდად ბრუნავს. სამყაროს ჰარმონიაში რაღაც დაირღვა...

ლ ი დ ი ა — მართლა? რა მოგივიდათ?

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — (ხუმალ). ო, რა ქალია... ღმერთო ჩემო!..

ლ ი დ ი ა — ხუმრობთ?

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — არა..

ბ ო გ ა ე ვ ს კ ა ი ა — (ყვირის). სერგეი ნიკოლაევიჩ!

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — მოვდივარ. იცით, ჩემო ძვირფასო... იქნება კანონიერი ქორწინება შევთავაზო... ჩემთვის უკვე დროა ცოლი შევირთო... მოდიხართ?

ლ ი დ ი ა — არა... მიმძიმს თქვენი ყურება, ბატონებო... მინდა აქედან წავიდე...

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — ალბათ იმიტომ, რომ ვილაც მოულოდნელად ჩამოვიდა არა?

ლ ი დ ი ა — რატომ გინდათ, რომ ჩემთანაც ვულგარული იყოთ? (ციგანოვი მხრებს აიჩეჩავს და მიდის. ლილია მიდის მარჯვნივ და თან რაღაცას ლილინებს. მას შეხვდება ანა, რომელიც საჩქაროდ შემოდის).

ა ნ ა — ჩემი ბარათი მიიღეთ?

ლ ი დ ი ა — ეს რათ მომწერეთ?

ა ნ ა — გაწყენინეთ?

ლ ი დ ი ა — თქვენ... მე მგონია, რომ თავს იმცირებთ...

ა ნ ა — ო, განა ამას რაიმე მნიშვნელობა აქვს, როდესაც ვინმე გიყვარს!

ლ ი დ ი ა — თქვენ რაღაცა გინდათ მითხრათ, ხომ?

ა ნ ა — (შეწუხებული და მოწყენილი). დიახ, დიახ... ნუ შემიძულვებთ... ამ წუთში მე თვითონ მეზიზღება ჩემი თავი... სხვა ადგილი მე არ მაქვს, გესმით, არ მაქვს სხვა ადგილი... სიცოცხლე დილია. მე მხოლოდ მის გვერდით შემიძლია არსებობა...

ლ ი დ ი ა — (ცივად). აბა, რათ მინდა მე ყოველივე ამის ცოდნა?

ა ნ ა — ამას ნუ ამბობთ. ძლიერნი კეთილნი უნდა იყვნენ... მინდა შეგეკითხოთ და არ შემიძლია... იცით, რა მინდა გკითხოთ?..

ლ ი დ ი ა — დიახ. მგონი, ვიცი... მიყვარს თუ არა მე თქვენი ქმარი. ეს, არა? არა. არ მიყვარს. (გრიზა შეუშინევლად მაგიდას უახლოვდება, იღებს ღვინოთ სავსე ერთ-ერთ ბოთლს და გადის).

ა ნ ა — მართლა? (ხელს სტაცებს). იმას? იმას უყვარხართ? მითხარით!

ლ ი დ ი ა — არ ვიცი, არა მგონია...

ა ნ ა — (მოწყენილი). ამის არცოდნა არ შეიძლება!..

ლ ი დ ი ა — ჩვენ კარგი მეგობრები ვართ... ბევრს ვსაუბრობთ ხოლმე...

ა ნ ა — (ამაყად). ჰო! ახლა მე თვითონ შემიძლია მას ბევრ რამეზე ვესაუბრო!

ლ ი დ ი ა — (ილიმება). ჰოდა, კეთილი!

ა ნ ა — მე ქალი ვარ. მიყვარს და მინდა მასთან ყოფნა...

ლ ი დ ი ა — შემიძლია წავიდე?

ა ნ ა — (გულწრფელად). გაძლვართ, არა? გაიგეთ, რომ სხვანაირად ცხოვრება მე არ შემიძლია...

ლ ი დ ი ა — მაპატიეთ... მაგრამ მგონია, რომ თქვენი... ასეთნაირი სიყვარული მას უმძიმს.

ა ნ ა — ის ძლიერია, ის ძალიან ძლიერია!

ლ ი დ ი ა — ნახვამდის! (მიდის).

ა ნ ა — ნუ შემიძულვებთ... თუმცა, სულ ერთია! ო, ღმერთო... მიშველე... ღმერთო მიშველე! (შემოდის სამაზრო პოლიციის უფროსი და პრიტიკინი. ორივე ძალიან მთვრალეები არიან. ანა მათ დანახვაზე საჩქაროდ გადის).

ს ა მ ა ზ რ ო პ ო ლ ი ც ი ი ს უ ფ რ ო ს ი — წარმოიდგინე, არქიპ, რომ შენ სამაზრო პოლიციის უფროსი ხარ და გინდა ცოლი შეირთო. ვის ითხოვდი. აი საკითხი... აბა!

პ რ ი ტ ი კ ი ნ ი — ყოველ შემთხვევაში, მდიდარს შევირთავდი...

ს ა მ ა ზ რ ო პ ო ლ ი ც ი ი ს უ ფ რ ო ს ი — ამას რაღა თქმა უნდა... მაგრამ თუ ვინმე მდიდარია — მონახოვაც და ლილია პავლოვნაც? მაშინ?

პ რ ი ტ ი კ ი ნ ი — ლიდა პავლოვნას ვირჩევდი...
ს ა მ ა ზ რ ო პ ო ლ ი ც ი ი ს უ ფ რ ო ს ი — მართალია... მაგრამ რატომ?

პ რ ი ტ ი კ ი ნ ი — იმიტომ, რომ მონახოვა გათხოვილია... იცით აი, ის სტუდენტი მე თქვენ გეტყვით...

ს ა მ ა ზ რ ო პ ო ლ ი ც ი ი ს უ ფ რ ო ს ი — ეშმაკსაც წაუღია! ლაწირაკი... მონახოვა გათხოვილია... ეს მართალია! მაგრამ ხომ შეიძლება, რომ დაქვრივდეს...

პ რ ი ტ ი კ ი ნ ი — ეს ყველა ქალისთვისაა შესაძლებელი...

ს ა მ ა ზ რ ო პ ო ლ ი ც ი ი ს უ ფ რ ო ს ი — (გაოცებულს). სახელობრ... ყველასი? ფუ! მაშასადამე, ყველანი დავიხოცებით... გესმის?

პ რ ი ტ ი კ ი ნ ი — მდგომარეობა ასეთია და რას იზამთ.

ს ა მ ა ზ რ ო პ ო ლ ი ც ი ი ს უ ფ რ ო ს ი — მართლაც რომ მდგომარეობა! ეს კარგად სთქვი... შე მუდრეგო! ჩაგაწვეწენ და იწევი...

პ რ ი ტ ი კ ი ნ ი — ისეთ სიტყვებს ლაპარაკობს... რომ თქ, თქ-თქ!

ს ა მ ა ზ რ ო პ ო ლ ი ც ი ი ს უ ფ რ ო ს ი — (ჩაფიქრებულს). სხვები სანადიროდ ივლიან, ბანქოსაც ითამაშებენ, შენ კი იწევი...

პ რ ი ტ ი კ ი ნ ი — მიაქციეთ ყურადღება... ღიახ! ის ამბობს, ხალხს თავის სისხლით...

ს ა მ ა ზ რ ო პ ო ლ ი ც ი ი ს უ ფ რ ო ს ი — სისულელეა! (მორბის დრობიანხვინი).

პ რ ი ტ ი კ ი ნ ი — არა... ის გესლიანი კაცია!

დ რ ო ბ ი ა ზ გ ი ნ ი — იაკობ ალექსევეიჩი, წამობრძანდით! ექიმმა მონახოვს სილა გააწნა!

ს ა მ ა ზ რ ო პ ო ლ ი ც ი ი ს უ ფ რ ო ს ი — რატომ? რისთვის?

დ რ ო ბ ი ა ზ გ ი ნ ი — ვინ იცის... (სამივენი მიდიან სახლისკენ, ხეებს იქით ღუნკას ქმარი გამოჩნდება, სიმთვრალისაგან გამოთავყვანებულია და დაფლეთილი ტანსაცმელი იცვია. ჩერკუნს შემოჰყავს ექიმი. მას მოსდევინ მონახოვა და სტეპანიდა).

ჩ ე რ კ უ ნ ი — ახლავე აქედან წადით...

ე ქ ი მ ი — (ღრიალებს). თქვენ ვინა ხართ? თქვენ აქ ყველა გარყვენით. გაათახსირეთ...

ჩ ე რ კ უ ნ ი — (ჩუბად). აბა, ხმა კრინტი! გრცხვენოდეთ...

ე ქ ი მ ი — თქვენ ორივენი ყორნები ხართ... თქვენ მე ლეში

ნუკი გგონივართ. მე ისე ვერ გამწიწკნით, როგორც რედოზუბოვს... მე გვეითხებით, ვინა ხართ-მეთქი?

ჩ ე რ კ უ ნ ი — ჰო, კარგი, წადით ახლა! (ბალს სიღრმეში მიჰყავს).

ნ ა დ ე ქ დ ა — (მხიარულად, სტეპანიდას). ნახე, როგორ მოექცა? რა მშვენიერია!.. უშიშარი! რა უბრალოდ... სტაცა ხელი და წაიყვანა... (ჩერკუნს მისდევს).

ს ტ ე პ ა ნ ი დ ა — (ყვირს). ეგორ პეტროვიჩი! (ღიინახავს მამას, — შეშინებულია. ჯავრობს). კიდევ მოხვედი?.. კიდევ! რისთვის? რა გინდა?

დ უ ნ კ ა ს ქ მ ა რ ი — სტეპანიდა! მე მამა ვარ შენი... ხომ მართალია? მაშ, წამოდი ჩემთან!

ს ტ ე პ ა ნ ი დ ა — არ მინდა! წადი აქედან! არ წამოვალ...

დ უ ნ კ ა ს ქ მ ა რ ი — მაშ, პოლიციას დავუძახებ...

ს ტ ე პ ა ნ ი დ ა — სამარეში წავალ... (მოდიან ჩერკუნი, ნადეჟდა, ანა, ლილია, ცივანოვი). ხომ გაიგე? შენ მამა კი არა, ჭირი ხარ ჩემი...

ჩ ე რ კ უ ნ ი — კიდევ მოხვედი? რა გინდა?

დ უ ნ კ ა ს ქ მ ა რ ი — ამის წასაყვანად... მოვედი...

ს ტ ე პ ა ნ ი დ ა — ჩემი სულის ამოსახდელად მოვიდა...

ანა — წადით, სტეპანიდა...

ჩ ე რ კ უ ნ ი — ეი, შენი გასწი აქედან!

დ უ ნ კ ა ს ქ მ ა რ ი — ქალიშვილი ხომ წამართვით... ერთი მანეთი მიინც მაჩუქეთ...

ს ტ ე პ ა ნ ი დ ა — (ამოიღებს ჯიბიდან ფულს, გადაუყრის და გარბის). აბა! ჭირად შეგერგოს, აბა!

ჩ ე რ კ უ ნ ი — ყური მიგდე, თუ შენ...

ნ ა დ ე ქ დ ა — აბა, რას ელაპარაკებით?..

ჩ ე რ კ უ ნ ი — ნადეჟდა პოლიკარპოვნა, ნება მომეცით...

ნ ა დ ე ქ დ ა — თქვენ ამისთანას სულ არ უნდა ელაპარაკებოდეთ. შენი წადი. ხვალ კი სამაზრო პოლიციის უფროსს ვეტყვი, რომ მოგსპოს...

დ უ ნ კ ა ს ქ მ ა რ ი — (ფულს კრფს). ჩემი მოსპობა არ შეიძლება... მე არ მეშინია...

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — როგორი ვაჟკაცია, ჰა? სულ იზრდება...

ლ ი დ ი ა — გრძნობს თავის ძალას... სისუსტის ძალას...

ანა — აი თქვენ, სერგეი ნიკოლაევიჩი, მას მუდამ აძლევთ...

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — ო, ნუ გეშინიათ! ეგ არ გამაკოტრებს...

ნ ა დ ე ქ დ ა — (ჩერკუნს). ეს რა ცუდი დღე გაგითენდათ... სულ უსიამოვნებებს ხვდებით!..

ანა — (უნებლვით, როგორც ამოძახილი). ცუდი... დაილაღე, ეგორ?

ჩერკუნი — პირდაპირ... არ ვიცი რა უყო მაგ კაცს ისეთი, რომ თავი დაანებოს თავის ქალიშვილს? ეს მამბრაზებს.

ნადეჟდა — თქვენ ნურათფერს ნუ იზამთ! მე თვითონ... ოღონდ თქვენ ნუ აღელდებით...

ციგანოვი — ჩემო ძვირფასო, თუ გინდათ იცოდეთ, სწორედ თქვენი მეუღლე ღელავს...

ნადეჟდა — (თითქოს გაუკვირდა). ის?

ჩერკუნი — (უცებ ვაბრაზდა). ის ტალახის გუბეა, სადაც ფეხი ვიღაცას ჩაუღვამს... თქვენი მეუღლე...

ანა — (ჩუმად, გაოცებულ). ეგორ... რას ამბობთ?

ციგანოვი — (ჩაიცივნეს). ყორჟ, შენ აზვიადებ...

ჩერკუნი — (ნადეჟდას). მიკვირს, როგორ არ გერიდებათ, რომ თქვენს გვერდით... ასეთ ურცხვ ადამიანს იტანთ!

ნადეჟდა — (აღტაცებისაგან სუნთქვაც კი შეეკრა). ო... როგორ სწორად თქვით. მკაცრად! (ციგანოვს). აი, ვინ არის საშიში... აი, ვინ!

ანა — (შეწუხებული, ლიდას). ღმერთო ჩემო... როგორია ეს ქალი... უცნაური... ხომ მართალია, არა? ხედავთ?

ლიდია — ჰო... ვხედავ... წავიდეთ.

ნადეჟდა — მე არ ვარ უცნაური... მე მიყვარს სიმამაცე... მიყვარს...

ჩერკუნი — (დარცხენილი). აბა... ეს უკვე რაღაც... არ მესმის!.. წავალ... გავივლი...

ნადეჟდა — მეც წამოვალ... თქვენთან ერთად... (მიდიან).

ანა — (შეწუხებული, ციგანოვს). სასაცილოა, არა? მართალია, სათნოა, ეს მესმის... მაგრამ ცუდათაა აღზრდილი?

ციგანოვი — (ანას). თქვენ ნამგზავრი ხართ და დასვენება გჭირდებათ, აქ საშინელი ხმაურია...

ანა — დიახ... წავალ... არა, მაინც... როგორია, ა?... (საჩქაროდ გადის, ციგანოვი პაპიროსს წევს და იღიმება, ისმის მთვრალეების სიცილი და ლაპარაკი. შემოდინ მონახოვი, დრობიაზგინი და გრიშა).

ლიდია — (ზიზღით). რა საზიზღარია ყოველივე ეს... და ეს ქალიც... ორივე ქალი... რა საცოდავები არიან... თქვენ რას იცინით?

ციგანოვი — იქნებ მან იპოვა თავისი გმირი, ჰა?

ლიდია — (ცოტა ხნის შემდეგ). არა. ეს... შეუძლებელია, ძია სერჟ.

ციგანოვი — (ჩაიცივნეს). რა არის აქ შეუძლებელი?

მონახოვი — მან... ხომ გამარტყა?... კარგი... არა უჭირს... მე მაინც ცოცხალი ვარ... ის კი სულ მალე ჩაძაღლდება.

ლიდია — მთვრალეები მოდიან... მე მივდივარ...

ციგანოვი — წავიდეთ...

გრიშა — (დარწმუნებით). მეც... შემოდინა ცხვირპირში ვარტყმა... აი!

ლიდია — კი, მაგრამ, რატომ, რატომ ერუვა ამ... ჭუჭყში?

ციგანოვი — ეს სტიქიაა... თვითონ გითრევს წიგ... როგორც მაგნიტი, ჩემო ძვირფასო... მშვიერი ინსტიქტი, ოდნავ რომანტიკის სამოსში დაფარული... (მიდიან. მონახოვი თვალს უშვება თავის თანამგზავრებს და მიმავალ ციგანოვს თითს უქნევს).

დრობიაზგინი — რატომ? ის ძალიან ჭკვიანია... ღმერთ-მანი!

მონახოვი — რა არის ჭკუა? (ხარხარებს. დრობიაზგინი და გრიშა მას აჰყვებიან).

ფ ა რ დ ა

მეოთხე მოქმედება

დიდი, მყუდრო ოთახი. მარცხნივ კარებია და ორი ფანჯარა; მარჯვნივ ორი კარია, ერთი ანას და მეორე ეგორის ოთახში გადის. პირდაპირ სასტუმრო ოთახში შესასვლელი განიერი კარია. ეს ოთახი შემოჭრილია კუთხურად. კარებსა და ჰოლანდიურ ლუმელს შორის მარჯვნივ შეღრმავებული თახჩაა, სადაც დგას განიერი დივანი. დივანზე წამოწოლილია ციგანოვი და თუთუნს ეწევა. მარჯვნივ კარებს შუა პიანინოა; ანა კლავიშების ოდნავი შეხებით რაღაცას უკრავს. შუა ოთახში ბოგაევსკაია პასიანს შლის. ჩერკუნი ოთახში სტეპანი საანგარიშოზე უხმაუროდ ანგარიშობს. ჩერკუნი ჩაფიქრებული და დის ოთახში. შეჩერდება ფანჯარასთან და სიბნელეს გაჰყურებს. საღამოა, ღამეები ანთია.

ბოგაევსკაია — თითქოს ცივა!

ანა — მოსასხამი ხომ არ გინდა?

ბოგაევსკაია — ლილუმა წავიდა მოსატანად.

ციგანოვი — ჭაბუკო! შესწყვიტეთ ჩხაკუნი!

სტეპანი — აი, დავიჭერ და შევწყვეტ...

ბოგაევსკაია — ნეტავ ვის იჭერთ?

სტეპანი — ვაჭარ პრიტიკინს...

ბოგაევსკაია — განა თაღლითობს?..

სტეპანი — საკმაოდ გულმოდგინედ.

ბოგაევსკაია — აი... ესეც ვაჭარი! შეყვარებულიც კი თაღლითობს...

ციგანოვი — ესე არს თვისება ყველა წოდების ადამიანისა... მე არსებითად წინააღმდეგი ვარ თაღლითების გამომავარავების. ამით ჩვენ ვაღწევთ მხოლოდ იმას, რომ ისინი უფრო მოხერხებულ ზომებს მიმართავენ ხოლმე. შენ ამდენს რას დადიხარ, ეგორ? ვის ელოდები?

ჩერკუნი — (ცოტა ხნის შემდეგ). ისე... დავდივარ... რა გინდა?

ციგანოვი — მეტი შეკითხვა აღარა მაქვს, როგორც პროკურორები იტყვიან ხოლმე... ეს რა სულელური ამინდია!

ანა — ის კამათმა ააღელვა.

ჩერკუნი — (შშრალად). საიდან იცი?

ანა — მე მგონია... როდესაც რამეში ვერ თანხმდებიან, ეს აბრაზებთ.

ჩერკუნი — (დაცინვით). მართლა? მომილოცავს... ძალზე ორიგინალური დაკვირვებაა...

ბოგაევსკაია — საინტერესოდ კამათობდნენ... დიხს!.. თუმცა ვერაფერი გავიგე... მაგრამ მაინც საინტერესო იყო!..

ჩერკუნი — ლილია პავლოვნა მეტად პირდაპირია...

ციგანოვი — ამას შენ ამბობ?

ბოგაევსკაია — როგორ მომწყინდება თქვენ რომ წახვალთ... ძალიან მომწყინდება.

ციგანოვი — წამოდი თ ჩვენთან ერთად. აბა, აქ რა უნდა აკეთო?

ბოგაევსკაია — იქ? გეთაყვა, საქმე არსად არაფერი მაქვს... და მთელი ჩემი სიცოცხლეც არაფერი მიკეთებია...

ციგანოვი — ნუთუ არც ერთი შეცდომა მაინც?

ბოგაევსკაია — (ჯარტს ურევს). წარმოიდგინეთ არც ერთი შეცდომა... ანა, ანა ფედოროვნა, ვერ მოეწყო...

ანა — (სევდიანად). ვერა?... სამწუხაროა... მე კი ისე მინდოდა მოწყობილიყო...

ბოგაევსკაია — აბა, ერთხელ კიდევ შევეკითხოთ ბედს...

სტეპანი — (ვახუშტისებური, საზეიმო კლათით). ბედისწერაზე ძალ-მომრეობა არ შეიძლება...

ჩერკუნი — (ხმადაბლა). ის თვითონ ძალმომრეობს ადამიანებზე...

სტეპანი — განსაკუთრებით ხარბ ადამიანზე.

ბოგაევსკაია — თქვენ კი აჩხაკუნეთ, აჩხაკუნეთ... (შემოდის ლილია. შემოაქვს წამოსასხამი).

ციგანოვი — სანამ ბედისწერამ თვით არ დაგიჩხაკუნოთ...

ბოგაევსკაია — გმადლობთ, ლილუმა... გაიგეთ? არხიპ პრიტიკინს რომანი ჰქონია მარია ვესიოლკინასთან...

ლილია — რა საინტერესოა, მაინც!

ბოგაევსკაია — მაინც... თავშესაქცევი ამბავია!

ციგანოვი — თქვენ, ჩემო ძვირფასო, არაფერი გაინტერესებთ, ვარდა ცხენზე ჯდომისა... უცნაურად ცხოვრობთ... დარწმუნებული ვარ, რომ დააპყნებთ ცხენს მინდორ-ველად და ეგ არის სულ! საოცრად შეცვლილხართ...

ლილია — რა მხრივ?.. ცუდისაკენ?

ციგანოვი — რა თქმა უნდა! ადამიანი ბავშვობიდანვე მხოლოდ იქით მიემართება...

ლიდია — მაშ რა გოცებთ?

ციგანოვი — მე კი მეგონა, ბიწიერების წალკოტის მშვენიერი გესლიანი ყვავილი იქნებოდით, თქვენ კი... აბა რას წარმოადგენთ? რას ეძებთ? რა გინდათ?

ლიდია — ვიპოვი და გაიგებთ...

სტეპანი — იქ არ ეძებთ, სადაც საჭიროა... თქვენ სხვაგან ეძებთ!

ბოგაევსკაია — იქნებ, გეთაყვა, თქვენს მჭევრმეტყველებას ზელს ვუშლი?

ციგანოვი — არა! რატომ?

ბოგაევსკაია — კიდევ კარგი! თორემ ზოგიერთს ერიდება ჩემი თანდასწრებით უდიერი ლაპარაკი... პატივსაცემი მოხუციო.

ლიდია — ძალიან მკაცრი ქალი ხართ, მამიდა... იმ საზოგადოებაში, რომელშიც მე ვტრიალებ, უარესებს ლაპარაკობენ...

ბოგაევსკაია — უარესებს? ბოლიშს ვინღი და, როგორცა ჩანს, ცხოვრებას ჩამოვრჩი...

ციგანოვი — კარგით, იქმარეთ! (შემობის კატია).

სტეპანი — (გამობტება). აბა, როგორ არის საქმე?

კატია — ჰო... მოედივარ...

სტეპანი — (წაქეზებით). ვაშა! ყოჩაღ...

კატია — (მოუახლოვდება ანას). უმძიმს! ტირის! მამაჩემი ტირის!.. ის ისეთი საცოდავია...

სტეპანი — მას სამავიერო მიეზლო! მთელი სიცოცხლის განმავლობაში ჩავრავდა ხალხს...

კატია — (ფეხის ბაკუნით). არ გაბედოთ! ეს თქვენი საქმე არაა!..

ანა — კარგი, ნუ ლელავ... არაფერია...

ციგანოვი — პირიქით. სწორედ მაგის საქმეა... ხომ მაგან მოგიტაცათ?..

კატია — არავინაც არ მომიტაცა... მე თვითონ... ნუ მეუბნებით სისულელეებს... მამაჩემი კი მებრალდება... მე ის მიყვარს... ვიცი რომ უხეშია, სასტიკია... მაგრამ ყველა ასეთია! ხალხი უხეში და სასტიკია. თქვენც, სტეპან დანილოვიჩ... თქვენც ასეთი ხართ...

სტეპანი — (აენთო, ჩაიციანა). შეიძლება... რას იზამ? ცხოვრება ისეა მოწყობილი, რომ სისასტიკე აუცილებელია...

კატია — მძულს თქვენი დამკინავი ღიმილი... გაჩუმდით!

ანა — კარგი... დამშვიდდი... წამოდი ჩემთან (მიჰყავს თავის ოთახში).

ჩერკუნი — (ღიმილით). საყვარელი ნადირია...

ციგანოვი — თქვენ, ჭაბუკო, ანჩხლი ცოლი შეგხვდებათ...

სტეპანი და — (შემოდის). სტეპან დანილოვიჩ...

სტეპანი — (ზიზილით). თქვენ ხომ არ შეგიძლიათ წესიერი ლაპარაკი...

ჩერკუნი — (სახის დამანჯვით). ბატონებო!..

სტეპანი და — სტეპან დანილოვიჩ, გონინი გკითხულობთ... (სტეპანი ერთბაშად მიბრუნდა და მიდის დერეფნისაკენ. მას მიჰყვება სტეპანი და).

ციგანოვი — ფიცხი ყმაწვილია... რატომ იღიმებით, ლიდია ბავლოვნა?

ლიდია — კარგი წყვილია...

ჩერკუნი — მართლაც... კარგები არიან...

ლიდია — მათ ლამაზი ცხოვრება მოელით...

ციგანოვი — მაგრამ ალბათ მშიერიც...

ლიდია — მე ლუკინი მომწონს... მასში არის რაღაც მნიშვნელოვანი...

ციგანოვი — მისი ღიმილი თქვენი უარყოფაა...

ლიდია — მას არავინ არ სწამს... (შემოსასვლელ დერეფნიდან შემოდის მომღიპარი სტეპანი, მას მოჰყვება გოგინი, კარგად ჩაცმული, ახალ უსახელო ტანსაცმლით, იშმუშნება და რაღაცას ეჩურჩულება სტეპანს).

სტეპანი — ნურას უკაცრავად, თქვენ თვითონ უთხარი, სენიორ!..

ჩერკუნი — რა იყო, რა გინდათ, გოგინ?

მატვეი — (დარცხვნილ). აი... როგორა ვთქვა!.. ცოლის შერთვა მინდა...

ციგანოვი — ორიგინალური ამბავია! ეს როგორ მოიფიქრეთ, ა?..

მატვეი — აი, ისე!.. დროა... ოცდასამი წლისა ვარ უკვე...

ჩერკუნი — მერე?

მატვეი — ჰოდა, ეგორ პეტროვიჩ, დამეხმარეთ!.. მე თვითონ გლეხკაცი ვახლავართ... და კარგად ვიცი მათი მტკივნეული იდგილი... ვასაქანს არ მივცემ...

სტეპანი — აღზარდეს ადამიანი... მამულისათვის სასარგებლო... (კატია და ანა გამოდიან და პიანინოსთან დგებიან).

ჩერკუნი — (მოდუშული). რით დაგეხმაროთ?

მატვეი — იცით?.. სტეპანი და მინდა შევიერთო, ის კი უარზეა. არ გამოგყვები, მორჩა და გათავდაო! დიცი, რომ თავმდაბალია, არ გამინებებერდება და თან ჩემი შიშიც ექნება... ჰოდა, აი, მინდა თქვენც და ქალბატონს გთხოვოთ, რომ დააშინოთ ცოტა!

ჩერკუნი — ეს... რატომ, რისთვის?..

მატვეი — უთხარით, რომ ცოლად გამომყვეს, თორემ, მამას-თან გავისტუმრებს-თქო! მამის კი სიკვდილივით ეშინია! მე კი მის მამას ათი შაური მივეცი, რომ ჩემსკენ პირი აბრუნებინოს!

კატია — (გაოცებული). უპ.. რა არამზადა!

მატვეი — (შეკრთა). რა ბრძანეთ?

ჩერკუნი — (მშრალად, სტეპანს). გაუსწორეთ ანგარიში...

მატვეი — (გაოცებული). ანგარიში? მე?.. რატომ?.. რისთვის?..

სტეპანი — დაფიქრდით, რისთვის?

ჩერკუნი — წადით...

მატვეი — (მუხლზე ვეცმა). ეგორ პეტროვიჩ...

ჩერკუნი — (შეკახელ). ადექ!..

მატვეი — (წამოხტება). სერგეი ნიკოლაევიჩ, ეს რატომ?

კატია — (ვახარებული). აპა!

მატვეი — (წუწუნით). ცუდი რა ჩაივინებ? ეპ! სტეპან დანილოვიჩ... რა ცეცხლში ჩამაგდეთ...

ციგანოვი — თქვენ წადით... შემდეგ შეიძლება...

ჩერკუნი — (მშვიდად). არაფერიც არ შეიძლება...

მატვეი — (მოდის სტეპანთან ერთად). ბატონებო!.. ასე ტყუილ-უბრალოდ... განა-ასე შეიძლება? ჰა? არც აცივებს... არც აცხელავს და ერთბაშად... ჰა?!.

ციგანოვი — (ჩერკუნს). არა მგონია, რომ სოლომონ ბრძენი-ვით მოიქეცი... არა!.. ფული უკვე მოპარული ექნება... რატომღა აგდებ? უჭკუო ბიჭი არ არის... კულაკი მაინც გახდება... ჰკვიანი ხალხი მუდამ თაღლითი და გაიძვერა...

სტეპანიდა — (შემორბის და მუხლზეში უვარდება ჩერკუნს). ეგორ პეტროვიჩ... ღმერთმა სიკეთე მოგცეს...

ჩერკუნი — ეშმაკმა წაიღოს! ადექით ეხლა!

სტეპანიდა — (ღვება). ისე მეშინოდა, ვკანკალებდი... ვიფიქრე გამატანენ-მეთქი...

კატია — რა სულელი ხარ!..

ანა — სტეპანიდა! თქვენ ვერაფერს გაიძულებთ...

სტეპანიდა — (შინით). მე ხომ მარტო ვარ! მარტო! რაც უნდათ, იმას მიზამენ... წამიყვანენ კიდევ... მამაჩემი და ის... წამიყვანენ!

ანა — (მიუახლოვდება). დამშვიდდით, სტეპანიდა...

სტეპანიდა — მონასტერში წავალ! იქ ვერ მომაგნებენ... ხომ ვერ მომაგნებენ?..

ანა — (მიპყავს). ჩემთან წამოდით...

კატია — (ჩერკუნს). აი, ეს კარგი გააკეთეთ! ასე მოუხდება... სიკეთის მოლოდინში მიბეგვილი წავიდა.

ჩერკუნი — როგორც იქნა, გავხდი ღირსი თქვენი შექებისა...

ციგანოვი — (მოქნარებით). რომელსაც დიდი ხანია გულის ფანცქალით ელოდი...

ჩერკუნი — მაგრამ, როდესაც ასე მიბეგვით მამათქვენი ჰკუა-ზე მოვიყვანე...

კატია — (გარბის ანას ოთახში). ვერ უყურებთ! ის, მამაჩემი... (მის შესახვედრად მიდის ანა, ჰქიპში წყალს ასხამს და გადის).

ანა — რა კარგად მოიქეცი, ეგორ...

ჩერკუნი — (დაღმეპით). კარგი, ანა... გეყოფა...

ციგანოვი — ეგრე ჟორჟ! ეგრე! სწორედ მოკრძალება შეფერის გმირს.

ლიდია — წარმატებებს, როგორ კვალდაკვალ მოსდევს ჯილდო არა, ძია სერჟ!..

ანა — (მიმავალი). როგორ არ გებზრდებათ, ბატონებო, ყველაფ-რის დაცინვა?

ჩერკუნი — (მუბლშეკრული). თქვენ, მგონი, ფიქრობთ, რომ მე არ შემწევს უნარი სწორად შევაფასო ყოველივე ეს? არა?

ლიდია — (ყური მიუგდო). ზარია?

ჩერკუნი — (სწრაფად). დიას... წავალ, გავალბე. (მოდის).

ციგანოვი — კარგად ვიცი, ვისი შეხვედრაც უნდა...

ლიდია — მამიდა, თქვენ რაღას სდუმხართ?

ბოგაევსკაია — ხომ არ შეიძლება ერთდროულად იფიქ-რო და ილაპარაკო კიდევ... მე აქ მივირს სწორედ...

ციგანოვი — მე კი ვიცი, ვისაც ელოდება...

ბოგაევსკაია — საიდანღაც მეხუთე ქალი გამოჩნდა და ცხრიანი კი არ სჩანს...

ლიდია — აი ცხრიანი... ეს ქალი კი არა, ვალეტია.

ბოგაევსკაია — ჰეშმარიტად ასეა... ხედავ!.. კარგი თვა-ლები გქონია... ესეც ვალეტია... აბა ვნახოთ...

ციგანოვი — (მღერის). მე კი ვიცი... მე კი ვიცი...

ლიდია — ეგ ვერაფერი გონებასახვილობაა, ძია სერჟ!.. მამი-და, მალე წახვალთ? ამდენ ხანს ჯდომა მანებელია.

ბოგაევსკაია — (შეწუხებული). დაიცა... ახლავე... პო... ახ-ლავე წავალ. (შემოდინ ჩერკუნი და სამაზრო პოლიციის უფროსი).

ჩერკუნი — ჯერ კიდევ ვერ იპოვეთ?

სამაზრო პოლიციის უფროსი — (სასოწარკვეთილი). ეგრა, ეშმაკმა იცის სად არის... ან სად შეიძლებაოდა გაქცევა ამ ქა-

ლაქიდან? საღამო მშვიდობისა, ლიდია პავლოვნა... გამარჯობათ, პატივცემულო ტატიანა ნიკოლაევნა... (ცივანოვს უსიტყვოდ ართმევს ხელს).

ბოგაევსკაია — (თავუღებლავ). რასა იქს თქვენი ჩინოვნიკი? სამაზრო პოლიციის უფროსი — დაიკარგა ის მუდრევი... ვეძებთ და ვეძებთ... ხახა გაგვიშრა!

ცივანოვი — მაგ ბოლო თქმას კი შემიძლია ვუშველო. (უხახამს ღვინოს). მაინც რამდენი მოიპარა?

სამაზრო პოლიციის უფროსი — ოთხას სამოცდასამი მანეთი და ოცდათორმეტი კაპიკი... ბრევს ბარემ სულ წაელო, იქ რვა ათას მანეთამდე იყო... იმას კი ერთი, მხოლოდ ერთი დასტა აუღია! ვირი! ბოლოს და ბოლოს... იქურდვ მერე რა... ეს რა, იშვიათი ხომ არ არის... კაცი ხომ არ მოგიკლავს! მოდი და გამოტყდი დანაშაულში... განაჩენს, ასე უფრო შეგიმსუბუქებენ... ის კი, თურმე ნუ იტყვი, გადაიძალა... და ახლა ცხრა კაცი დაეძებს...

ჩერკუნი — საცოდავი ბიჭი...

ბოგაევსკაია — (თავუღებლავ ჩასტყერის კარტს). მოპარვითაც მათხოვარივით მოუპარავს... კაპიკებიც კი წაუღია!

ცივანოვი — (სერიოზულად). ვაშა! ტატიანა ნიკოლაევნა! (ლიდია და ჩერკუნი იცინიან).

სამაზრო პოლიციის უფროსი — (დაჰყურებს საათს). სწორედ იმიტომ შემოვიარე, რომ თქვენთვის მეთქვა, სერგეი ნიკოლაევიჩ... ამის შესახებ... აი ის... თქვენ გინახავთ ქურდობის ჩაღენის დღეს... ასე რომ თქვენ მოგიხდებათ...

ცივანოვი — (სერიოზულად). მესმის... არის ეჭვი, რომ ამ საქმეში წილი მეც მიღვეს?..

სამაზრო პოლიციის უფროსი — ეს... როგორ? (ხარხარებს). თქვენც ერთი... როგორ მინდა ცოტა ხნით თქვენთან ყოფნა... მაგრამ უნდა წავიდე... იქ ვილაც ტუტუტს ცოლისთვის უცემა...

ბოგაევსკაია — (ისევ იმ მდგომარეობაში). სასიკვდილოდ უცემია?

სამაზრო პოლიციის უფროსი — მგონი, სასიკვდილოდ... პრიტიკინი სადღა? ჩვენ ერთად მოვედით... ვფიქრობდით, ცოტა ხანს ბანქოს წავითამაშებთ...

ჩერკუნი — არ სცალია, ლუკინთან არის.

სამაზრო პოლიციის უფროსი — (ნაღვლიანად). აქეთკენ რომ მოვდიოდი, გზაზე პოლიციელმა მომახსენა, ამ ჩხუბის ამბავი... ჰო, აი კიდევ ლუკინის ამბავი... კარგი იქნებოდა გეთქვა მისთვის, რომ... ცოტათი თავდაპერილად ყოფილიყო... ხმა დადის... ფაბრიკის მუშებთან ნაცნობობა აქვსო... აბა, რაში სჭირდება

ეს? იცით, აქ ერთი ღვთისნიერი კაცია, გოლოვასტიკოვი... ნამდვილი შაბიამანია! ჩვენ თვითონ გვეშინია მისი... მის თვალს არაფერი არ გამოეპარება! ისიც კი იცის, ვის რა ესიზმრება... მე კი არ მინდა მივმართო რაიმე ზომებს... არ მიყვარს უსიამოვნებანი!

ცივანოვი — კარგი! ამას მე ვეისრულობ... ვის უხაროდა ასეთი უსიამოვნებანი?

სამაზრო პოლიციის უფროსი — დიან, სწორედ ასეა... ახლა კი ყველას გეტხოვებთ... ო, სერგეი ნიკოლაევიჩ, თქვენ კეთილი ადამიანი ბრძანდებით...

ცივანოვი — (აცილებს). მიუხედავად იმისა, რომ საშინელი ზრალი მედნება ქურდობაში მონაწილეობისა პორფირე დრობიაზგინთან, რომელმაც მოიპარა ოცდათორმეტი სახელმწიფო კაპიკი?... (სამაზრო პოლიციის უფროსი ხარხარებს. დერეფნიდან მოისმის პრიტიკინის დაშავებული ხმა და სტეპანის გესლიანი წამოძახილები).

ჩერკუნი — (ხმადაბლა, ლიდიას). როგორ მოგწონთ ყველაფერი ეს?

ლიდია — ლუკინზე მეუბნებით?

ჩერკუნი — ო, არა! ეს ბუნებრივია... აი დრობიაზგინზე... ეშმაკმაც წაიღოს! როგორ ვუშველოთ! კაცმა სიმართლე რომ სთქვას, სერგეი... ხომ გესმით?

ლიდია — (ლიბილით). მალე თქვენ ყოვლად საპატიო კაცი გახლებით. მერწმუნეთ!

ჩერკუნი — (სერიოზულად). მან გაათახსირა ის ბიჭი... ეს ექვს გარეშა! რა გაცივებთ?

ლიდია — გახსოვთ, ოდესღაც თქვენ გინდოდათ თავდაყირა დაგეყენებინათ ქალაქი?

ჩერკუნი — მინდოდა? მართლაც... მინდოდა... მერე რა? რა გინდათ მაგითი სთქვათ?

ლიდია — მე მხოლოდ ვაგონებთ. თქვენ არ ამბობდით, რომ თქვენივე ნებასურვილით აქ ახალი აზრები და გემოვნება შემოიტრუნა... ძია სერუი კი არაფერს ამბობდა, მაგრამ ხედავთ, რამდენი მიცვალებული გაიხრწნა მისი ზეგავლენით...

ჩერკუნი — აჰა, გავიგე!... მერე? განაგრძეთ...

ლიდია — მე რაღაც ვერ ვხედავ, თქვენის წყალობით განახლებულ ცხოვრებას... და თვითონ თქვენ, თუ არ ვცდები, ცოტა არ იყოს ჩაიბეჭუტეთ!

სტეპანი — (დერეფნიდან). ეგორ პეტროვიჩ! ერთი წუთით!

პრიტიკინი — (საწყალო ხმით). ძალიან გთხოვთ, ეგორ პეტროვიჩ!

ჩერკუნი — (მიშვალი). მე... შემდეგ გიპასუხებთ...

ლიდია — მაშინდა, თავი დაანებეთ! შინ არ წავიდეთ?

ბოგაევსკაია — აქაც ისე ვგრძნობ თავს, როგორც ჩემს სახლში... აქ ყველაფერი ისე აირ-დაიოიო... ეს, ჩემო კარგო, ყველაზე რთული პასიანსია, ამას „ორი აუცილებლობა“ ეწოდება...

ლიდია — მე მივდივარ... (გაღის ღერეფანში და აღის კიბეზე).

ბოგაევსკაია — (თავდახრილი დასცქერის კარტებს). მიღინარ... შენ მიღინარ... ძე რა გავაკეთო?... ჰო... აღარ ვიცი, რა ვაკეთო... (თავი ასწია, მიმოიხედა). ყველანი წასულან... მარტო დავრჩი... მაშ ასე... დავრჩი მარტო... (დასცქერის კარტებს და მერე ერთბაშად აურევს). ეჰ, ტატიანა... მალე მოკვდები, ტატიანა... მალე მოკვდები... შე ბეაერო ტუტუტო... (გაღის ღერეფანში, კარებში დგას პრიტიკინა. თავშალმოსვეული, საცოდავი, პირჩამოღუნთილი. სახეზე არაფერი უსვია, რაც ეწინააღმდეგება მის ყოველდღიურ ჩვეულებას. ბოგაევსკაია უკან იწევს). რა გინდა? ვინა ხარ?

პრიტიკინა — (ჩუმად). მე ვარ...

ბოგაევსკაია — ეს... შენა ხარ... პელაგია?

პრიტიკინა — ჰო... მე ვარ... ჩემი ქმარი აქ არის?

ბოგაევსკაია — მგონი, აქ არის... რა იყო?

პრიტიკინა — (ხმადაბლა ტირის). იცით? თავს მანებებს... მტოვებს... საღამოებს ვესიოლკინასთან ატარებს, მათთან ქალაღს თამაშობს... მისი ქალიშვილის შეცდენას ლამობს, ჩემო კარგო...

ბოგაევსკაია — ნუ სულელობ... სტყუი! შენც ერთი... ნახე რა ქალთა გულის დამპყრობი... თავს ნუ ირცხვენ... წამოდი ჩემთან... ზევით...

პრიტიკინა — მცემს, ჩემო კარგო! სიცოცხლე მომიშხამეო, მეუბნება, ეშმაკის თოჯინავ, ბებერო ალქაჯო... აქედან დამეკარგეო... მერედა სად უნდა წავიდე?... მთელი ჩემი ავლადიდება მას დაევმტკიცე... ყველაფერი მის ხელშია! რალა უნდა ვქნა?

ბოგაევსკაია — (მიღის). წამო ზევით... აქ ნუ ქაქანებ...

პრიტიკინა — (მიჰყვება). მოგყვები, მოგყვები... მასწავლეთ, როგორ მოვიქცე? რა მეშველება?... ღმერთო ჩემო... იმის ხმა მესმის... წინ მე გამიშვით... (თვალს მოეფარებინა. თითქმის ერთდროულად ისმის სწრაფად გაღებულ კარების ჯახუნი და ღერეფნიდან შემოდის აღელვებული პრიტიკინი. მას უკან მოსდევნ ჩერკუნი და სტეპანი).

პრიტიკინი — არა, ბატონო სტუდენტო, ჩემთან უკაცრავად! მე აქ ყველასთვის ცნობილი ადამიანი ვარ... მალე ქალაქის თა-

ვიც ვიქნები... დიახ! თქვენ კი, შეიძლება ითქვას, უბრალო ყმაწვილი კაცი ხართ... და სხვა არაფერი!

ჩერკუნი — აქ ყვირილის ადგილი არ არის...

პრიტიკინი — იმის ადგილი კი არის, რომ თაღლითი მიწოდოთ? რითი ვარ თაღლითი?... სახელდობრ... მითხარით?

სტეპანი — (ჩაიციანა). აი... ციფრები...

პრიტიკინი — ციფრებიო?... ციფრები შეიძლება დაიწეროს... რომელიც მოგესურვება, ეს არაფერს არ ნიშნავს... დიახ!

სტეპანი — ჰოდა, აი თქვენ კიდევაც დაგიწერიათ, რაც მოგისურვებიათ... ამისხენით ერთი, საიდან გაგიჩნდათ ეს ექვსი ათას სამასი მანეთი...

პრიტიკინი — ეგორ პეტროვიჩ! ნება მომეცით ამაზე არაფერი ვთქვა... ეს ჩვენ შორის დარჩეს... და სერგეი ნიკოლაევიჩი მე შენდობა... ბატონი ლუკინი კი არ ვიცი რას მოითხოვს, რა უნდა...

სტეპანი — თქვენი დაჭერა თაღლითობაში...

პრიტიკინი — თაღლითობაში? არა ეს წარმოუდგენელია...

ჩერკუნი — (შშრალად). დავანებოთ ამას თავი ხვალამდე...

პრიტიკინი — არა, არ შემიძლიან... მე პატროსანი კაცი ვარ... სერგეი ნიკოლაევიჩმა ეს იცის... მე სწორად ვინაგარიშე... შეეკითხეთ... მათ იციან...

ჩერკუნი — (ხმადაბლა. გაცეცხლებული). გაჩუმდით... (პრიტიკინი მიჰყავს). აქეთ წამოდიოთ... აბა?

პრიტიკინი — მოითმინეთ... ჩემი ასე წათრევა როგორ შეიძლება... (ჩერკუნი შეაგდებს კარებში და მაგრად მიაჯახუნებს. სტეპანმა ანგარიშები მაგილაზე დაყარა, იწყობს ხელებს ჯიბეებში და გაღის).

სტეპანი — (ბუზღუნით). გაიძვერები! (ანას ოთახიდან გამოდის სტეპანიდა, ხელში რაღაც წიგნი უჭირავს. შეღის სასტუმრო ოთახში. მოისმის ანას ხმა. რომელიც რაღაცას კითხულობს. ღერეფანში ხმაურია, ნაბიჯების ხმა. მოღიან ციგანოვი და ნადევდა).

ციგანოვი — ჰოდა... პარმალზე ვიდექი მარტო... შემოდგომით ზოგჯერ სასიამოვნოა ცაში ყურება...

ნადევდა — დანარჩენები სადღა არიან?

ციგანოვი — (ღიმილით). ვინც თქვენ გპირდებათ, ის მყისვე გამოცხადდება, როგორც კი თქვენ ხმას გაიგონებს... მაგრამ ის თქვენ არაფერს არ მოგცემთ... შემოდგომით ცაზე ღრუბლები სწრაფად მისცურავენ... ვეებერთელა ღრუბლები...

ნადევდა — არ მიყვარს შავი ფერი. ყველაზე საპატიო, ყველაზე შთამაგონებელი ღერი წითელია. წითელ ტანსაცმელში დელოფლები და ღიდგვაროვანი ქალები იმოსებიან...

ციგანოვი — არ მინახავს, მაგრამ წარმომიდგენია, რა ლამაზი უნდა იყოს ყოველივე ეს... მამ ასე... სულ მოკლე ხანში მე აქედან წავალ, ჩემო ძვირფასო...

ნადეჟდა — (ღიანზე ზის). მარტო როდი წახვალთ აქედან...

ციგანოვი — მარტო არ წავალ?... როგორ გავიგო? თქვენც გადასწყვიტეთ?

ნადეჟდა — რა უნდა გადამეწყვიტა?

ციგანოვი — (ხმადალა). მოდიხართ ჩემთან, პარიზში? წარმოიდგინეთ პარიზი! მარკიზები, გრაფები, ბარონები — ყველა წითელ ტანსაცმელში... ყველაფერი გექნებათ, რასაც ისურვებთ. მე ყველაფერს მოგიბოვებთ...

ნადეჟდა — (შვიდალ). ეს უბრალო უწესობაა, სერგეი ნიკოლაევიჩ! თითქოს მე ვიყო რაღაც... ისეთი... სხვანაირი...

ციგანოვი — თქვენ მშვენიერი არსება ხართ, იშვიათი... საშიში! და... მიყვარხართ. დამიჯერეთ, მიყვარხართ ჭაბუკური გატაცებით... თქვენ — ძალა ხართ! რა ბედნიერება, რამდენი სიამოვნება გელით თქვენ...

ნადეჟდა — სერგეი ნიკოლაევიჩ! აბა რა საჭიროა ყოველივე ეს? როგორ შეგიძლიათ თქვენ ჭაბუკური სიყვარული, როდესაც საცაა ორმოცდაათი წლის კაცი გახდებით და ორიოდე წლის შემდეგ სულმთლად გამელოტდებით? ანდა რის მაქნისია მოგზაურობა პარიზში, თუ კი არ მეყვარებით? თქვენ მიმზიდველი ვაჟაკი ხართ, მაგრამ ხანდაზმული და ჩემი შესაფერისი არა ხართ. მაპატიეთ, მაგრამ საწყენია კიდევ თქვენგან ამგვარი რამის მოსმენა...

ციგანოვი — (თითქმის კვნესის). ეშმაკმა წაიღოს!.. კარგი! გინდათ, ჯვარი დავიწეროთ? მე მოვაგვარებ თქვენ ქმართან განქორწინებასა და შექმნას...

ნადეჟდა — განა ეს ჩემთვის სულერთი არ არის? მთავარი მამაკაცი... და არა სხვა რაღაც... არა, თუ შეიძლება, თავი დამანებეთ... თქვენგან ბევრი რამ ვისწავლე. ეხლა მე უფრო ჭკვიანი და თამამი ვარ...

ციგანოვი — (გონს მოდის). კარგი! მოდი, დავიწყებას მივცეთ ყოველივე ეს, ჩემო კარგო! პატიოსან სიტყვას გაძლევთ ეს ჩემი უკანასკნელი ცდა... აღარც დრო არის... და აღარც ძალა შემწევს, არ შემწევს ძალა...

ნადეჟდა — ასე არ სჯობია? ჭკვიანი კაცი ხართ... თქვენთვის ადვილი გასაგებია, რომ ძალ-ღონეს დუქანში ვერ იყიდის კაცი...

ციგანოვი — (ჩვეულებისამებრ). რა თქმა უნდა! თქვენ მართა-

ლი ბრძანდებით! ეს რაღაც, თითქოს ჭკუის მსგავსია. რასაც უნივერსალურ მალაზიებშიც არ ჰყიდიან...

ნადეჟდა — აი, ხომ ხედავთ! (შემოდიან რედოზუბოვი და პავლინი. რედოზუბოვი ძალიან დაბერებულია).

რედოზუბოვი — გამარჯობათ... ჩემი ქალიშვილი თქვენთანაა?

ციგანოვი — აქ არის მგონი... (აკუნებს ანას ოთახის კარებს).

რედოზუბოვი — (პავლინს). ხედავ? სულ... წყვილ-წყვილად არიან... ასე...

ანა — (კარებიდან). აა, გამარჯობათ, ვასილი ივანოვიჩ... კატი!

ნადეჟდა — სალამო შშვიდობისა, ანა ფედოროვნა.

ანა — (შეერთა). ოჰ!.. ეს თქვენა ხართ?

ნადეჟდა — დიახ!

კატი — (მამას). რას მოლასლასდი?..

პავლინი — (ხმადალა). დარდობს...

ანა — (ეძახის). სტეპანიდა! (ნადეჟდას). ჩაის მიირთმევთ? თქვენ გიყვართ...

ნადეჟდა — უარს არ ვიტყვი... (სტეპანიდა შემოდის).

ანა — (სტეპანიდას). სტეპანიდა, გეთაყვა, ჩაი მოამზადე... მე ახლავე მოვალ... (გადის თავის ოთახში).

ციგანოვი — კონიაკიც, სტეპანიდა, კონიაკიც... (მიუახლოვდა შონახოვას და ხმადალა რაღაცას ეუბნება).

რედოზუბოვი — იქ ვისთან იყავი? მარტო იმ ქალთან?

კატი — დაჩუმდი... რა სისულელეა...

რედოზუბოვი — შინ წადი!.. ამას უყურე! უკანასკნელი დღეები მაინც შინ მჯდარიყავი... ჰა?

კატი — კარგი... დაიცა, ახლავე... (სწრაფად მიდის ანასთან).

რედოზუბოვი — (პავლინს). ხედავ?... სულ ვაგარეულდა... ქალიშვილი გადამიბირეს... ვაჟი გამილოთეს... ცხოვრება დამინგრის და ვითომც არაფერი...

პავლინი — (წყნარად). გულს ნუ იტეხთ... დაიცადეთ!

რედოზუბოვი — რაღას დაუეცადო? ვისღა შევჩვილო?

პავლინი — სამაზრო პოლიციის უფროსი მოისყიდეს, მაგრამ ღმერთის მოსყიდვა არავის ძალუძს... გესმით?

რედოზუბოვი — პრიტიკინს მიუაღერსეს, მე კი გამაბიბრუეს... ეხლა ჩემი ქალიშვილიც... ვინ იცის, იქნებ იმ სტუდენტთანაა... მე კი... აქ ველოდები!.. მე? (მოულოდნელად წამოდგება და ღრიალებს) კაატ-კა!

ნადეჟდა — ღმერთო ჩემო, რა მოხდა?

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — რა მოგივიდათ, პატივცემულო? (გამოდის ჩერკუნი, მას მოყვება პრიტიკინი სახის ისეთი გამომეტყველებით, ათქვამს კბილურ სტკივალს შემორბიან კატია და ანა).

კ ა ტ ი ა — რა ვაყვირებს?

რ ე დ ო ზ უ ბ ო ვ ი — სახლისკენ!

ჩ ე რ კ უ ნ ი — ყური დამიგდეთ... აქ ბაზარი კი არ არის...

რ ე დ ო ზ უ ბ ო ვ ი — (ღმუის). ჰა... ჰა... მომსპე! ავაზაკო, მცემე...

კ ა ტ ი ა — მამა... ღმერთო ჩემო!

ჩ ე რ კ უ ნ ი — ყური დამიგდეთ, მოხუცო...

რ ე დ ო ზ უ ბ ო ვ ი — დაჩუმდი, ნუ მელაპარაკები, ფარმაზონო!!! კატერინა, გასწი შინ! რაო, არქიბ... ჰა! გიხარია? მლიქვნელო...

პ რ ი ტ ი კ ი ნ ი — მე, ვასილი ივანოვიჩ... დამნაშავე არა ვარ!

რ ე დ ო ზ უ ბ ო ვ ი — ჰოო! მდიდარი მოხუცი შეირთე, გაძარცვე... საყვარლები გაიჩინე... ქალაქის თავობას ებღაუჭები... მაჩანჩალაღ!

ჩ ე რ კ უ ნ ი — იცით რა, საჩხუბრად სადმე სხვაგან მიბრძანდით...

კ ა ტ ი ა — (ყვირის). წადი... თორემ აქედან გაგაგდებენ! და ეგ ჩემთვის სირცხვილი იქნება, გულს მატკენს. მაშინ მე აქ როგორღა მომესვლება? აქედან რომ გაგაგდონ, ხომ შემძულდები...

რ ე დ ო ზ უ ბ ო ვ ი — რაო?.. როგორ?

ა ნ ა — ყური დამიგდეთ... კატიას თქვენ უყვარხართ... ებრალებით... ბევრჯერ იტირა კიდევ... უყვარხართ!

რ ე დ ო ზ უ ბ ო ვ ი — თუ ვუყვარვარ... როგორღა მანებებს თავს, ა?..

კ ა ტ ი ა — წავიდეთ... წამოდი თუ ღმერთი გწამს! (მამა მიჰყავს გასასვლელისაკენ. პავლინი რაღაც უცნაურად მოიძურობა და კარებში დადგა).

ჩ ე რ კ უ ნ ი — არქიბ ფომიჩ, თქვენც მიბრძანდით... ჩვენ სალაპარაკო აღარა გვაქვს რა...

პ რ ი ტ ი კ ი ნ ი — (ამოხვრით). რას ვიზამ... წავალ... სხვათა შორის, იცოდეს ლუკინმა, რომ მე ამას არ დავივიწყებ... ისიც აქაურია... და მეც... დიან...

ა ნ ა — ღმერთო ჩემო... რა უცნაურია ყოველივე ეს... (ნადევდა კუთხეში და მთელი ამ ხნის განმავლობაში გაღიმებული თვალს ადევნებს ჩერკუნს. მისი ღიმილი უმოძრაო, რაღაც უცნაურია. ცივანოვი გულმოდგინედ ეწვევა სივარას. უყურებს ყველას და უღვაშებს აცმაცუნებს. სტეპანიდა ჩაის ამზადებს და შიშითა და მძულვარებით გახედავს ხოლმე პავლინს. ანა მონახოვას შეხედავს,

შეკრთება. მონახოვასკენ მიდის, მაგრამ ერთბაშად მიბრუნდება და თავის ოთახში შედის).

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — (ჩერკუნს). მასთან... ანგარიშები გაასწორე?

ჩ ე რ კ უ ნ ი — ჰო! შენთან მოსალაპარაკებელი მაქვს... ოჰ, ნადევდა პოლიკარპოვნა, უკვე მოხვედით? მე ვერ დაგინახეთ. გამარჯობათ... საძაგელი ამინდია, არა?

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — როგორც სჩანს, ახლა ვერ ვისაუბრებთ...

ჩ ე რ კ უ ნ ი — თავისთავად ცხადია! რას ზიხართ ამ ბნელ კუთხეში? სასტუმრო ოთახში გავიდეთ...

ნ ა დ ე ყ დ ა — სიამოვნებით... მე კი სულ ველოდი, რომ შემომხედავდით... (ჩერკუნი და ნადევდა შედიან სასტუმრო ოთახში. იქიდან მოისმის მათი ჩუმი საუბრის ხმა).

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — (პავლინს). მაშ ასე... თქვენ აქა ხართ?... აბა, რას მტყუვით?

პ ა ვ ლ ი ნ ი — სულ განადგურდა მოხუცი... ვანა იქამდე უნდა მისულიყო, რომ აქედან გაგეგდოთ? ამის შემდეგ, რაღა თქმა უნდა, კატუშას აქ აღარ მოესვლება...

ს ტ ე პ ა ნ ი დ ა — (თავისდა უნებურად, ჩუმად). უ, უ! გველაძუა!

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — (ჩაფიქრებულია. ყურს არ უგდებდა პავლინს). ჰო, ო... მერე?

პ ა ვ ლ ი ნ ი — მერე თვითონ ნახავდით... ნება მიბოძეთ, ბატონო ჩემო, შემოგბედოთ, ჩემი ნაშრომის შესახებ... გადახედეთ? (ცივანოვი უყურებს პავლინს და სდუმს. პავლინი უკან იწევს). ჩემი ხელნაწერი რეეულის შესახებ მოგახსენებთ, ინებეთ თუ არა მისი წაკითხვა?

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — რაო? ჰო, მართლა... (მკვახელ). სისულელეა ეგ მოხუცო...

პ ა ვ ლ ი ნ ი — (არ სჯერა). ჩემი ცხრა წლის ნაშრომი სისულელეა?

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — (გულაყრით). ახლაც მოგიტანთ იმ თქვენ ფილოსოფიას... მოითმინეთ... (შედის სასტუმრო ოთახში). გამითბეთ ერთი ბოთლი წითელი ღვინო, სტეპანიდა...

პ ა ვ ლ ი ნ ი — (ხმადაბლა). მე, ქალიშვილო, დღესაც ვნახე მამაშენი. (სტეპანიდა მაგიდას დაეხრინა ორივე ხელით და თვალი თვალში გაუყარა პავლინს). ქუჩაში ქარი ქროდა. წვიმა სცრიდა... მამაშენი კი მთვრალი მიდიოდა... მთლად შიშველი იყო და ტირიდა... მწარედ ტირიდა...

ს ტ ე პ ა ნ ი დ ა — (ყრულ). სტყუე! რად მტანჯავ! (ესვრის სამოვრის ზუსს). ესეც შენ... წყველო... აღქაჯო!

ა ნ ა — (კარი გამოადო). რა იყო, რა მოხდა?

პ ა ვ ლ ი ნ ი — (იღებს ზუფს). საქრობელა ჩამოვარდა... შემთხვევით...

ს ტ ე პ ა ნ ი დ ა — გააგდეთ აქედან!

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — (შემოდის). აი, მიიღეთ...

ს ტ ე პ ა ნ ი დ ა — გააგდეთ აქედან! (ანა მიუახლოვდა სტეპანიდას, რაღაცას ეკითხება ჩუმად. სტეპანიდა ვადის. ანა შავიდასთან დგას. სასტუმრო ოთახიდან მოესმა საუბარი. სახეზე ანას ტკივილი და ზიზლი აღებუქდა).

პ ა ვ ლ ი ნ ი — რატომ უნდა გამაგდონ, ქალიშვილო?... მე ჩემი ნებითაც წავალ. მაშ თქვენ ბრძანებთ, სისულელეა?

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — დიახ, დიახ...

პ ა ვ ლ ი ნ ი — მაშ, გამოდის, რომ ცხრა წლის განმავლობაში ყალბად ვმსჯელობდი? უღრმეს მადლობას გწირავთ, ბატონო ჩემო... თქვენის მხრივ კი არ შეიძლება, რომ შეცდომა იყოს? მშვიდობით... (მიდის).

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — მართლაც რომ შაბიამანია ეს კაცი, სამაზრო პოლიციის უფროსის თქმისა არ იყოს... თქვენ, მგონი, ცუდად გრძნობთ თავს?

ა ნ ა — (ჩურჩულით). რას ლაპარაკობს? ყური დაუგდეთ...

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — (ხმადაბლა). ასეთ შემთხვევაში ჩემს თავს მოსმენის ნებას არ მიეცემ...

ა ნ ა — არა, რას აკეთებ?

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — (ხმამალა). თქვენ რა, ბატონებო, აღარ მოდიხართ? ჩაი მზად არის...

ჩ ე რ კ უ ნ ი — ახლავე...

ა ნ ა — (ხმადაბლა, ნაწყენი). თქვენ ფიქრობთ, რომ... მე... თქვენ ფიქრობთ, რომ მე ყურს ვუგდებდი? როგორ არა გრცხვენიათ!

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — არა, გარწმუნებთ! ეგორ, აქ მოდი... (ანა ვარბის თავის ოთახში).

ჩ ე რ კ უ ნ ი — (კარებში). რა იყო, რა გინდა?

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — (ხმადაბლა). აქეთ მოდი... ამ წუთას შენმა ცოლმა ყური მოჰკრა რაღაცას და ძალიან აღელდა...

ჩ ე რ კ უ ნ ი — (ღმეპით). ეგ ჩვეულებრივი ამბავია... ნადევლი პოლიკარპოენა ცელქობს... და მეტი არაფერი! მასწავლის როგორ უნდა უხსნიდნენ სიყვარულს მამაკაცები... სერიო თუ გინდა, ეს არის... (საჩქაროდ გაბრუნდება. ცივანოვმა მხრები შეიშმუნა, უღვაწები გაისწორა. მოზრდილი საარყე ჭიკა კონიაკით აავსო და გადაჰკრა. აიღო ქუდი და დრეფენისაკენ წავიდა; შეხვდება მომავალ მონახოვს, რომელიც მშვიდი და სევდიანია).

მ ო ნ ა ხ ო ვ ი — (წყნარად). გამარჯობათ!

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — საღამო მშვიდობისა... კონიაკი გნებავთ?

მ ო ნ ა ხ ო ვ ი — მიბოძეთ... ცივა... ჩემი ნადევლა აქ არი?

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — დაგისხათ კიდეც? (მონახოვი თავს უქნევს. ცივანოვი რაღაცას სტვენს).

მ ო ნ ა ხ ო ვ ი — (ჩუმად). მე... მის წასაყვანად მოვედი...

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — (ღიმილით). დაუძახო?

მ ო ნ ა ხ ო ვ ი — არა... არ არის საჭირო... უმჯობესია კიდეც დაველიო...

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — (ღიმილით). განა ასე ემჯობინება?

მ ო ნ ა ხ ო ვ ი — ნუ დამცინით... რა? განა...

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — გახსოვთ სანაძლეო?

მ ო ნ ა ხ ო ვ ი — მერე რა... აკი წაავეთ...

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — როგორ, თქვენ ეს არ გახარებთ? ვითომდა რაო? რა საჭიროა ეს?

მ ო ნ ა ხ ო ვ ი — (ტირის). გულს სევდა მაწევს... როგორღა უნდა გავძლო? მითხარით, როგორ? მე ხომ მის გარდა არაფერი გამაჩნია, არაფერი...

ც ი გ ა ნ ო ვ ი — (ფარავს ზიზლის გრძნობას). აბა... წავიდეთ... ჩემთან... ანდა, პაერზე... წავიდეთ, წავიდეთ! იტანჯეთ თუ კი ეს აუცილებელია, მაგრამ ნურასდროს ნუ იქნებით უშნო და სასაცილო, ჩემო მეგობარო... (გაღიან დერეფანში. ოთახში სიჩუმეა. სასტუმრო ოთახიდან მოისმის ნადევლას ლიღინი).

ნ ა დ ე ყ დ ა — ნამდვილმა სიყვარულმა არც სინანული იცის და არც არაფრის ეშინია...

ჩ ე რ კ უ ნ ი — (სიცილით). კარგი, ამას თავი დავანებოთ... თქვენ დღეს ისე ლაპარაკობთ, რომ... (გამოჩნდება სასტუმრო ოთახის კარებში აღელვებულად).

ნ ა დ ე ყ დ ა — (მის უკან). სიყვარულზე აბა რა ითქმის... მე მხოლოდ იმას ვამბობდი... სიყვარულის როგორი ახსნა იციან-მეთქი სხვადასხვა გმირებმა... თორემ სიყვარული უსიტყვეო, ჩუმი უნდა იყოს...

ჩ ე რ კ უ ნ ი — (ლულულად). ჩუმი?... იცით რა... მოდი, ჩაი დავლიოთ...

ნ ა დ ე ყ დ ა — (ხმადაბლა). გეშინიათ?

ჩ ე რ კ უ ნ ი — მე? რისი?

ნ ა დ ე ყ დ ა — ჩემი... ამას კი ვერასოდეს ვერ ვიფიქრებდი...

ჩ ე რ კ უ ნ ი — კარგია, კმარა...

ნ ა დ ე ყ დ ა — არ მეგონა, თუ თქვენ რაიმესი შეგეშინებოდათ...

ჩ ე რ კ უ ნ ი — (მიუახლოვდება). იცოდეთ... ფრთხილად იყავით!...

ნადეჟდა — რაღას უნდა ვუფრთხილდებოდე?

ჩერკუნი — (ხელეხს მხრებზე ადებს). გიყვარვარ... ხომ? მითხარო... გიყვარვარ?

ნადეჟდა — (ხმადაბლა. მტკიცედ). ჰო... დაგინახე თუ არა, შემოყვარდი... ჩემო ყორჟ! შენ ჩემი ხარ, ყორჟ... (მოეხვევა. ის კი ცდილობს გაინთავისუფლოს თავი. შემოდის ნამტირალევი ანა. ხელში ცხვირსახოცი უპირაგს. ქმრისა და ნადეჟდას დანახვაზე წელში გასწორდა).

ანა — (ხმადაბლა). ეს საძაგლობაა!

ჩერკუნი — (მთვრალი კაცის ღმილით). მოიცა, ანა... ნუ აჩქარდები... თუმც სულ ერთია...

ნადეჟდა — ჰო, ახლა უკვე სულ ერთია!

ანა — (ზიზღით). ოო!.. მხეცი ხართ! საზიზღარი მხეცი...

ნადეჟდა — (მშვიდად). ეს იმიტომ, რომ შემოყვარდა?

ჩერკუნი — (თითქოს გაელვიას). მოიცა, ანა, დაჩუმდი...

ანა — დაეჩუმდე? რა დაბლა დაეცი... ჩემთვის გასაგები იქნებოდა, რომ... რომ ეს არ ყოფილიყო... რომ სხვა... მაგრამ ეს! ეს პირუტყვი...

ნადეჟდა — (ჩერკუნს). წავიდეთ, ყორჟ...

ჩერკუნი — ნადეჟდა პოლიკარპოვნა, მომისმინეთ... (დარფანში ხმაურია. სწრაფად შემობრბის ციგანოვი. მას მოსდევს ექიმი და მონახოვი).

ციგანოვი — გონს მოიყვანე ეს ყუყჩი!

ექიმი — (ხელში ძველი, მოზრდილი რევოლვერი უპირაგს. ცალი ხელით კარის წირთხლს ჩასქიდებია და მიხანში იღებს ციგანოვს). მოგკლავ... მოგკლავ... (გამოსწევს ჩახმასს, მაგრამ უმტყუნა, არ გავარდა).

ციგანოვი — ვირო! სროლა არ იცი!

ჩერკუნი — (ექიმს მივარდება). გააგდეთ!

ანა და ნადეჟდა — (ერთად) გაეცალე, მოგკლავს!

ექიმი — (ატრიალებს ტყვიების ჩასაწყობ ბუღეს). წყუღლიმც იყავ!.. წყუღლი!

ნადეჟდა — (წაართმევს რევოლვერს). ო, შე სულელი!

ჩერკუნი — ხომ არ გაგიჟდით?

მონახოვი — ნადია... გადააგდე რევოლვერი!

ლიდია — (შემობრბის). რა მოხდა?

ციგანოვი — (აღგზნებული). მე ჩემი ცოდვებიც მეყოფა... სრულებითაც არ მინდა სხვის მაგიერ პასუხი ვაგო... ველურო!

ანა — (ლიდიას). ეგორი ჰკოცნიდა... მას! (მონახოვს). მოაშორეთ აქედან ეს... (ლიდიას). ეგორი კოცნიდა...

ლიდია — (მიყვას ანა). სტეპანიდა! ერთი მამიდას დამიძახე...

ექიმი — (ჩერკუნს ყრულ). იმასთან? თქვენთან?

ჩერკუნი — წადით აქედან...

ციგანოვი — (ცხვირსახოცი ხელს იხვევს). გამოელვითა... იდიოტი!

ექიმი — (ნაღვლიანად). ნადეჟდა... შენ ეს ვინ აირჩიე?

ნადეჟდა — (ამ ხნის განმავლობაში კმაყოფილი ღმილით უყურებდა). მე თქვენთვის „შენ“ არა ვარ...

ექიმი — ვინ აირჩიე?

ნადეჟდა — (ამაყად უთითებს ჩერკუნზე). აი ეს!

მონახოვი — (ყვანის). ნადია... ნადია! რატომ? ნადიუშა!..

ბოგაევსკაია — (მოდის). ეს რა ჩხუბია? ამასაც მოვესწართით! (შედის ანას ოთახში).

ექიმი — (ციგანოვს). თქვენ... ბატონებო! მე დამნაშავე ვარ... თურმე ის უნდა... თუმც სულ ერთია! თქვენ ორივე მტაცებლები ხართ! ვნანობ, რომ არ მოგკალით... ვნანობ...

ნადეჟდა — (სინანულით). ნეტავი ერთი ვიცოდე, რის შემძლე ხართ... თქვენც ერთი!

ექიმი — არაფრის შემძლე მე არა ვარ!.. სული ჩამეწვა. ყველაფერი ჩამეთუქა...

ჩერკუნი — შენ გეუბნები, კმარა-მეთქი!

მონახოვი — ნადია, წავიდეთ სახლში!

ნადეჟდა — (მტკიცედ). ჩემი სახლი იქაა, სადაც ის არის... იქ არის ჩემი სახლი!

ექიმი — ოთხი წლის მანძილზე მეწოდა გული... რაღა ვარ ახლა?..

ციგანოვი — ეგორ! კაცმა რომ იცოდეს, რას ქადაგებს?! ფრჩხილი წამაგლიჯა...

ჩერკუნი — (ექიმს). იაფად გადარჩით... წადით ახლა! კმარა...

ექიმი — (გონს მოდის, უბრალოდ). მშვიდობით, ნადეჟდა! შე შენ მიყვარხარ... მაბატე... ყოველივე. მშვიდობით... შენ აქ დაილუპები... დაილუპები... მშვიდობით!.. მშვიდობით, ყვაე-ყორნებო... (მოდის).

ციგანოვი — (ნადეჟდას). ახლა მინც, კმაყოფილი ხართ? ყოველივე ისე მოხდა, როგორც რომანებშია... ბედნიერი სიყვარული... სამი გაუბედურებული... სროლა... სისხლი... (უჩვენებს ცხვირსახოცი თუ შეხეულ თითს). მოგწონთ?

ნადეჟდა — (დაჩლუნებული გამომეტყველებით). ახლა რა... ისიც მოიკლავს თავს?

ციგანოვი — შე მოვიკლავდი თავს... სირცხვილისაგან...

მონახოვი — (ჩერკუნს, ხმადაბლა). დამიბრუნეთ... ჩემი ცოლი!

დამიბრუნეთ... სხვა აბა ვინ გამაჩნია... ის არის ჩემი ყველაფერი!
მთელი სიცოცხლე მას შევწირე... მისთვის ვქურდობდი...

ჩერკუნი — (უხეშად). სიამოვნებით... იხებთ თქვენი ცოლი!

ნადეჟდა — (გაოცებული, ჩერკუნს). რაო, რა სთქვით? ინებებ-
თო? ჰოო?

ჩერკუნი — (მტკიცად). დიხს! აი რა, ნადეჟდა პოლიკარპოვნა,
გთხოვთ მამატიოთ...

ნადეჟდა — რა გაპატიოთ?

ჩერკუნი — ნუ მიაქცევთ ყურადღებას ამ ჩემ საქციელს...
წუთიერი ანთება იყო... თქვენგანვე გამოწვეული... ეს სიყვარული
არ არის...

ნადეჟდა — (ყრუდ). გასაგებად ილაპარაკე... რომ მაშინვე
მივხვდე...

ჩერკუნი — არ მიყვარხართ... არა!

ნადეჟდა — არა მჯერა! არა... ეს ასე არ შეიძლება იყოს!

შენ მე მაკოცე... ჩემთვის არავის უკოცნია... შენს გარდა!

მონახოვი — (თვნიერად) მე... მე, ნადია?

ნადეჟდა — (მძიმედ). გაჩუმდი, მიცვალებულო!

ჩერკუნი — დაემათავროთ ყოველივე ეს! ხომ გაიგეთ? მამა-
ტიოთ... თუ შეგიძლიათ... (წასვლას აპირებს).

ნადეჟდა — (უცნაურად დაღონებული). ჰოდა... აი, დავჯდები...
ქორე! თქვენც მომიჯექით გვერდით, ჰა?... ეგორ პეტროვიჩ...

ჩერკუნი — არ მიყვარხართ... არ მიყვარხართ! (გადის თავის
ოთახში. მონახოვა ნელა ეშვება დივანზე. გაქვავებულია. ცივანოვი სიხარულსა-
გან გაოცებულია, უღვაშებს აცმაცუნებს. მონახოვი მოღრეცილი, დაბეჩავებული
დგას კარებთან).

ციგანოვი — (მზიარულად). სწორედ რომ სულელური ქალაქია
ეს ქალაქი! აქ ყველაფერი ყირაზე დგას. ექიმი ნაცვლად იმისა, რომ
მკურნალობდეს, თვითონ აყენებს სხვას კრილობებს...

მონახოვი — ნადია!

ნადია — რა?..

მონახოვი — წავიდეთ...

ნადეჟდა — (ხმადაბლა, მშვიდად). წადი მარტო, მიცვალებუ-
ლო... წადი!.. (მონახოვა ამოიხრა და შევიდა სასტუმრო ოთახში).

ციგანოვი — (ხმადაბლა). პარიზში წაბრძანდით, ჩემო ძვირ-
ფასო, ჰა?

ნადეჟდა — არ ვუყვარვარ?... ეს ნამდვილია?

ციგანოვი — რა თქმა უნდა! როდესაც უყვართ...

ნადეჟდა — არ არის საჭირო... თვითონ ვიცი...

ციგანოვი — აი, ხომ ხედავ, ჩემო სიხარულო...

ნადეჟდა — (სევდიანად). იქნებ... ეშინია?

ციგანოვი — (ამოიხრა). აბა, რის უნდა ეშინოდეს?

ნადეჟდა — ექიმი კი... თავს მოიკლავს... არა?

ციგანოვი — ვეჭვობ... მაგრამ ასეც რომ მოხდეს, მერე რა?
თქვენ ამას უკვე შეჩვეული ხართ... ახლა ექიმი... შემდეგ ალბათ მე...

ნადეჟდა — (თავის ქნევით). რით მოიკლავს თავს? რევოლვერი
აი, აქ არის.

ციგანოვი — მეორის ყიდვა შეიძლება...

ნადეჟდა — აქ არ ყიდიან... რა შეხუთული ჰაერია!.. სული
მეხუთება... გავიდეთ... თუგინდ პარმალზე... წავიდეთ!

ციგანოვი — თქვენთან ერთად, სადაც გენებოთ... თუნდ სა-
ხურავზე ამოგყვებით! მე ხომ მიყვარხართ... მიყვარხართ!

ნადეჟდა — არა... არ არის საჭირო! (ღრმა რწმენით). სად შე-
გიძლიათ თქვენ სიყვარული, როცა ეს ეგორსაც არ შეუძლია? მას
შეეშინდა... თვითონ მას! ჩემი შეყვარება ვის შეუძლია...
არავის... არავის არ შეუძლია ჩემი შეყვარება... (მილიან. ანას ოთახიდან
გამორბის სტეპანიდა. მას ლილია მოსდევს. სტეპანიდა რაღაცას იღებს კარადიდან.
შემოდის ჩერკუნი მოღუშული, გულჩამკვდარი).

ლილია — თხუთმეტი წვეთი, სტეპანიდა...

სტეპანიდა — რა საშინელებაა... ღმერთო! ეს რა ცხოვრე-
ბაა?

ლილია — წადი... საჩქაროდ მიუტანე...

ჩერკუნი — რა?... ანა...

ლილია — (მხრების შემშუშვნით). არაფერია... მამ სხვანაირად
როგორ ითქმის?

ჩერკუნი — ჩემთვის... ესე იგი, მისთვის მძიმე იქნება ჩემი
ქანახვა...

ლილია — თქვენ რაღა გინდათ მისგან?

ჩერკუნი — ძალიან გთხოვთ გადასცეთ მას, რომ... მონახოვა
წავიდა. მე ავუხსენი ჩემი საქციელი... და ვთხოვე, რომ მამატიოს...

ის წავიდა... აღარ დაბრუნდება.

ლილია — ჩემთვის ეს რაღაც გაუგებარია...

ჩერკუნი — მან... თვითონ გააღვიძა ჩემში მხეცი... მეც... ვა-
კოცე... თავი ვერ შევიკავე... ძლიერი ქალია!

ლილია — (ირონიკით). ჰოო! იმის ბრალია? შეგაცდინეს?... საცო-
დავი...

ჩერკუნი — (ხმადაბლა). თქვენ... გეზიზღებით?

ლიდია — (ხმადაბლა, მძლავრად, შურისძიებით). დიახ, მეზიზღებით!
დიახ, მძაგხართ...

ჩერკუნი — არა, ასე რად მოიქეცი? რატომ... როდესაც ხე-
დავდით, რომ ვეცემოდი...

ლიდია — დაღუპულთა შველა ჩემი საქმე არ არის... დაე ის,
ვისაც მიღრეკილება აქვს დაღუპვისაკენ, დაიღუბოს! ეს ცხოვრებას
აახლებს... სპობს ზედმეტს... მხოლოდ ზედმეტს!

ჩერკუნი — მე ვგრძნობდი, რომ თქვენ რაღაცას ეძებდით
ჩემში... ხშირად ვიხიბლებოდი თქვენი ეშხით... მაგრამ ახლა ვერ
გაგებდავ ამის თქმას...

ლიდია — დიახ! თქვენ ვერ გაგებდავთ ამის თქმას! მე ვეძებ-
დი... მე მეგონა, რომ შემხედვებოდა ურყევი, მტკიცე ადამიანი, რო-
მელიც პატივისცემის ღირსი იქნებოდა... დიდი ხანია ვეძებ ასეთს...
ვეძებ ღირსეულს, რომ თაყვანი ვცე, გვერდით ამოვუდგე... დაე, ეს
ოცნება იყოს... მე მაინც განვაგრძობ ასეთი ადამიანის ძებნას...

ჩერკუნი — (ჩუმად). თაყვანი რომ სცეთ...

ლიდია — და გვერდში ამოვუდგე... ნუთუ ამ ქვეყნად არ
არიან ადამიანები-ქურუმები, ადამიანები-გმირები, რომელთა-
თვისაც ცხოვრება დიალი, შემოქმედებითი შრომა იქნებოდა... ნუთუ
არ არიან?!

ჩერკუნი — (ყრუად, სასოწარკვეთილი). აქ შეუძლებელია თავის
შენარჩუნება... გაიგეთ ეს... შეუძლებელია! შეუძლებელი... ძალა ამ
ცხოვრებისა... ამ ჭუჭყისა...

ლიდია — (აღშფოთებული). ყველგან უბადრუკები არიან, ყველ-
გან ხარბები... (გარედან მოისმის სროლის ხმა).

ჩერკუნი — (ნაღვლიანად). ო... კიდევ! რა მოხდა?.. კიდევ?..

ანა — (გამოვარდა ოთახიდან). ეგორ!.. სად იყო... ღმერთო ჩემო...
აპ... (დავარდა დივანზე).

ლიდია — (მიღის). წავალ... გავიგებ.

ბოგაევსკაია — მე კი ძილისათვის ვემზადებოდი...

ციგანოვი — (დერეფანში). არსად წახვიდეთ...

ჩერკუნი — ვინ გაისროლა?

ციგანოვი — (გაფითრებული, უღვაშებდაშვებული). იმან... ნადეჟ-
და პოლიკარპოვნამ.

ჩერკუნი — ვის... ესროლა?

ციგანოვი — (შეაყრელა). თავის თავს... ჩემი და ქმრის თან-
დასწრებით... ისე დამშვიდებულად... ისე უბრალოდ... ეშმაკმა წაი-
ღოს!

ბოგაევსკაია — (მიღის დერეფანში). აი სულელი ვინ იფიქ-
რებდა ამას, პა?

ანა — (მივარდა ქმარს). ეგორ... შენი ბრალი არ არის! არა, ეგორ!

ჩერკუნი — სად არის... ის... ექიმი?..

მონახოვი — (მიღის). ექიმი საქირო აღარ არის... არაფერი
არ არის საქირო. ბატონებო, თქვენ მოჰკალით ადამიანი. რისთვის?

ანა — ეგორ... შენ ხომ არა... შენ — არა! ხომ?

მონახოვი — (ხმადაბლა, შემზარავად). ეს რა ჩაიღინეთ? რა
გააკეთეთ? რა გააკეთეთ? (ყველა ღუმს. გარედან ისმის ქარის ზუზუნის).

ფ ა რ დ ა